

...mégis eshet örökké...

KÖD ÉS BORÚ

Ószfalvy László

2005-2018

prózák

I. kézirat

Belső világ

*Az egész világ sarkon fordult, és magamra hagyott.
Mindenki maradjon hát távol, senki ne húzódjon közel.
A szörnyek sem jönnek át az ajtón, és a gyerekek soha
nem felejtene. Lobbanj láng! Benső tüzek emésszék fel
gazdátlan érzéseimet! Én jól tudom, hogy egyetlen
percbe is belefér a végtelen. Ahol a csend, én ott vagyok,
szíven függő harmatcseppeken szikrázok. Amiért halni
érdemes, hogy emlékem vagy. Kérlek, bocsáss meg a
rossz gondolataimért...*

Az éjszaka szeretetéről

Számomra az éjszaka mindig egyet jelentett a szabadsággal. Már gyermekkoromban az éj színét hordtam, és együtt utaztam a csillagokkal. Ez az a napszak, amikor igazán felébrednek az érzékszerveim, az ösztöneim. Letisztulnak bennem azok a dolgok, amelyek napközben gátolnak. Ilyenkor vagyok a legkreatívabb, ilyenkor élek igazán.

Nincs szebb annál a rövid átmenetnél, amikor az éjszaka szépen lassan elkezd rátelepedni arra a helyre, ahol élek. A levegő tisztul, furcsa illatok élednek, a városban a lámpák sárga fényei felgyúlnak. Szürkül az ég, és ösztönösen mindig az ablakhoz húzódom. Röviddel azután kinyitom, kihajolok, és mélyet szippantok a levegőből, és ahogy testemet átjárja az éjszaka illata, mintha valaki életet lehelne belém. Már fénylenek a csillagok, és a hold is egyre jobban láthatóvá válik, már kezd egészen sötét lenni, és bennem egy hihetetlenül erős érzés születik. Az elvagyódás. Egyszerre nem számít semmi, ami aznap foglalkoztatott, a teendők nagysága eltörpül. Útnak kell indulnom, hív az éjszaka, egyé kell válnom vele. Hogy pontosan mit várok, és mit keresek olyankor, arra most nem térek ki.

Egy éjszakai sétát a kövér hold alatt a természetben, erdőben éppen úgy imádok, mint egy ismerős kisvárosban. Egy olyan helyen, ahol minden utcához, öreg házhoz érzések kötnek, nagyon élvezetes eltölteni

pár órát. Főleg, hogy ebben a napszakban már nem nagyon látni járókelőket, hiszen sötétedés előtt hazatérnek az emberek. Ha hűvös, őszi szellő fúj és esőtől pöttyös járdát taposok, akkor minden együtt van ahhoz, hogy a legjobban érezzem magam. Szinte minden együtt áll, ami inspiráló lehet számomra, nem kell sokáig várni az ihletre, és arra sem, hogy más csatornák is kinyíljanak bennem, és olyan fantasztikus érzések és gondolatok találjanak rám, amelyek teljesen feltöltenek, és amelyekkel együtt utazhatok reggelig.

Van úgy, hogy kifejezetten régi emlékek felidézését, újjáélését hozza az éjszaka. Ilyenkor felkeresem a régi helyeket, ahol emlékeket hagytam, hagytunk, és a múlt történeiseibe merülök. Mintha kissé elaludnék, mintha szemeimmel láthatnám újra azt, ami az időn túl van már. Átszellemült állapotban sokszor lelek választ olyan kérdésekre, amelyek megválaszolatlanok maradtak, vagy éppen fel sem tette őket senki. Sokszor megérték dolgokat, melyeket akkor nem fogtam fel, vagy máshogy láttam. Meghallom valaki szavait, pont úgy, mint akkor mondta, miközben teljesen befelé tekintek. Az ismerős utcasarkok, az elsuttogott, titkos szavakat őrző fák, a szerelmes és magányos órákat kiálló vén padok, a kanyargó utcák, melyek fölé árnyas tornyok hajolnak, mind-mind helyszínei és néma tanúi különös utazásomnak.

Van úgy, hogy egyszerűen a menekülést hozza az éjszaka. Kiszakadok a nappalok egyhangúságából,

eltávolodok azoktól az emberektől, akikkel éppen nem szívesen vagyok. Lerázok magamról mindent, ami lehúz, felfrissülök lelkileg és szellemileg. Egy új perspektívából tekintek a dolgokra, megoldást találok, válaszokat kapok azáltal, hogy a dolgok is máshogy tekinthetnek rám.

Van úgy is, amikor a legmélyebben vagyok, ilyenkor egy végleges, utolsó utazás a cél, egy teljes megtisztulás, egy totális újjászületés. A kiteljesedett gondolatok, a bezárkózás és a világtól való elhúzódás minden esetben kitörés utáni vágyat eredményez, és a megnyugvás szülte felszabadulás akkor a legédesebb, mikor úgy érzem, aznapra mindent kiírtam magamból.

Nos, én csak magamról írhatok, más nevében nem beszélhetek. Nincs két ember, aki ugyanúgy szemlélne valamit, bár tudom, egy ideális esetben a hasonlatosság lehet a legfőbb azonosság. Velem minden fontos esemény éjszaka történt, és nincs kétségem afelől, hogy ez a jövőben is változatlan marad.

Debrecen és Tatabánya, 2011. augusztus 7.

Ismerősek ezek a képek?

Elmúlt november. A kedvencem volt mindig is. Az utolsó előtti pillanat, amikor még van lehetőséged arra, hogy rendet rakj magadban. Magad körül. Végiggondold, mi mindent tettél, és tettek veled mások.

Számomra egy teljes újrakezdés volt ez az év. Nem csak amiatt, hogy elköltöztem egy idegen helyre, hogy felszámoltam régi otthonom, életem. Atomjaimra hullottam ismét, és mint millió lüktető mag, beépültem az elmúlás termékeny talajába. Megszületett új önmagam, amely nem érti a világot, és összeszorított szemmel üvölt rá. Régebben csak úgy megtörténtek a dolgok, magától értetődően. Most szükség volt arra, hogy nyissak az emberek felé, hogy ne csak őrizgessem legnagyobb kincseimet a boldog jövőnek, hanem egy benső ajtót kítárva útjára engedjem a fényeket, hátha lesz olyan, akit nem vakítanak majd. Amióta nyitottam, olyan erővel kap telibe a sok rossz, hogy néha már csaknem ledönt a lábamról. Félelmetes ez a világ, ha nem zárkózik be, és nem állnak a falaid. Hideg, durva, érzéketlen, felületes. Ezért is vettem véget ma valaminek, aminek már semmi értelme nem volt, és amibe semmi kedvem beleképzelni azt, ami nincs is ott. Ha rossz passzban vagy, gyakran eltöprengsz azon, mi minden jóról maradtál le. Hangzik el egy számomra kedves filmemben. Nos, tudom, még nagyon távol a menedék.

Azon is eltöprengtem, hogy mi volt az, ami megadatott. Ami ide sodort, egy új élet kapujába. Egy óriási, mindent felforgató szerelem, ami kiegyensúlyozott arcokat és lelki biztonságot teremtett. Amit mindenki irigyelt, és amit mindenki példaként állított maga elé. Ami más volt, különleges, egyedi. És ettől egyszeri. Nem hiszek abban, hogy az igazi nagy szerelem a sírig tartana. Az a természet ellen való volna. Az a tűz, ami túl nagy lánggal ég, hamar kialszik. A leghevesebb viharok hamar elvonulnak. Az igazi nagy szerelem koncentrált, minden akadályt ledönt, de nem tarthat sokáig. Ha ezt nem tudod kezelni, elbuktál. Nekem majdnem nyolc év adatott meg ebből, tulajdonképpen az egyetlen igazi kapcsolatom volt. Hálás vagyok érte. Mindazonáltal, azt hiszem, meg kellene tanulnom nem ehhez viszonyítani, és nem ezt a lelki magasságot keresni újra. Hiszen, oly magaslatba többé nem juthatok fel. Már megbénultak azon képességeim, melyek ebben segítségemre lehetnének. A felnőtté válás útja? Szédülök... Amikor Randolph Carter harmincéves lett, elvesztette az álmok kapujának kulcsát. Így szól egy számomra kedves írás kezdősora. Nos, velem is ez történt, hatalmas árat fizettem, de mégsem bánok semmit sem, egyetlen percet sem változtatnék meg, mindegyik gyönyörű, és örökké magamba zártam. Amíg én élek, élni fog.

Ma hajnalban kaptam egy levelet. Hírlevelet. Egy grafikai cég ajánlotta szolgáltatásait. A fejlécben szerepelt egy kérdés, vörös alapon, fehér betűkkel.

Ismerősek ezek a képek? Így hangzott. Alatta egy fotómontázs, különböző helyek, különböző városok, de minden egyes képen ugyanaz a téma. Csók, ölelés, szerelem. Én töltöttem fel őket pont hat éve.

Novemberben találkoztunk, az első karácsonyi ajándékhoz volt szükség rájuk. Halványnak tűnt a reklámcsík, nagyítottam rajta. A lányról jól tudom, kicsoda, de a fiú olyan volt, mint egy idegen. Azt hiszem, ezt ki is mondtam hangosan. Emlékszem rájuk, de nem... nem ismerősek.

Az idei lesz a második karácsony, amikor nem készíték effajta ajándékot. Már fakul a kép, de még sajdul a szív...

Tatabánya, 2012. december 2.

Hol a láthatatlan azonosság?

Ízetlen napok hozta megannyi kedélytelen mozdulat és halvány lehetőség után óhatatlanul is észbe ötlük egy régi, belül ragadt mondat: soha nem találsz már olyan barátokat, mint gyerekként.

Igaz lehet-e ez más emberi kapcsolatokra is?

A szerelemre?

Ha volt valaha valaki, akivel egyként éreztél, lelked az övébe kapaszkodott, úgy táplálkozott, minden gondolatod vele hanyatlott és emelkedett, nos, válhatsz-e újra eggyé valaki mással? Pont ilyen mélységekig.

Érdemes-e újra azt az érzetet keresni, amely nagyszerűnek születhet az egykedvű világban, és nem adni alább? Jól hallom, miképpen szól bennem az, ki napfényt rejt a szívében, és miképpen az, aki egy a szomorú bohócok közül. Amikor az utolsó lépés után kezed a falon pihen, és körbeértél, és ami jön, csak egyre keserűbb, vajon miként szólna egy régi barát, egy apa, egy sokat megélt kedves idegen? Bárki, aki bölcsebb nálad. Ha volna ilyen éppen a közeledben...

Budapest, 2013. március 28.

És mondd, mi van, ha elbuktál?

Ha Isten egyenesen hozzád küldte legigazabb társad,
hogy felemeljen mély önsajnálatoedból, magányod halott
tengeréből.

Ha láthatatlan voltál mindig az emberi szemek számára,
ám ő észrevett, és mindig csak terád szerette emelni a
tekintetét, csak rád vigyázni.

Ha miatta és őerte szülte táncát a fény benned, mert
elkezdted felfedezni a tisztán szép dolgokat is a világban,
mert az ő gyönyörű szeme a tiéd is volt már.

Ha ő boldog volt ettől, és te is tőle, és soha nem volt
ebből elég, nem lehetett.

Ha ő kicserélte benned az összes rossz gondolatot,
leporolta a szívedet, a kellemetlen emlékeket pedig
tovaűzte, így nem értek már át a jelenbe.

Ha csodásan teltek az évek, de neked a szerelem
nagyszerűsége is kevésnek bizonyult, mert gyarló voltál,
nem egy a legigazabbak közül.

Ha felébresztetted újra alvó démonod, mert kívántad a
szennyes vágyak ízét, és elbuktál a létező legsúlyosabb
módon: lelkiileg, és angyalodat ellökted magadtól, nem
ölelted többé át.

Ha vissza már nem fordulhatsz, mert nem lehet, és
egyébként is, ha te bezársz magad mögött egy ajtót, az
már többé nem nyitható.

Ha csak előre haladhatsz, de arrafelé nincs más semmi,
csak a szürke nagyvilág.

Ha újra azt érzed, hogy az emberi szemek nem látnak
téged, nem láthatnak, nem láttatnak.
Ha ennyi volt, és nincs tovább.
Ha a lelked lassú halálra ítéltetett, szép érzéseid pedig
elfogynak végül, és újak nem születhetnek.
Ha véget ért a te meséd, és csak az elsötétülés maradhat
meg neked.

Szememből kibuggyant a könny április másodikán,
kétezer-tizenhárom egyik hidegedő délutánján, valahol
Nyíregyháza és Debrecen között. A rohanó fákat
homályos ablaküveg zárta el tőlem, amelyen apró, futó
cseppek jelentek meg, és amelyen halványan
kirajzolódott az arcom. Néztem. Körülöttem hangok
utaztak, beszélgetések foszlányai, amik távolabbinak
hatottak, mint a fák. A síneken sápadt fények ültek, és
fogalmam sem volt, hogy hová tartok.

És mondd, mi lesz, ha nincs bocsánat?

Budapest, 2013. április 2.

Nem ismertem fel

Dorkáról

Az ő minden porcikáját ismertem...

Amikor megéltem a nagy szerelmet, és az arcába néztem, az olyan volt, mintha Krisztusra néztem volna. Tisztította a lelkemet, és semmi, de semmi nem tudott zavarni. Semmi, de semmi nem tudta elterelni a figyelmemet az arcáról. És lüktetett bennem, és simogatott belülről. És gyógyított. És csakis jó érzéseket okozott. És az arcának minden kis szeglete, kifejezése ismerős volt, bárhol, bármikor felismertem, mert ugyanis az ő arcában a sajátomat láttam. Egyek voltunk, mindenhogyan.

Ez hiányzott, nem volt meg. Fantasztikus volt megcsókolni, közel lenni az arcához, remegő ajkaihoz, és nagyon megszerettem. De, még létezett a külvilág, és... nem volt az otthonom az arca.

Otthonom az arca...

Budapest, 2014. július 8.

Madárcák

Még mindig ott fekszik a Nagyvárad téren az a különös, nagy, kiálló kő, amely mellett annyian elmennek észrevétlenül, s amelyen egyszer ültünk, a múltba révedtünk, s meglestük az éjszakába tűnő időt. Emlékszel? Ma pont ott jártam, meglehetősen kialvatlanul, fáradtan, munkám végeztével. Valamikor este nyolc után. Sajnos, már sokkal később sötétedik, mint akkor.

Ma oly erős és kegyetlen volt a szél, hogy képzeld, az apró, kis madarak alig tudtak repülni... Minden erejükkel küzdöttek, hogy előre jussanak, éjszakára haza, és nagyon nehezen ment nekik. Folyton visszalökte őket a zord szél, vagy idejüket vesztegetve, szinte egy helyben szenvedtek, és nem haladtak sehová. Próbáltak összetartani, egymástól nem eltávolodni. Kívülről reménytelennek tűnt harcuk, ahogy egészen átjárt a hideg ott ülve, figyelve őket. De nem volt az, pontosan tudták, érezték, mit kell tenniük. Soha nem szabad feladni, soha nem szabad hagyni, hogy a körülmények áldozatukká tegyenek. Amikor már mindenki más feladná, ők nem... Inkább belehalnának. S midőn azon gondolkodtam, hogy a rohanó autók, a sárga fények árnyékában senki sem látja őket, ezt a csodát, csak én, eltűntek. Hazaértek. Győztek. Mindketten.

Ma ez az érzés telepedett rám. Ahogy elindultam, erővel vágott arcomba a hűvös, durva szél, de nem tudott bántani. Ma nem, ma szép álmot szórt lelkemnek dúdoló mélységébe, ahol elhaló álmaim mind újjászülettek. Persze, nekem nincsenek szárnyaim, egyedül küzdök, de végül én is hazaértem. Haza?

Budapest, 2015. április 19.

A másik fél

Egyre többször lehet olvasni, hallani egyes emberektől, hogy ők bizony nem a másik felüket keresik, mert megtanulták, hogy egyedül is teljes egészet alkotnak, ehelyett a megfelelő társra vágnak.

Ismerem ezt a fajta érvelést, és azt gondolom, hogy három dolog is tetten érhető, ha valaki így gondolkodik, de kettő egészen biztosan. Azt most hagynám, ha valaki mások gondolatát divatos holmiként aggatja magára. Elképzelem, hogy az adott személy ezen elgondolkodott, és tényleg hisz ebben.

Nos, szerintem ezzel a legnagyobb baj az, hogy bizonyíték arra, jelenleg is(mét) Bábel korát éljük. Egyszerűen nem értjük a szavak, kifejezések valódi jelentését. A másik, hogy bizonyíték arra, milyen kórosan és károsan előtérbe került az individuum, az egyén mindenek fölé helyezése, olykor még Isten fölé is. Amennyiben az illető még nem élt meg szerelmet, és itt most az igazira, a tisztára gondolok természetesen, akkor az efféle tapasztalás létezését egy idő után tagadhatja, vagy akár eleve elutasítja különféle személyes okok miatt.

Amikor azt a kifejezést használjuk, hogy keresem a páromat, a másik felemet, nem arra gondolunk, hogy nem lennénk teljes egészek, önmagában is értékes emberek. Egész egyszerűen, ha van mellettünk valaki, akire mint szerelemre tekintünk, számos olyasmit adhat nekünk, amit egyedül képtelenek vagyunk előidézni. Gondoljunk csak arra, mennyire más lehet a szeretkezés a szerelmünkkel, mint azzal, akihez maximum kötődünk. Ugyanaz az aktus, de az élmény össze sem hasonlítható. S ez még csak a testi gyönyör, a fizikai szerelem, de ott van még a millió pillanat, érzés és gondolat, ami csakis miatta, miattunk születik. Épít és szépít minket, a világot körülöttünk. Ha csak önmagadat tekinted istennek, egy másik embert nem, a fentiekből végleg kizárod magad. Nagyobb egész lehetünk valaki mással, mint egymagunkban.

Kedves, Te a *kí*, a sötétben tapogatózol, s azt hiszed, mindent láttál már, próbálj meg a szíveddel is látni. Jobb tanács nincs, nem csak a kérdés lakozik benned, hanem a válasz is. Ahhoz, hogy ezt megtaláld, csendre van szükséged, s egy kis befelé fordulásra. Nyugalomra, és minden kizárására, ami lényegtelen, ami eltereli a benső értékről a figyelmedet. Talán pont ezért félsz a csendtől, és ezért égsz oly gyorsan, de hidd el, ha önmagadat megismered, a világot ismered meg.

Kisvárdá, 2016. október 21.

Vonatút a félhomályba

- Miért zárod le mindig szemeid az egész utazás alatt?
Látszik, hogy nem alszol. Ma is, Tatabányától, és mindig,
egészen Budapestig, az örökös végállomásig... nem
értem...

- Kedves, körülnéznél? Látnád, kik ülnek itt? ... Na, ne
tesztelj. Szeretem, hogy te is csak otthon nyitod ki.

Budapest, 2017. szeptember 23.

Élményörvény

Az érzet, hogy az első pillanattól kezdve ismerős valaki, hogy nem kell őt megszokni, hogy magadénak tudod mindenét, hogy bátran adhatsz belülről mindent, az öreg lelkek kiváltsága. Éppen csipkét ver a gyertyafény a plafonra, ahogy pihen két test egymás mellett benső békében, ahogy az út messzi zaja simogatja az álmos éjszakát, ahogy pici szobádban megtalálok mindent, amire szükségem van az életben, ahogy csókod gyógyír az összes sebare, és úgy mondanám neked, hogy szeretlek. De még várok. Várok, annak ellenére, hogy még oly keveset szerettem.

Ehelyett mást mondok.

- Szeretem a mosolyodat. Amikor túlzásnak érzed tréfáimat, gyönyörű fejedet megemelve kerekedik mosolyod. Amikor szótalánul hagyod csacsiságaimat, levegőt fújva szélesedik szép szád, s húzod közelebb homlokomat. Amikor olyat hallasz tőlem, amit remélni sem mertél, elnyújtva a magánhangzókat kérdezed, hogy "Tényleg?", majd ajkaid eltávolodnak egymástól, s a szemed is ragyogva mosolyog. Amikor elgondolkodunk, s aztán hirtelen tekintetünk összetalálkozik, s a kitörő érzés széles mosolyban teljesedik ki. Amikor nem várt viccem hirtelen ér, s előbb csak felső ajkaidat húzod fel, úgy kacagsz. Amikor titok ül arcodon, s csak én látom,

hogy mosolyogsz, és ember nem tudhatja, mire gondolsz éppen. Amikor a szabad ég alatt teljes tested mozdul ajkaiddal. Amikor boldog vagy és elfeleded mosolyod, s az ott ragyog tovább álomszép arcodon, nem múlik el, mint egy soha le nem nyugvó nap. Amikor huncutság gyúl szád két sarkában, s szemedben csalfa fény világít. Amikor mélyen érint bókom, melytől elgyengülsz, s szemérmesen lesütött pillával és gyöngéd, kislányos, törékeny mosollyal bújsz hozzám. Amikor a szíved mosolyog örömmel sugározva forró csókok közben. Amikor mámorban hunyod le a szemeidet, és mifelénk mosolyogsz, befelé, világunkra, vékonyan és kecsesen elnyúló ajkakkal. Szeretem a mosolyodat. Azokat is, amelyeket még nem láttam. Mert számomra mosolyod maga az élet. Örökké tág pupillákkal lélegzik nekem a gyönyörűség.

Hallgatsz, de kicsivel később szóra nyitod a szád.

- Elképzelttem most magunkat fentről nézve. Magasról, a csipkés plafontól. Ahogy itt fekszünk az ágyamban egymás mellett, ölelkezve. Majd magasabbról, egyre magasabbról, távolodva, csak minket nézve. S mi még mindig ölelkezünk. Amíg parányi pontok nem leszünk, a csillagos égboltról, amíg végleg el nem tűnünk láthatatlanokká válva onnan fentről. Olyan nagy ez a világ, mi pedig oly kicsik vagyunk... S mi mégis egymásra találtunk. Mi mégis ott vagyunk, ahol szükséges lennünk, hogy valóban élhessük.

Csönd. Majd komolyan rám nézel, és egy kérdést teszel fel.

- Meg tudsz ígérni nekem valamit?

- Mi lenne az?

- Minden egyes következő életedben keresni fogsz engem. Megígéred?

- Megígérem.

Csönd és ölelés. Átfonlak karommal, bőröd illatát szívom magamba. Még oly keveset szerettelek.

Budapest, 2018. október 28.

Külvilág

*Ha elhagyom az Öreg Lelkek Búvóhelyét, jussom csak
penészes kenyér és savanyú bor lehet. Egy halvajárónak
természerszerűleg túl sok itt a fény, s miközben
fájdalmában hunyorog, észre sem veszi, hogy benne van
az Ördög zsebében. Az érzelmi hanyatlás mindennapos,
a bűnösök pedig félnek a sötétben. Mindeközben,
idebenn, egy vágy mozgat csupán: rab lennék én.
Lelked rabja.*

Az álmodozókról

Manapság, a hajhász, rohanó, anyagi értékeket előnyben részesítő világban az álmodozókat megvetik, gyengének tartják. Pedig, nem is oly rég, még ők voltak az összejövetelek legkellemesebb vendégei, a társasági élet kihagyhatatlan társalkodó partnerei. Ugyanis, közülük kerültek ki a kor véleményformálói, festői, írói és költői, az úri kisasszonyok legfelkavaróbb szerelmei.

Az álmodozók két nagy csoportba sorolhatók. Vannak, akiket megijeszt a világ, minden feladat túl nagy, teljesíthetetlen számukra. Kiemelkedő képességek hiányában vonzódnak az erős személyiségű emberekhez, s az ő sikereikből próbálnak táplálkozni, miközben saját álmaikat építik. Nem értik a körülöttük zajló eseményeket, sem saját magukat, de ettől függetlenül tele vannak célokkal és reményekkel, ám a megoldást mindig valaki mástól várják. Többnyire halogatók, és még a hozzájuk hasonló emberek társaságában is nehezen fejezik ki magukat. Egyetlen kincsük az álmviláguk, ahová azonban roppant nehéz belépést nyerni.

A másik nagy csoport azok társasága, akik pontosan értik az életet, gyorsabban és precízebben térképezik fel a körülöttük zajló eseményeket másoknál. Azonban, a világot és az embereket túlságosan szürkének és unalmasnak találják. Erről a lepusztult, lassú és szemérmetlenül egyszerű helyről menekülnek az álmaikba, melyek kezdetben kiszínezik a hétköznapi

képeit. Később, ezt az energiát sem pazarolják, és szívesebben töltik perceiket a belső álmvilágban, amely csodás utazások, gyermekkori mesék, végtelenül bonyolult titkok és vágyott lelkek helyszíne.

Egy álmodozót megérteni nem lehet, vagy nagyon nehéz. Csakis akkor sikerülhet, hogyha teret biztosít egy másik ember számára, ám az önmaga által felépített álmvilágot mindig is rejtve tartja. Mivel a valóságot folyton színezi, vagy kilép belőle, együtt élni, létezni vele egy realista jellemnek a legnehezebb. Az álmodozók általában magányos emberek, a külvilág ma már szinte mindig üresnek és unalmasnak látja őket, és rossz társaság hírében állnak, hiszen nem tudnak beilleszkedni, kapcsolatot teremteni. Ezért szinte senki sem szán időt arra, hogy megpróbálja megismerni őket. Sokszor lenézik őket, vagy gúnyos megjegyzések célpontjává válhatnak. Nem is sejtik, hogy a látszólag egyhangú létük alatt micsoda világokban járnak, micsoda érzéseket élnek meg az álmvilágba menekülők. Mivel agyuk folyton jár, belső birodalmuk rendkívül gazdag, művelt, színes és érzelemdús. De olykor lehet rémségesen sötét, és elképesztő gonoszságot rejtő is, ha egy másik irányba kutatva utaznak önmagukban.

Egy igazi álmodozónak semmi sem lehet elég szép, hiszen kivételesen érzékeny lelkének az élet leggyönyörűbb mozzanata sem kielégítő. A tökéletesnek látszó pillanatokat tökéletesebbé formálják. A kedvenc könyv olvasása közben a történetet tovább írják. A

legjobb filmhez plusz jeleneteket képzelnek, és a régi emlékek is kiegészültek már újabb részletekkel. Mindennap gazdagodik és színesedik belső világuk, anélkül, hogy a szépségbe belehalnának. A csoda mindig nagyobb csodáért vágyakozik. Tragédiájuk az a világ, amelyben fizikailag léteznek. Képtelenek szembenézni a balsorssal, a csapásokkal. Gondolataikban mindig nyitnak egy újabb kiskaput, mindig van egy lehetőség, ami magyarázatot ad az őket ért rosszra. Egy olyan magyarázatot, ami a végén széppé teheti az eseményt, és reményt ad arra, hogy még álmodozhassanak arról, hogy ami megtörtént, valójában csak egy tévedés, nem is létezik. Ha az álmok elfogynak, ha teljesen lemeztelenednek, és a valóság a maga kegyetlen és rideg mivoltában tekint rájuk, ami elől nem menekülhetnek, akkor van vége a világnak. Kiüresednek és aznap már nem álmodnak. Talán soha többé. Vagy, ami rosszabb, hogy máshogy, és örökké.

Az érzékeny lelkű álmodozók fogékonyak minden szépre, művészi hajlamokkal rendelkeznek, harmóniába tudnak kerülni a természettel. Nehezen találhatnak igazi társat maguknak, ám ha egy hozzájuk hasonló álmodozóra akadnak, akivel egyggyé tudnak válni, mindennél jobban óvják kincsüket. Badarság lenne azt hinni, hogy egy álmodozó nem lehet realista, vagy kizárólag pozitív személyiségű ember. A külvilág elől elzárt terek éppen annyi veszélyt rejtene, mint csodát. A kíváncsiság és a tudásszomj mérgező csatornákat is nyithat, mérhetetlenül sötét vermekbe is taszíthatja a

tapasztalatlan lelkeket. Istene óvjon mindenkit, aki olyan álmodozóval találja szembe magát, aki úgy dönt, hogy elpusztítja ezt a rideg és unalmas világot!

Debrecen és Tatabánya, 2011. augusztus 21.

Ami körülvesz

Ha valaki megpróbálja megtalálni a megfelelő küllemet a környezete számára, és netán sikerül is neki, az a harmónia biztosan rövid életű lesz. A lényeg veszett ki mindenből: a maradandóság, az értéktartás. Éppen úgy, ahogy mi alakítjuk a minket körülvevő teret, pont úgy alakít az is bennünket. Végtelenül gyengék lettünk.

Gyermekeként sok időt töltöttem a nagyszüleimmel és a dédszüleimmel. Mindig magával ragadott az a hangulat, ami ezekben a régi házakban uralkodott. Még minden igazi volt. A bútorokat kézzel készítették a szorgos mesteremberek, nem sajnálva rá az időt. A tőlük telhető legtükéletesebbet alkották, hiszen a hírnevük volt a tét, az önbecsülésük, és valami remekbe szabottat akartak alkotni. A céljuk és rendeltetésük az volt, hogy a gazdájuknak kényelmet nyújtsanak egy életen át. Ahogy a gyermek szeme vándorolni kezdett a tárgyakon, szépen, lassan mindenben észrevette a lelket. A mesterek lelkét, akik teljes odaadással készítették mindent. A fotográfiákon makulátlan férfiak és igazi nők, a sarokban egy öreg rádió, ami sohasem volt javítva, de tökéletesen szól, egyszerű, de mégis igényes ékszerek, és persze a zsebóra. Amit már generációk óta mindenki csak úgy ismert, hogy nagyapa zsebórája. Mindent egy életre terveztek és még tovább. Ebbe a harmóniába nyitott kapun át kerültem, s az egésznek a közepén, koronaként

egy idős pár, akik mindig is együtt voltak, mindig is ismerték egymást, és jóban, rosszban, mindig egymásban találták meg a megoldást. Úgy igazán, sohasem romlott el bennük semmi. Gyermeki lélekkel nem tudtam ezeket a helyeket máshoz hasonlítani, csak a templomhoz. Teljesen mindegy, mit értesz, vagy érzel meg az egészből, ha belépsz, valami megérint, bárki vagy.

Komoly a baj, nagyon rövid idő alatt rengeteg lett a változás. Korok folynak egymásba átmenet nélkül. Ha valaki egy kicsivel idősebb, vagy egy kicsivel fiatalabb nálunk, már nem értjük. Nem ismerjük. Teljességgel idegen. A tragédia az, hogy nem is érdekel minket. Pedig, lenne mit tanulni. Egyre többet.

Ma már az a lényeg, hogy mindenből minél több legyen, és a legrövidebb ideig működjön. Mert pörgés kell. Vegyük fel a tempót, ezt sugallják. Mindenki el is hiszi, és természetesnek veszi. Azt gondoljuk, ha majd különböznénk, különbözni merésznénk valamiben is, akkor áldozatokká válnánk. Folyton újra vágyunk mindenből, de persze igaz, hogy úgysem tartana a régi soká. Ha valami elromlott, tudjuk, nem érdemes javíttatni. Egyrészt, úgyis újra elromlik hamar, másrészt könnyedén juthatunk egy újhoz, ami jobb, korszerűbb, és szebb. Na persze, szebb. Csak ne higgyük, hogy egy életre. Csakis addig, amíg nem kapjuk a kezünkbe a következő katalógust. Ideig-óráig működő, ízléstelen kacatokkal szórjuk tele a lakásunkat. Ebbe a folyton változó, értéktelen környezetbe szerzünk be magunknak

párt, pont olyat, amelyet egy másféle katalógusban láttunk. Előre betanult, olvasott, ismert forgatókönyv szerint élünk vele, mert kell ez is az életünkbe. Kell ilyen is. Kell, hogy mi is tudjunk hencegni a haveroknak, kell, hogy mi is ki tudjuk beszélni az intim dolgokat a csajokkal. A maszkunkra is maszkot húzunk. Az első napokban előnt minket a varázsa, forr a szívünk. Ahogyan megszoktuk ilyenkor, újdonság van az életünkben. Annak ellenére csapunk be mindenkit, hogy már a legelején tudjuk, nem ő az igazi. Már az első időszakban a hibái szüntelenül szem előtt vannak, tudjuk, ebből gond lesz, de még elnyomjuk magunkban. Nem csoda, hiszen csak hibái vannak, főként, hogyha összehasonlítjuk az újjal, azzal a másikkal, akit az imént láttunk. Mint privát tárgyainknak körülöttünk, neki sincs olyan tulajdonsága, amittől maradandó lehetne. Viszont, amíg a külvilág felé még jól mutat, maradhat. Ha úgy romlik el, hogy elvesztette némely főbb funkcióját, nem érdemes javítani. Hiszen látjuk már, nincs benne lélek. Egy tömegcikk. Úgy néz ki, úgy viselkedik, úgy beszél, mint a nagy átlag, a sablon. Nem is áll jól nekünk... Hirtelen már nem is értjük, hogyan lehattunk vele, hogyan lehattunk ennyire vakok. Mint a szekrény aljára gyúrt ruha, amiről hogyan is gondolhattuk a vásárlás pillanatában, hogy jól mutatunk benne? Mostanra még a divatból is kiment...

Aki még teheti, annak többe kellene ellátogatni azokba a bizonyos régi házakba. De nem, nem úgy, nem csak karácsonykor. Ne is csak a saját lelkiismeretünk

megnyugtatása végett ejtsünk egy villámlátogatást, ha már úgylis éppen arra járunk. Tanulni menjünk oda. Megtanulni azt, hogy mi a lényeges, és mi a lényegtelen az életben. Mert ezt mulasztottuk el. Ellesni a titkot, ami ahhoz kell, hogy egy életet le tudjunk élni egyvalaki mellett. A harmónia titkát. Csendben, alázattal hallgatni egy kézzel horgolt terítő felett. Addig, amíg még léteznek ilyen helyek egyáltalán.

Debrecen és Tatabánya, 2011. augusztus 27.

Tűzasszony

Letéptem magamról mindent, amit láncnak véltem,
vágytam a szabadságra. Ámde, igyekezetemben valami
nagyon fontos is elszakadt. Már tudom, az nem a láncok
közül volt való, hanem kötelék volt.

A tűz hátán jártam hát szabadon, hogy lássam, képes
vagyok-e még érezni. Sentio, ergo sum.

Szinte mindenhol csontig égtem, ez nem az a tűz volt.
Viszont, újra kerestem a közelségét, mert rájöttem, kiváló
vezeklés. Végigsimítottam felhevült testét minden éjjel,
ami neki kék volt, nekem pokoli kín. Húsommal tápláltam
szentségtelen fényét.

Most a büntudatom fehérlik, de még csak meg sem
tisztultam. Ez nem az kín volt.

Gallus Lupus Scaevola

Tatabánya, 2012. március 13.

A legrégibb város

Itt zárul le minden év, bárhol is lakom éppen. Eljövök ide mindaddig, amíg még van kiért eljönnöm. Csend, nyugalom és tiszta levegő. Van, ami változik, de összességében itt az állandóság az úr. Néha úgy érzem, csak nekem szép. Nekem mindig is az marad, hiszen emlékeket hagytam mindenütt. Az idő malmai által porrá zúzott percek nem térhetnek vissza már, de a hallgatag utcákon rendre láthatóvá válik a múlt összes édes részlete. Minden átszökken a jelenbe egyetlen pillanat erejéig.

Az Akácfa utca végén sírok fekete szája nyelte el a gyerekkori érdes kezek gondoskodó imádatát. De nem vehetett el semmit az érzésekből, amelyek benső helyeken lakoznak. Itt élnek, lüktetnek. Mindaddig, amíg van valaki, aki emlékezik rájuk, érzi őket.

Én még látom a csontfehér tulipánfát, ami mögött a jövő készült, számban még a habos, hús ribizliszörp íze, amit hullámnzó hajú nagymamám nyújtott felém mosolyogva egy forró nyári délutánon, a lépcsőn állva, amikor még tudott járni. Ott van az óriási fenyőfa, és az égig érő meggyfa is, melynek a legtetejéről ettem a ringó gyümölcsöt. S csorba még a lámpabúra a garázs fölött, amiről szentül hittem, hogy senki sem tudja, ki törte el a labdájával.

Még mindig itt vannak a legjobb cukrászdák, ahol olyan süteményeket ehetsz, mint sehol máshol az országban. A praliné szeletben most is találsz apró dióhéjat, de továbbra sem bosszankodsz miatta, mert annyira finom. Nem messze az iskola, és a pálya, ahol egy kisfiú vérző térdrel is tovább focizik, mert élete legnagyobb eseménye az a meccs.

Kissé távolabb egy hely, hol az esti kert alá merült le a málnás és az eper, de most látom megint, a vén diófa árnyéka is a helyén nyújtózik újra. Érintésemtől zörög még a mák, és érzem a színes szőlőlugas mesebeli illatát, és látom a hosszú fűtakarót, amely szikrázik az esti locsolástól. És akkor, az apró, kis fekete bogaraknak nagyon rossz lehet... Fent, a dombon mosolyog büszke tartásával jó nagyapám, aki először ültet fel a kerékpárra. Aztán lentebb, dermedve áll ott a kisfiú, labdával a kezében, aki kerek szemekkel, merev arccal nézi, ahogy dédszülei százötven éves otthonát lerombolják, mert senki sem lakott már benne.

Rengeteg az ódon épületek által ölelt utca, ahol utoljára gyermekként jártam, és nem is akarok többé jelen lenni. Ott olyan emlékek örvénylenek, amiket nem ildomos megbolygatni.

S amikor kinyílt a vágyvilág, voltak helyek, amelyek álmorhát húztak magukra, s hajukba szép érzéseket tűztek. Kéz a kézben járt erre a nappal s az éj, a hold és a

nap, minden, ami egymásra találhat. S szívben dobbant a szív, forró csókok kihűlt helyére újra színek futnak, s titkon elsuttogott ígéreteket újra igaznak hiszek. S újra megpróbálom visszalopni a meleg tekintet, és hideg kezek által szült vak reménybe vetett hitem, amit Ida szobájában felejtettem a tölgyfa ágyon, a rózsás párnák alatt.

Minden város közül még mindig itt a legtisztább az éjszaka. Ritkán fogannak itt a régi emlékek mellé újak, s minden az elmúlást, a test és vágy halandóságát szavalja. Válaszként a máshonnan hozott érzések az örök változást, a sodrást és forgást mantrázzák, egy szép holnap magvait szórják belém. Minden hatással van mindenre, mindenből születik valami új, a vég talaján sarjad ki a jövő. Bármi is fogant idén, az egyszer semmivé lesz, s ami nincs már többé, helyét új történetek töltik majd meg. Minden mozgásban van körülöttem, s mozgat téged. Nézz hát mélyen az élő pillanat szemébe.

Maholnap már nem leszek itt, de most még jó, mert magamba szívhatom egy éjszakai séta alkalmával a múltbéli érzéseket, újraélve azokat. Évente egyszer bolyong a múltban a lélek.

Kisvárd, 2014. december 24.

Operatív megbeszélés

Heti rutin, útban a tárgyaló felé mindig adok neki egy megfelelőbb nevet. Olyat, amit soha nem írnék le. Magamban forralom.

Angol-magyar keverék nyelven próbálom megértetni az igazgatóval, hogy az úgy egyáltalán nincs jól, hogy három ember munkáját végezzük egyetlen, csekély fizetésért cserébe. Ő ugyanezen a nyelven, persze a konkrét választ jó nagy ívben kikerülve ügyeskedik azon, hogy megértesse velem, ez így tökéletesen rendben van. Sőt, a vállalat szempontjából ráfizetés vagyok én is, ki sem vagyok teljes mértékben használva, nézzem csak meg a rabszolgamutatómat, világosan látszik százalékban számolva, ott van a kivetítőn. Ó, tényleg, ott vagyok. Az a szám lennék. Ami piros. Fájdalomtól, talán szégyentől, nem is tudom...

Nagy, hideg, távoli, üres messzeség, szigorúan érzelemmentesen. Az ember kívül marad. Viaszarcok bólogatnak körülöttem, lejtmenetben álmosollyal, egyfelé nézve, egyszerre mozdulva, helyeselve istenük minden mondatát. Lüktet a seb lelkemen, ami röpképtelen...

Úgy érzem magam, mint 1999.09.09-én, 09:09:09-kor, amikor szintén ki akartam szakadni onnan, ahol éppen voltam, és az órát nézve arra gondoltam, vajon hányan

látják ezt most a világon, vajon hányan láthatják éppen úgy érezve, mint én.

Az ovális asztal borítva iratokkal, telefonokkal, a mi kis bábszínházunk kellékeivel. Újra rám talált egy pillanat, ami kiragadott onnan, ahol nem szívesen voltam.

A felnyitott hordozható számítógépek erdejében megbújva, elhagyatva hevert csendben, titokban egy papírdarab. Ötletem sem volt, hogy kerülhetett oda. Talán a takarítónő hagyta itt, aki a legnemesebb szívű mindannyiunk közül, akik itt dolgozunk. Talán éppen nekem hagyta itt, tudta, hogy nem kerüli majd el a figyelmemet. Lefordítottam azt a mondatot, ez volt az üzenet: ha pontosan tudod, merre tartasz, akkor senki sem állíthat meg.

Az hiszem, túl sokáig voltam egy helyben.

Budapest, 2015. május 4.

Aljaváros fattyúnyelve

Korán reggel van, röpködnek a "b" és "k" betűs szavak az összes irányból, bármilyen szájból; különösen a nagy gonddal és igénnyel, sok pénzen rúzsosított ajkak közül kibuggyanó undor visszatetsző. Élettelen, komor és sötét, förtelmesen szennyes sáron táplált, otrombára hízott, rothadt szóvirágok nyálkás szirmaiba kap a gonosz szél, és csak rám tapasztja azokat végül, akárhogy próbálom kikerülni, nem hallani, nem látni létezésüket. Bőröm kezdi beszívni mérgüket, bódítva öl bennem, csábítva hat rám, akár egy végzetes drog.

Őrült tempóban száguldó autók veszettül dudálnak a világra, sofőrjeik szája ontja a szókat, tudni lehet milyeneket; torzult állatpofa arcuk. Az egyik letér gyorsan a masszából, jóval előtte néhány diáklány megy át az úton. Rájuk hajt szinte, hirtelen, de a lányok csak mennek tovább. Pedig ő siet, kocsival van. Nem hagyja szavai nélkül. Az egyikük nem tűri, visszafordul, a leeresztett ablaküveg fölött ordítanak egymás képébe, egymásnak feszülve. Ők ketten rohannak, így van idejük az úttest közepén megállni, veszekedni. Gyűlölve ordítani, bömbölni. Hiszen igazuk van, hiszen be kell bizonyítaniuk, hogy győztesek. Csakis maguknak, ez a lényeg. Az egyszerűség tükörbe néz, öntelten mosolyog, s elégedetten nyálazza meg szemöldökét, majd nedves ujjait gallérjába törli.

Később hárman állnak egy másik padkánál, túlságosan közel, messziről látom őket, baj lesz. Esik hajnal óta, nem néztek a lábuk elé. A széles, kövér, koszos pocsolóba ócska autóval, visszafogott gondolatokkal, kezdetleges emberek gyorsítva hajtanak, nyakig fröcskölve a várakozókat. Nem tudom kivenni, ki vezeti, pedig szeretném sokáig nézni, hogy jobban utálhassam. A mellette ülőt vizsgálom, a sunyin visszatekintő szempárból áradó átható gúny felfogható, a primitív vigyor lesújtó, amorf ábrázata ízlésromboló. A butaság trónjára huppan a gügye sikerélmény, szögletes fején rosszindulatból sugárzik a bolondok koronája.

A feldíszített irodába belépve ugyanaz a miliő fogad. Fékezett értelemmel fröcsögnek a mondatok, bugyborognak a hangok, füstölögnek a levelek, borúsan ártanak az arcok. A frusztráltság, a fojtogató, a fennköltre képtelen lényeg, az ostoba félelem szűri a bensőkben a méetelyt, melyet végső kétségbeesésben minél több pohárba elegánsan, pipettával csepegtetnek, titkon megitatva másokkal, magukkal rántva minél többeket. Túl drágán becsomagolva mind kiteszi az ablakba az önnön szálnalmas nyomorúságát. Hiszen, ennek van most az időszaka.

Irtózva retten el a szép érzés.

Adventi időszak, amely éppen olyan, mint amilyen lenni szokott. Aljvárosban, az év utolsó heteiben. Tél

sötétség nyújtózik szívekben, fejekben, lelkekben. S
habár határtalanul gomolyog belül a mérhetetlenül bűzös,
gusztustalan feketeség, mindenkinek igaza van. Gaz
igaza. Mindenki képes bármikor igazolni, bármikor
harcba szállni érte, bármikor lenyomni valaki más torkán.
Másuk sincs. Ha megfullad, hát megfullad. Ha neki lett
volna igaza, szólni tudott volna. Mindenki csak magát
látja. Mindenki jó ember. Mindenki ölni tudna. Csak
hogyan szerethessen végre. A végére.

Budapest, 2018. december 4.

A múltból

*Egy világgal odébb, éjszaka minden szépnek történt.
Bár kénytelen voltam elhinni, hogy eddig se volt, eztán
se lesz. Aztán érkezett az Álomfestő, aki mélyre simult.
Vágyat ölelt. Létérzékenyként a múlt sebei nem
gyógyulnak. A Holdra vágyó holtak már mind itt
hagytak. Én pedig... Mutattam. Nem láttad. Feladtam.
Életjelet nem adok. Te, reménytelenül boldogtalan.
Miért nem vigyáztál jobban a szívedre?*

Ott, a zebránál

Előfordul, hogy olyankor tör ránk valami különleges, amikor a legkevésbé vagyunk fogékonyak a külvilág és a mások rezdüléseire. Mintha egy őrangyal nyújtaná feléd jószágos kezét, hogy felszakítson abból az egyhangúságból, amibe beleragadtál. Persze, csak rajtad áll, hogy egyáltalán kíváncsi vagy-e arra, mit szándékozik adni neked, hogy milyen irányba terel, és hogy egyáltalán merre indulsz el.

Az éjszaka az igazi hazám, de aznap nem tudtam kiélni. Zaklatott voltam, kialvatlan, fáradtabb a szokásosnál. Pilláim harcot vívtak, akár az utca kellős közepén is képes lettem volna álomra szenderülni. Az este hűvös volt, semmi szellő, csak simogató, halvány fények és visszafogott forgalom. Percekre jártam otthonomtól, mégis távolabbinak tűnt, mint máskor. Nyűgös és gyenge voltam. Szerencsére nem voltak járókelők. Csak egy alak fordult be messzebb annak a szokatlan helynek a közelében. Utamra tért, de jóval előttem haladt, szerettem ezért, és nem fordítottam rá több figyelmet. Megfagyasztottam gondolataimat, majd ha hazaérek, szabadon engedek mindent, ami én vagyok. Csak egy hosszabb járda és balra egy zebra volt még hátra. Kedveltem azt a sarkot mindig. Csak egy apró, kicsi helyszín, amit öles fák árnyaltak, s valahogy olyan hangulat támadt arra, aki pont ott állt, mintha egy nyugalmas, békés kisvárosban lenne éppen. Legfeljebb

három vagy négy ember fért el kényelmesen ott, amíg várakozott. A lombkoronák teljesen eltakarták a magasba törő betonszörnyeket, de az eget, a csillagokat látni engedték.

Örömmel fordultam be éppen, hiszen jól ismertem ezt az apró, rendkívül árnyas szigetet, ami látótávolságban van az otthonomtól. Nagyvárosi robotként szemem a lámpára tapadt, mikor mehetek már tovább. S csak aztán vettem észre azt a lányt, aki éppen előttem állt, az út széléhez oly szokatlanul közel. Ő járt néhány méterrel előttem. Zenét hallgatott, de azonnal megérzett valamit belőlem. Félig folyton hátranézett rejtve, a válla fölött, kapaszkodóra várta. Jó párszor próbálta. Kétszer éreztem, hogy teljesen visszafordulna, az arcomat nézné, felém fordulna, és talán meg is állna, de ezt persze a rossz beidegződései elnyomták benne. Én is észrevettem valamit benne eközben, a külsejét később próbáltam szemügyre venni, amennyire lehetett ott, a sötétben. Vaskos őszi kabátot viselt, karcsú volt, nőies megjelenésű, járása, mozdulatai nemesek, csábosak. Természetes volt, sminket nem, vagy csak nagyon keveset viselt, összképéből a harmónia áradt, ami mindig is elvarázsolt. Nyugodt volt, és bölcsen kimért, ahogy a zöldre várta. Tartása és mozgása igazán büszke, mintha egy régi filmből lépett volna elő. Mindent benne láttam akkor, abban a momentumban, ami nekem tetszhet egy lányban. Rég nem volt ilyen pillanatom.

A lámpa zöldre váltott, ő elindult sietve, csípte arcát az éjszaka hűs levegője. Jobbra fordult, én egyenesen mentem tovább. A földre szegeztem tekintetem és azon töprengtem, hogyan felejttem majd el ezt a tökéletes, lelket melegítő pillanatot, ami édes volt ugyan, de nem teljesül be. Jócskán elhagytuk egymást, én nem néztem felé. Majdnem este nyolc óra volt már, de nyitva még a közeli bolt, melynek fényei eszembe juttatták, hogy szükségem van pár dologra. Letértem hát, s a bejárat halvány fényeinél majdnem egymásba ütköztünk, hiszen akkor láttam, hogy úgy gyorsította lépteit egy jókora kitérő után, hogy egyszerre érjünk az üvegajtóhoz. Ajtót nyitottam neki, miközben újra hatalmába kerített a közelében az a felkavaró, gyönyörű borzongás. Láttam, ahogy a boltban tanácstalanul jár-kel, ahol is nem tudta, mit vegyen magához, hiszen nem vásárolni jött ide. Közben éreztem a jeleket és rezdüléseket, amelyek kiszakítani voltak hivatottak, de a cikázó, kellemes érzések nem bírtak felemelni. Végül, virslit vett magához és némi sajtot, elfért a hófehér kezében. Elöttem állt a sorban, csakúgy, mint a zebránál. Ő is érezte a jeleket, tudta, hogy ott vagyok még a közelében, de mivel lelkem nem kapaszkodott az övébe, az álom kezdett meghalni. Ő hitt, én nem hittem. Ő álmodott, én fásult voltam. Köszönt a pénztáros lánynak és végleg eltűnt.

Beléptem sötét lakásomba, némi fényt gyújtottam, és rájöttem arra, amit bárki láthat egy ilyen mesében. Emlékszem, napokig róttam azokat az utcákat. Abban az időpontban végigsétáltam ott lassan, nagyon lassan.

Fejem mindig a szokatlan utca felé fordult, s annál a különös, sárga fényben úszó zebránál mindig őt vártam. Soha többé nem láttam. Emlékét viszont őrzöm annak az éjszakának, hiszen egy kis ideig egy dallamra rezdült a lelkünk, és az ilyen pillanatokat kincsként őrzöm.

Én már elköltöztem arról a környékről, elhagytam azt a várost. Azt hiszem, ha látnám egyszer a távolból vagy egy fényképen, nem ismerném fel. Viszont, ha valaha újra egymás közelébe sodor minket az élet, tudni fogom, ki ő.

Debrecen és Tatabánya, 2011. augusztus 16.

Az igazi halál

„Búzahajú tündérlánya az éjszakának...”

- Emlékszel még? Pesten, egyik éjszaka fehér krétával írtad nekem tele, végig a járdát, hogy másnap megtaláljalak. A buszsofőr, az utasok, a járókelők mind rád mosolyogtak, amikor megláttak, és olvasták szerelmes üzeneteidet. S Te széles mosollyal válaszoltál nekik, miközben írtál, másik kezedd a folyton lelógó, hosszú, színes sáladat dobtad a hátadra.

Emlékszel még? Főiskolás voltál, amikor megismertük egymást. Ősz volt, és Te nem tudtál elmenni egyetlen összegereblyézett, színes falevél kupac mellett sem anélkül, hogy nevetve keresztül ne szaladtál volna rajtuk. A tél Székesfehérváron ért minket először, és a nagy parkban is ráugrottál minden egyes jégpáncélra, amit találtál. Közben nyakadban szállt hosszú, színes sálad, amit annyira szeretted, és hiába volt viseltes, sohasem váltál volna meg tőle.

Emlékszel még? Csak néhány napja ismertük személyesen egymást, de elszöktünk ketten a hegyekbe. Pici falucskába, hegyi vendégházba, és minden nap vadhúst ebédeltünk. Te az étterem közepén képes voltál táncra perdülni, amikor a kedvenc számod hallható volt a rádióból, és engem is magadhoz cibáltál. Csak engem

láttál, senki mást. A Bükkben egy réten feküdtünk vasárnap délelőtt, és a tiszta, kék éggel takaróztunk. Azt játszottuk, hogy kiválasztottunk egy felhőt, ami csak a miénk, senki másé. Nem volt semmink, de a szívünk gazdag volt. A hosszú, színes sálad szebb volt, mint a hegyi virágok.

Emlékszel még? Amikor lakásunk lett, a földön aludtunk. Hűvös volt és kényelmetlen, de senkinek nem volt azon az éjjelen olyan édes álma Debrecenben, mint nekünk. Én beteg voltam, és Te nekem adtad a takaródat, és szorosan hozzám bújtaal. Nyugalmat rejtettél a szívem alá. Aznap este úgy viselted hosszú, színes sálad, hogy engem is magadhoz kötöztél vele, hogy összeért az orrunk. És reggel így ébredtünk fel.

Emlékszel még? Voltak napok, amikor nem is érintettük hosszú, színes sáladat. Sokszor reggelig beszélgettünk. Csak feküdtünk a cseresznyeszínű águnkban, és még évek múltán is rengeteg dolog volt, amit nem sikerült elmondani egymásnak, de szerettük volna, hogy tudja a másik felünk. Képesek voltunk szabadon lélegezni és egymásra nézni, és megnyugvást találni egymás arcában. Aztán tizenhat órán keresztül aludtunk, majd felébredtünk, csókoltuk egymást, és tovább beszélgettünk, hiszen annyi minden kimaradt előző este. Miközben hozzám szóaltál, nekem meséltél, én csak néztelek, és annyi év után sem mertem elhinni, hogy létezel. Nekem létezel.

Emlékszel még? Nyár volt, és Te sokszor voltál távol. A hosszú, színes sálad mindig ott lógott a kovácsoltvas fogason, azt sohasem tetted el a téli ruhák közé. Én mindig, ha elmentem előtte, ránéztem, majd lassan belefúrtam arcomat. Finoman érintettem kezemmel, és magamba szívtam illatod, amit örökkön őrizni volt hivatott. S minden megszürkült, múltbéli emlékbe színek szöktek, a legapróbbakba is. És akkor ott lüktettél bennem, és magam mellett éreztelek, és arcodat láttam, és puha kezed érintését éreztem. És Te pontban, mindig az ilyen pillanatokban hívtál fel. Egyet sem hagytál ki. Nekem léteztél.

Emlékszel még? Amikor abban az újpesti kórházban feküdtem, Te reggeltől estig ott ültél az ágyam mellett és vigyáztál rám, ahogyan korábban a kisvárdában. Ha lázas voltam, homlokomat hosszú, színes sáladdal törölted, és közben a kezemet fogtad. Óriási mosollyal érkeztél mindig, és csak akkor mentél el mellőlem, ha elnyomott az álom. Féltő szívvel tértél vissza, édes kalácsot hoztál, körtelét és szerelmet. A kis széket, amelyen meghúztad magad mellettem, nem cserélted volna semmire. S nem mutattad ki nekem még este sem, hogy mennyire fáradt vagy, amikor hazaindultál. Hogy mennyire féltél azon a környéken, s hogy az éjszakában mindig remegett a kezed a kabátod alatt.

Emlékszel még? Csak olyan szoknyát vettél meg, ami jól pörgött körülötted. Az eladólányok mind mosolyogtak szokatlan ruhapróbádon, és Te visszamosolyogtál, de

rám. Én csak évek múltán jöttem rá, hogy kizárólag olyan darabot vásárolsz, amely hosszú, tarka sálad színeinek egyikét viseli. Te jót nevettél ezen, és azt mondtad, nem ismerlek még igazán, és legalább ennyi időt kell még együtt töltenünk.

Emlékszel még? Kézen fogva sétáltunk, és Te észrevetted az idős hölgyet, akit én nem. A villamoson ült és végtelenül szomorú, csalódott és üres volt, úgy meredt kifelé az ablakon. Én hirtelen az arcomhoz emeltem kezedet, és megcsókoltam. Ő elkapta ezt a pillanatot, vonásai ellágyultak, könny szökött szemeiből és Rád mosolygott. Te izgatottan ziháltál, azt mondtad, nézd, nézd, meggyógyítottál valakit. De mire megértettem, már nem láthattam őt, csak a távolodó sárga villamost. Még sokáig álltunk ott, a tömegben, miközben engem szorítottál, és könnyeidet törölted hosszú, színes sáladdal.

Emlékszel még? Megmentettél valakit a Feneketlen tónál, aki öngyilkos akart lenni. Emlékszel még? Mindenszentekkor nagyapám sírhelye előtt reszkettél, és két kézzel fontad át a karomat, szorosan, mert az én nevemet láttad a sírkövön; alig bírtad ki a látványt. Emlékszel még? Amikor először szeretkeztünk, kinyílt a zsalugáter, és holdvilág ömlött az ágyra. Emlékszel még? Amikor először aludtam nálad, ezüstös csillagok forogtak a szobád falán. Emlékszel még? Az első dal, amit mutattam neked - ...when leaves have fallen and skies turned into grey... -, rögtön a hétköznapiak része lett.

Emlékszel még? Nem is találkoztunk még, Te egy videófilmet küldtél nekem magadról. Énekeltél, mert tudad, mennyire szeretem, ha énekelnek nekem. Tavaszi szél vizet áraszt. Én A kis herceget küldtem neked. Emlékszel még? Meghalt a kismadarad, akihez mindig közel hajoltál és csipogtál neki. A fejedet simogattam, azt szeretted olyankor a legjobban. Emlékszel még? Lepke volt az ujjadon és delfin a füledben. Minden ezüst volt rajtad, hiszen az illik a Holdhoz. Emlékszel még? Ha mennydörgött, és Te egyedül voltál, félelmed az ágy alá üzött. Ha velem voltál, belém bújva, engem markolva rettegtél, mikor hallod meg újra, újra, újra... Szó nélkül vártuk ki a végét. Emlékszel még? Először álltál a tűzhely mellé, és rántott húst készítettél. Tökéletesre sikerült, és nem volt szabad ennem belőle. Te berohantál a szobába a fényképezőgépedért, és le kellett fotózzalak az étellel. Emlékszel még? Miskolcon ért minket az első búcsú, és majdnem lekéstük a vonatokat. Aztán az Operafesztivál után szirént láttunk az erdőben. Emlékszel még? Betegesen rettegtél a pókoktól, az egyetlen teremtény volt ezen a világon, aminek mindig halált kívántál. Emlékszel még? Amikor először találkoztunk, Te nem merted kinyitni az ajtót. Éppen csak kilestél, de zárva tartottad, úgy beszélgettünk hosszú percekig. Emlékszel még? Rengeteget vonatoztunk. Ahogy megláttál az állomáson, Te mindig eldobtad a csomagjaidat és szaladtál felém. A nyakamba ugrottál, csókoltál, és mindig azt mondtad, hogy ne aggódjak, nem lopnak el semmit. Emlékszel még? Amikor én voltam távol, követtél az utcán egy idegen srácot, csak azért,

mert ugyanolyan parfümöt viselt, mint én szoktam.
Emlékszel még? Nyíregyházán akkora vattacukrot adtak,
hogy eltakarta az egész fejedet. Mennyit neveltünk azon
a fényképen! Emlékszel még? A virágboltban kérdezte a
lány, hogy milyen alkalomból veszek virágot, milyen
kártyát adjon hozzá. Én mondtam neki, hogy nem kell
kártya, én ezt csak úgy veszem, nincs semmilyen
alkalom. Ő nem hitt a fülének, és szerelmesen,
vágyakozva rám nézett. Majd meg kellett ígérjem Neked,
hogy soha többé nem megyek oda virágot venni.
Emlékszel még? Ha éjszaka megfogtam a kezedet, Te
még álmodban is megszorítottad az enyémet. Emlékszel
még? Balatonfüzfőn a mély éjszakában ültünk a parton,
egy nagy, hideg kövön, és a csendes, hűvös víz fölött a
fényeket csodáltuk. Emlékszel még? A Mulholland Drive
ment a moziban, és Te befogtad a szememet, amikor a
két színésznő csókolózott. A Fűrés 4-et meg szinte nem
is láttad, mert folyton hozzám nyomtad az arcodat,
annyira nem bírtad. Az élet szép volt, a november meg
édes, krumplirózsák nőttek a konyhában, Amélie-nek
pedig volt egy csodálatos élete. Emlékszel még? Én úgy
hívtalak, hogy Úrnőm, Te engem úgy, hogy Lovagom. És
reggelig szeretkeztünk. És nagymamád megintett pont
utána, hogy reméli, még nem feküdtél le velem.
Emlékszel még? Fémből kaptam Tőled rózsát, Te
csokoládéból szívet tőlem. És illatos leveleket írtál
nekem, egyre többet. És intim helyeken is a nevemet
viselted. Emlékszel még? Százezres telefonszám lákat
hoztunk össze, pedig már régen egy pár voltunk.
Emlékszel még? Amikor reggel felébredtél, mindig az

volt az első dolgod, hogy rám nézz, ott vagyok-e, élek-e még, valóság vagyok-e. Emlékszel még? Éjszaka ültünk valahol a Balaton partján egy nagy kövön, lábunk szinte a vízbe lógott. Te nagyon fáztál. Nyárvégi est volt, és nem volt még a nyakadban...

Emlékszel még...? Hallasz engem? Emlékszel még...? Hosszú... hosszú, színes... tarka sáladra?

- Nem. Én ebből semmire sem emlékszem. Hagyd abba.

- Rendben. Jó éjt mára.

Tatabánya, 2012. március 6.

Szárnyak nélkül

A téli hónapok egyik utolsó éjszakáján találkoznak. Külváros, szürkület, panziónak álcázott légyott hely. Sötét sál, vörös rúzs, festett körmök, combfix, túsarkú csizma, Dolce & Gabbana The One az egyik oldalon, Mavrodafne és gondosan megválogatott címletű bankjegyek a másikon. Kellékei egy olyan színpadnak, amelyen sohasem születnek világraszóló előadások. Minden előre megbeszélve, most éppen egy asztalnál ülnek, és nagy kortyokban fogyasztják a finom mazsolabort, közben a kékes dohányfüst öleli őket, majd simítva tovaszáll a szolid, pirosuló fénnel borított hálósobába.

A kötelező, pár perces ismerkedés kellemesebb, mint gondolták. Nem is klasszikus ismerkedés. Az élet ritka pillanatainak egyike, olyasvalakivel találkoztak, akivel teljesen összhangban vannak. Nem feszengnek a közelében, mert nem idegen számukra a másik közelsége. Nem gondolják meg kétszer, mit kell mondaniuk, hiszen azonos a gondolkodásuk, egy véleményen vannak számos kérdésben. Jól érzik magukat. És röpülnek az órák a füst után... Aztán lejár az idejük, elbúcsúznak, de persze megbeszélik, hogy találkoznak még. Úgy is lesz, néhányszor látják még egymást, ugyanott, ugyanúgy. Kedveznek egymásnak, hiszen egyre jobb együtt. Engednek magukból, amit nappal, a szigorú élet

szabályai között sohasem tennének. A lányon egyre kevesebb a kiegészítő, a fiúnál egyre kevesebb a bankjegy. Ezeknek a kellékeknek nincs már akkora jelentősége. A beszélgetések egyre hosszabbra nyúlnak, egyre testesebb füst telepszik meg az üres ágyon, az előre megbeszélt dolgok határai elmosódnak. Egyre nagyobb a mámor, de az nem a bor hatása. Nem is azért vannak már ott, ami miatt eredetileg találkoztak. Minden kezd egy új értelmet nyerni. Ám, ahogy szokott, a legszebb pillanat meghal, hirtelen hatalmas reccsenés, az álom megszakad. Eddig tartott a harmónia. Soha többé nem látják egymást. Jól tudják. Már a legelején elbuktak. És menekülnek vissza a saját, fájdalmas, sivár, ámde biztonságos világukba. A monoton, jól ismert magányba.

Az egyik szereplő egy többéves kapcsolaton van túl, újat szeretne. Nincsenek saját gondolatai, azt tanította neki ez a világ, hogy ilyenkor nyitni kell. Meg is teszi, de rossz időben, a rossz ember felé. Nem tud ismerkedni, nem tud bánni az emberekkel, nem ismer praktikákat. Csak magát tudja adni, őszintén. Türelmetlen, nem képes a helyén kezelni a történéseket.

A másik szereplő a többéves egyedüllétbe süppedt, és azt hazudja magának, így is boldog. Egy hétvégi lány, tisztas állással a biztosítónál, akinek van egy titkos, éjszakai élete. Jól ismeri az embereket, a hazugságok közé őszinteséget szór el, ez a legpusztítóbb fegyvere. Nincsenek saját gondolatai, azt tanította neki ez a világ, hogy egyedül erősebb lehet, többre viheti. Nem tudja

még, hogy aki saját magát nem szereti, az nem lesz képes másokat sem szeretni. Türelmes, nem képes a helyén kezelni a történeteket.

A két szürke ember teljesen átlagos. Két arc a nagy hétköznapi masszából, a folyton örvénylő, lélektelen tömegből, habár mindketten azt gondolják magukról, hogy különlegesek, több van bennük, mint másokban. Ezzel együtt, valami rettentően hiányzik belőlük, de nem tudják, mi az. Pedig befogadják a készen kapott gondolatokat rendre, minden héten. És annyira akarják már a megoldást, hogy némelyet el is hisznek. Egymással úgy találkoztak újra és újra, hogy a tökéleteset keresték a másokban, és a legfontosabbat nem vizsgálták. Azt, hogy egymásnak tökéletesek lennének-e. Azt, hogy ők ketten együtt lehetnének csak különlegesek. Ők ketten együtt alkothatnának csak egészet. Minden problémájuk megoldatlanul maradt meg bennük. Nem tudják, hogy azokon nem lehet átlépni, megoldani pedig csak úgy lehet, ha magukba néznek, de egy másik, magasabb szintről. A megoldás mindig egy magasabb lépcsőfokon hever, néha olyan magasan, ahová nem lehet felkapaszkodni, felmászni, felszaladni. Olykor még látni sem lehet. Szárnyak kellenek hozzá. Repülni viszont nem tudnak, mivel lusták magukat megismerni. Pedig ehhez a repüléshez nem fizikailag van szükség szárnyakra. Csupán egy belső szabályt, ha úgy tetszik, egy belső falat kell ledönteni, egy belső, zárt ajtót kell beszakítani. Akkor megláthatnák igazi arcuk egy tiszta részletét. Ez nem mindenkinek megy egyedül, meg kellene, hogy

hallják a bölcs tanítók szavát, akik utat mutatnak, akiket a mai világban már alig találunk. Mivel teljesen átlagosak, szürkék, félemberek, így nem lesznek belőlük jó szülők, értékes barátok, és egyedül sohasem hallják majd meg a bölcs tanítók szavát. Csak a saját hangjukat ismerik. Elengedték azt, aki kitölthetné a belső űrt, hiszen féltek. Féltek, mint a vándor, aki túl régen utazik, és jól ismeri a viszontagságokat, de semmit sem tud az otthon békés, kiszámítható nyugalmáról.

~

Will Hunting: - Hogy hívják?

Nina Sayers: - Ritának. Tudod, én olyan vagyok, mint ő.

Will Hunting: - Nem, te nem vagy olyan. És ne gyere azzal, hogy nem ismerem Ritát. Tudom, hogy ki vagy. Belül.

Nina Sayers: - Ugyan, dehogy tudod. Hogyan ismerhetnél? Azt sem tudod, min mentem keresztül...

Will Hunting: - Nem. De nem a múltad vagy. És persze, azt sem tudom, hogyan iszod a kávé. Azt sem, hogy megnyálazod-e az ujjad, mielőtt lapozol. De ismerlek, tudom ki vagy. Belül. Ismertelek már korábban. Még mielőtt találkoztunk volna.

Nina Sayers: - Ez a kötődés megrémít. Én is érzem ezt, de...

Will Hunting: - Ez téged rémiszt? Én örülök neki...

Nina Sayers: - Állandóan közbevágsz. Én nagyon nem örülök. Én erős vagyok, azért tartok itt, azért értem el, amit elértem. Megbecsült pozícióba kerültem a cégnél, egzisztenciával rendelkezem. És nem állok itt meg! És ezt nem kockáztatom, nem adom fel semmiért! Erős vagyok, sokat szenvedtem, egyedül másztam ki a mocsárból. Most jól vagyok, összeszedtem magam, és igen... erős vagyok egyedül!

Will Hunting: - Te sehol nem tartasz. És nem erős vagy, hanem gyáva. Félsz attól, miket mondanál ki, félsz szeretni újra. Attól, ami a legfontosabb ebben az életben, ami a legnagyobb érték! Félsz az újabb sebektől, ezért vagy egyedül. Az egyedüllét nem mindig azonos a magányossággal. Csakhogy te becsapod magad...

Nina Sayers: - Na jó, hagyjuk ezt. Rágyújtanék...

Will Hunting: - Hallottad ezt a zajt? Mindegy... Tőlem nem kapsz többé semmit. Cigaretta sem. Menjünk, hazakísérlek. Utoljára.

Nina Sayers: - Örülök, hogy ezt mondtad. Hidd el, így lesz a legjobb... Menjünk.

Tatabánya, 2013. március 8.

Képzeld engem újjá

Dorkáért

Most a szívbe kúszik egy közeli emlék, szőkén, fátyolos hangon, fülledten, és édesen örült szenvedéllyel.

Létezik a Nyugati pályaudvar mellett egy hely, ahol csend van, árnyék, és a tömeg sem ér el oda. Soha. Békés-szerelmes. Nekem. A mai este még a tiéd.

Ott vártalak mindig titkon, munka után. Sietős lépteid, estében lobogó hajad, lesütött szemed, mindkét kezeden kávé. Nem is oly rég volt, hogy ünnepeltünk. Születésnapot. Te a tizennyolcadikat, én a harmincharmadikat. Én voltam az első, akit csókoltál. A fűben ültünk, csodálattal nézted a szemközti színes fényeket. Ilyenkor mindig mosolyogtál, de nem tudtad.

S én hozzád értem, az álladhoz, a combodhoz. Mindent elsöpört a vágy. Tested simogatásomtól olvadt, miközben jó diákként nyelvem mozgását követted. Senki nem látta, pedig láthatta volna. Szívedbe leheltem nevemet. Örült ötleted támadt, s már ott voltunk fent, a tetőn, a parkolóban. Hasonlítottunk.

Aztán megmutattad. Nem messze volt a kedvenc padod. Szintén a tetőn. Suttogtunk egymásnak. Titkokat. Sűrű füstöt fújunk a holdra, ami arcunkon ragyogott. Kezem a

térdeden, szemed a szememben. És foglaltunk még padokat.

Soha nem kérdeztél butaságot. Okos voltál, nagyon okos. Kihívás. Soha nem vetted észre a rosszalló tekinteteket. Nem akartad látni. Sem akkor, amikor kézen fogva sétáltunk a Blaha Lujza téren, sem amikor vacsoráztunk, sem amikor alig sikerült leszállnom a vonatról, ami elvitt tőlem, sem a villamoson, sem a búvóhelyeinken. Sem sehol. Nem akartál nekem semmi rosszat. Az élet ízére koncentráltál, és rám. Hasonlítottunk.

Soha, senki társaságában nem fogyott még annyi vörösbor, és nem hamvadt el annyi cigaretta. Mégsem tudott annyira bódítani semmi, mint arcod, gyöngyszemeid. Dolgozatot írtál délelőtt, majd a faházban a gyönyör robbant fel benned délután, remegtél, percekig reszketett gyöngé tested, lihegtél, és a vállamon aludtál el. Szorítottál. Magadba. Ziháló szíved nekem dobogott, és jobban bízott bennem, mint bárki másban ez idáig.

Hajnal lett. Van most egy üres pohár velem szemben. Túl sokat ittam, mint rég, veled. Karomat tarkómon kulcsolom, és a homályban keresem arcodat. Talán kirajzolódik. Van most egy üres hely a szívemben. Jókor menekültél. Miklósnak bebizonyosodott az igaza. A patak csupa bánat volt.

Szép perceink sóhajként szálltak el, vétkeim súlya
lehúzta lelkemet. A sárba.

Nem mondtam soha, de minden pillanatban tudtam, hogy
csupán rövid idő adatott meg melletted. Jobban tudtam,
erősebben hittem, mint azt, hogy élek. Ezért fékeztem
magam, ezért nem mondtam soha, hogy szeretlek. De
nem mérgezte ez az élményt. Inkább segített. Jobban
élveztem a perceket, mint bármikor. Hasonlítottunk.

Jártam a helyeinken ma este. Munka után. Újra. Én
álltam ott, tudod, feketében. Én voltam ma, aki egy
érkező vonatról képzelte, hogy Szolnok felől jön. S én
voltam, aki a felém ömlő tömegről remélte, hogy
megnyílik, s megláthatok egy sietős léptű, gyöngé testű,
gyöngyszemű, szőke lányt. Aki hozzám jön.

Szomorú volt, el kellett engednem az emlékeket. És a
gödröcskéket az arcodon, ami oly bájossá tett téged. S
hogy jön ez most ide? Sehogy. Utánad küldöm
hajnalszárnyakon. Úgysem alszol ilyenkor. Egyszerűen
nincs, akinek meséljek...

Az éjfél dúdolt nekünk dalokat, melyeket most is hallok,
s korbácsként marnak.

Budapest, 2014. október 13.

Szavak nélkül

A nap vidáman melegíti a délutánt, az egyik budapesti nyüzsgő téren egy jókedvű lány és egy visszafogott fiú sétál keresztül. Kéz a kézben, szívük az egekig ér. Körülöttük örvénylik az embertömeg, a többség nem lát senkit. Ők látnak, de csak egymást. A lány szüntelenül mosolyog, a fiú a benső világában kóborol éppen, a némán felé áradó szeretettel díszíti fel lelkét; gyógyítja.

Az áradatból kiválik egy srác, a körkörös kavargást kívánja kettészelni, lerövidíteni útját, egyenesen a jókedvű lány és a visszafogott fiú felé tart. Flegma, de magabiztos mozgásán látszik, megszokta, hogy mindent megkap, nincsenek számára törvények. Ő is lát, de csak saját magát. Mindenki kitért eddig előle, most éppen a pár között akar átvágni. A fiú kiszakad a benső világból, újra a külvilágra koncentrál, s karnyújtásnyira megáll a lánnyal a srác előtt. Kissé elbizonytalanodva, de már dühösen lépked feléjük, a lány, aki mindig is itt élt, veszélyt érezvén, megpróbálja kiszabadítani kezét, hogy elengedje a srácot. A fiú, aki máshol élt eddig, és aki nem is oly rég fog olyan kezet, mint amilyet mindig is akart, szelíd erővel szorítja meg a lányt, tudatva vele, hogy nem engedi el. Soha. Mélyen a srác szemébe néz, aki éppen megtorpant előttük. A lány kérdően néz a fiúra, a fiú pedig erővel a srádra. A váratlan ellenállás nem megszokott számára, szólani nem mer, de idegesen felfordítja két

tenyerét, karját rándítva. A fiú csendben áll előtte, markolja a lány kezét, és mereven a szemébe néz. A srác tekintete ekkor lesüllyed, és nagyon lassan kikerüli őket. A fiú lesi őt a szeme sarkából, amíg el nem tűnik.

Aztán szépen elindulnak újra, nemesen lépkednek előre. A lány szép arcán újra mosoly gyúl, de már nem gondtalanul jókedvű, hanem hálásan nyugodt, otthon van, biztonságban. Szeretik. Nem hagyják és vigyáznak rá.

A közelben a sárga villamos álmosan várakozik. Egy idős hölgy ül középtájon, az ablaknál. Nem látható tisztán, hogy mi, de nagy bánat érte. Üresen, szeme nem rebben, a padlót nézi. Lágyan az arcához nyúlok, az ujjbegyeimmal érintem állát, s leheletfinom mozdulattal az ablak felé fordítom fejét. A másik kezemmel a lány tekintetét terelem puhán a hölgy irányába. Szemeik találkoznak, a lány elmerül a hölgy fájdalmában, mosolya kezd halványulni, de nem hagyja, hogy elhaljon. Ad belőle. Habár nincs viszonzás, de ad, egyre csak ad belőle a kedves ismeretlennek.

A fiú most tette helyére magában az imént történeteket. Úgy fogja a lányt, mintha ő is a teste része volna. Majd a szájához emeli a lány hófehér, selymes kezét, és óvatos csókot lehel rá.

Az idős hölgy elengedi a lány tekintetét, most veszi észre a fiút, hogy mit tett. Ő is lát, a fiú arcát. Ráncain könnycseppek bukdácsolnak, s a kezemre folynak.

Szomorú arca kivirul, hófehér fogait láttatni engedi
boldog mosolya.

A lány szíve hevesebben ver, tekintetét nem tudja levenni
a hölgyről, s a fiú kezét rángatja, hogy ő is lássa, mit tett,
mit tettek. Hogy mire képesek ketten, együtt. A villamos
zörögve, akadozva elindul, elviszi a pillanatot örökre, az
időn túlra.

A gomolygó tömeg közepén áll a jókedvű lány és a
visszafogott fiú. Mindketten könnyekkel küszködnek, kéz
a kézben. Felfelé néznek éppen, a tiszta, kék égre.
Egyenesen irányomba, mintha látnának. Nem tudom
magukra hagyni őket, felettük lebegnek. Egy helyben.

Budapest, 2015. május 10.

Isten sirat valakit

Az egyik gyerekkori szobámban keresem a pillanatokat. Másodszor tudtam hazajönni ebben az évben. Kint pöttyös minden, az éjszaka zord. Szolid fénynél hallgatom a párkányon a szabálytalan kopogást. Zene ez is. Egyre jobban esik, ricsajt hallván kintről, tudom, hogy mi történt. Kimegyek.

Volt egy ember, aki sosem törődött senki mással, csak magával. Velejég romlottan mérgezett meg mindent, amit csak tudott. Csak gyűlöletre, gonoszságra volt képes mindig is. Az ő feladata úgy látszik, ez az életben. Nem volt esély sem arra, hogy érzelmek alakuljanak ki bennem iránta, egyet leszámítva, valamiféle visszataszító érzést, amit sohasem szerettem magamban. Ez jórészt annak volt köszönhető, hogy azt bántotta, akit a legjobban szeretek a világon, édesanyámat. Ezt a tiszta szívű, igazi kisangyalt.

Ezért sokszor meg tudtam volna ölni. Éppen lábadozik, legutóbb úgy esett el, hogy hosszú időre kórházi ápolásra szorult. Még több pénzbe, időbe és energiába került mindenkinek. Hazajött. Ismét részegen. Úgy imbolyog, hogy bármelyik percben zuhanhat, ruhája csupa sár és víz, és persze vizelet. Kötései átáztak, sebei elfertőződhetnek. Búzlik. Nem férfi. Megküzdök vele. Közben persze mindenki felébred, keservesen mondja a magáét. A húgomtól azt hallom, hogy milyen

gyermekkorra is van neki, édesanyám jó, szerető, szép családját emlegeti. Ő közben ostromol engem a kigyó szavával, folyamatosan hazudik. Még ilyen állapotban sem képes másra, csak a fröcsögésre. Úgy kétszer lehet nehezebb, mint én, mégis oly gyöngé. Rövid az út a fotelig, de most, mikor még a dereka is megroppant, ez egy maratoni táv. Vezetem. Erővel pillanatok alatt a helyén lenne. A fotelben.

De nem tudok erővel hozzáérni. Csak ésszel. S hallgat rám. Hosszú évek óta először szólunk érdemben egymáshoz. Egy-egy kapaszkodónál megáll, s makacsul visszatartja magát. Azt hiszem, ész kell neki, s hang. Hát megkapja. Továbbindul, engedi magát. Nagyon részeg és nagyon buta.

Nem tudok erővel hozzáérni. Ami a legnagyobb döbbenet. Nem tudom gyűlölni, még csak harag sincs bennem. Sőt, a szeretetet érzem. Nem iránta. Csak egy általános, erős szeretetérzet gyulladt fel belül. Pont most... Azt hiszem, soha életemben nem voltam még ennyi erő, hatalom birtokában.

Ahogy terebélyesedtek a fenti sorok, arra gondoltam, talán nem is az eső esik most odakint. Talán könnyek ezek. Isten könnyei. Sír és felszabadít...

Kisvárdá, 2016. október 22.

Gyermekkor

Emberarcú fák és hulló falevelek. Meleg délutánok, nyárűző iskolák. Tündelevény és vattacukor. No meg az esőfestés. Sötélyes törökméz, krumplicukor és mosolygós fényképek. Borostyánlevelek, szeretet, biztonság, üres csigaházak. Óriási apróságok. Jónak rossz, rossznak jó vagyok. Ezúttal ki leszek vajon? Hm. Mi leszel, ha nagy leszel, kérdezték ők. Csillagszedő leszek én, feleltem nekik. A végén úgyis elfogy az út.

Lerágta a kisegér

Ezek a mesék azokban az időkben születtek, amikor még szigorúan csak két csupasz ujjal ettem a csokoládét, hogy minél több olvadjon majd rájuk. Mámoros volt lenyalogatni. Annyira kicsi voltam ezen a világon újra, hogy teljesen más perspektívából tekintettem mindenre. Egyszerűen. Sőt, akit ritkán láttam, idegen volt. És nem tudtam megjegyezni őt hosszabb időre.

Volt olyan dédnagyapám, akit mindennap láttam, hiszen ott lakott a kert másik végében, a szemközti házban, az illatos lugas mögött. Volt más dédnagyapám is, ő nagyon ritkán jött el, és én ezért nem is dédnagyapámként tekintettem rá. A köteléket éreztem, a kifejezést amúgy se nagyon értettem. Talán ezért is volt annyira különösen vidám nekem, amikor láttam az erkélyről, ahogy az úton közelít, majd a kerítéshez érven hangos szavakkal, félelmetes haraggal, durva mozdulatokkal, elemien fortyogó nyers erővel elzavarja őt a másik dédapám. Nem szerette. S nekem szimpatikus volt az erő. Aztán persze sajnáltam, nagyon. Ezért jöhetett ő ritkán, csak lopva, csak osonva, csak titokban. Látogatni. Ő valami furcsa, távoli-közeli, kedves ember volt nekem, akiben megbízhatok, habár messze van tőlem. És aki mindig a hófehér falhoz ül le, ahhoz a jéghideg falhoz, a tükör mellé. Közel az ajtóhoz.

Amikor belépett, mosolygott. Régi úr módjára, kimért eleganciával, halkán mélyülő, markáns hanggal.

Levetette régi szagú kalapját és súlyos kabátját. Nagyszüleim, édesanyám köszöntötték és kínálták. Én mindig ösztönszerűen a hall ellenkező részén található fotelbe ugrottam. Tudtam, hová fog ülni. Nehezen emlékszem rá, de kellemes érzés volt ő nekem, takaros szürkében. Csendesen, nem zavarva. Nem éhesen jött, nem szomjasan. Nem érdekből. A neve is különleges volt. Majd leült megszokott helyére, miután hónom alá nyúlva megemelt. Úgy nevettem, még akkor is, amikor a térdén ültem. Szerettem játszani a nyakkendőjével, öltönyével, mellényének gombjaival. Tetszett, ahogy azonnal igazgatni kezdte, amit én rendetlenségben hagytam rajta.

Az egyik kezén, egyik ujjának hiányzott a fele. Minden egyes alkalommal eljátszottam, hogy nem értem. Széles, meleg, óvó, magába húzó, szeretetteljes öleléssel zárt el a világtól. Arcába húzta az arcomat, hogy semmi más ne létezzen. Éreztem bőrén a finom arcszeszt, amit az indulás előtti ünnepélyes borotválkozás után dörzsölt magára. Végtagjaim elernyedtek. Szemem elkerekedett, szájam tátva maradt, ahogy elkezdett felelni kérdéseimre. Megszokott játék volt ez, kettőnk közt. A huncut „jaj, ne már megint ezt a mesét” felkiáltásra hamarosan a „na, jól van” lezárás. Majd édesanyám felénk szálló kuncogása a konyhából.

Úgy gondolom, az életem egyik legnagyobb tragédiája, hogy nem emlékszem a mesére. Semmi konkrétumra. Semmi részletre. Csak az ujjára, amit lerágott a kisegér.

Úgy mesélte, hogy nem féltem a kisegértől, nem gondoltam, hogy velem is megtörténhetne ez, hogy engem is megtalálhatna valamikor. Boldog voltam, hogy megkaptam a mesémet a kisegérről. Az ujjáról. Tőle. A finom, aranyárga, sűrű húsleves közös elfogyasztása előtt.

Később persze megtudtam az igazságot. Pékségében valamelyik inasfiút tanította, miközben a teknő egy rosszindulatú szálkája mélyen drága húsába fúródott. A háború edzette férfi semmiségekkel nem törődött. Sebe elmérgesedett...

Az ő felesége aznap halt meg, amikor születtem. Halálos ágyán azért rimázkodott, hogy engem még láthasson. De ez nem adatott meg neki. Én vele tapasztaltam meg legelőször, hogy a mesék mennyivel szebbek, mint ez a rút valóság. Forró homokot csodálva, édes málnát szürcsölve, kék felhőcsomót harapva. S örökké álmodva. Szabadon, szemükbe nézve. Kínlódva, mellettük élve.

Budapest, 2018. június 24.

Palackposták

Az égbe nyúló, zord hegyek által elzárt városból csak a széles folyó tud menekülni, amely egyenesen a tengerbe viszi az itt élők fájdalmait. Éjszakánként gyakran látni a parton embereket, akik egymástól távol ülnek nagy köveken, és a halk robajt hallgatva merengnek.

Vágyaikat papírra vetik, majd lezárt üvegcsében a vízbe dobják. Remélik, néma kiáltásuk a megfelelő személyhez jut el, és az oltalmazó szeretet megtalálja, kiszakítja őket az átkozott helyről.

Otthont

Elsősorban a páromat szeretném megtalálni. Minden más csak plusz, és ez után jön. Egy lányt keresek, akivel mély szereteten vagy izzó szerelmen nyugvó kapcsolat születhetne. Aki képes lenne lángot dobni elhagyatott szívemre, így adva varázslatos tüzével melegséget, éleket sóvárgó lelkemnek. Fontos az érzelemdús belső világ, hogy elbírja az én összes szeretetemet, érzésemet, amit csak egyetlen embernek tudok átadni. Módfelett érintésmániás vagyok, igénylem a folytonos közelséget imádottammal, az ölelést, bújást, szüntelen csókokat. Romantikus alkat vagyok, teljességgel odaadó, rajongó szerelmes, aki a világot nem, de párját feltétel nélkül elfogadja, és a maga teljességében látja gyönyörűnek, ezért nem akar semmit sem változtatni rajta. Szeretném megtalálni a biztonságos otthont egy lányban, és lekuporodni a szíve alá, ahol helyet kínál engem. Lehetőleg örökre...

Budapest, 2012. november 22.

Palackposták I.

Messziszép Kedvesem!

Immáron két esztendeje, hogy magányosan utazok, utánad kutatva. Rohanó vonaton, éjjeli buszon, zöldellő parkban, ölelő erdőben, tovatűnő nappalokban kereslek. Biztosan tudom, hogy ismerlek, de még sohasem találkoztunk, sohasem mutattad meg nekem magad, kivéve akkor, amikor megjelentél álmaimban.

Szeretném már megtapasztalni közelségedet, arra ébredni, hogy a hajad huncutul csiklandozza az arcomat. Azzal a tudattal tölteni el az időt, hogy Te vagy nekem, az egyetlen biztos pont az életemben. A lelki biztonság, ami felülír minden rosszat, és jót is egyaránt. És történjék bármi, világod az én menedékem, és a Te szíved csakis az én szívemben dobbanhat.

Szeretném érezni, ahogy újra élet sarjad lelkem sivár tájain, hiszen mosolygó nap a szemed, mézédés boldogság a hangod. Jó volna tiszta kézzel Neked nyújtani át a bennem duzzadó nagy érzéseket suttogva, hogy őrizd őket, Neked szánom.

Végül, szeretném, ha majd a mennyekkel mögöttem távozhathnék el, mert a Te szerelmedet hordoztam

magamban, s éltemben a Te oltárodon áldoztam
legbecsesebb kincseimmel.

Most éjszaka van, májusi, csöndes, hűvös, mélységes.
Mától én vigyázok Rád, mondod nekem, képzelem.
Arcod két tenyeremben, gondolatban, és én
könnycseppízű, ölelő csókkal altatlak el gyengéden,
mialatt azt kívánom, hogy a legszebb álmok édesítsék
éjed. S én pilláid nyugalma vigyázok.

Budapest, 2013. május 31.

///

Bennem virágát bontaná a szerelem

Erős és mély érzelmeken nyugvó kapcsolatot szeretnék
egy olyan lánnyal, aki rendkívül szenzitív, tele van
érzésekkel, nagyon tud szeretni, és hosszú távon akar
megnyugvást találni valaki mellett. Ennyi lenne csupán,
ami igazán fontos számomra, ha ez adott, ezen túl
bármilyen lehetsz.

Jó volna ismét odaadó, rajongó szerelmessé válni, és
érezni az önfeledten boldog mosolyt a csókokban. Egy
harminckét éves fiú vagyok a sok közül, aki teljesen
független, és aki még hiszi, hogy létezik valahol egy
őszinte, tiszta szív, ami egy olyan lányhoz tartozik,
akinek sosem elég a szerelme közelségéből.

Ha errefelé jársz éppen, kérlek, ne engedj elveszni...

Budapest, 2013.

///

Néma üzenet, mindig csak Neked

Talán nem is oly néma, de hangok nélküli, mindenképp. Én egy harminckét éves fiú vagyok, és sajnos teljesen független. Nem köt már a múlt, a jelen még kevésbé. Vágyom egy komoly, őszinte kapcsolatra, s ha lenne valaki, aki ezt megadná nekem, én mindennél jobban őrizném őt nap mint nap. Számomra csak ez a fajta erős érzelmi kötelék hiányzik a harmóniához, semmi más. Nélküle viszont semmi vagyok, ezért is kutatok utána.

Két éve érzem, hogy ez a világ nem az én hazám, így hát úton vagyok, a lelkem is vacog már. Kincseim elszórtam hosszú őszi ösvényeken, és mindenhová éjszaka érkezem. Kezemben lámpással hatalmas szívek előtt megálltam, ám nem találtam meg sehol a szerelmet, így nem maradhattam soká sehol. Pedig jó volna otthonra lelni egy tiszta szívű, mély érzéseket őrző lány közelében. Aki vágyik szeretni, és vágyja, hogy mérhetetlenül szeressék.

Ha hasonló helyzetben vagy, van még hely a szívedben, akkor szívesen olvasnám soraidat. Nekem csak az a lényeges, hogy ki vagy Te, ott legbelül. Minden más másodlagos.

Budapest, 2013.

///

Még él a vágy

Azt a lányt keresem, akivel egymás mellett új szavakat tanulhatnánk, s kialakulna a közös nyelvünk, amit csak mi értünk. Harminckét éves vagyok, az igaz szerelmet keresem, a lelki biztonságot.

Szeretném érezni, ahogy újra élet sarjad lelkem sivár tájain, hiszen sugárzó nap a szemed, mézédes boldogság a hangod. Jó volna féltő kézzel Neked nyújtani át a szép érzéseim némán, hogy őrizd őket, Neked szánom.

Szeretném, ha majd a mennyekkel mögöttem távozhatnék el, mert a Te szívedet hordoztam magamban, s éltemben a Te oltárodon áldoztam legbecsesebb kincseimmel.

Most éjszaka van, júliusi, csöndes, forró, mélységes.
Mától én vigyázok Rád, mondod nekem, képzelem.
Arcod két tenyeremben, gondolatban, és én esőízű,
estmeleg csókkal altatlak el gyengéden, mialatt azt
kívánom, hogy a legszebb álmodban ott legyek én, s
közben ajkad engem szólítson, hófehér kezed belém
markoljon.

Budapest, 2013.

///

Vágyaiddal ölelj át

Él valaki ebben a városban, aki a kedvesét keresi, tervei
szerint egy életre. Ő egy olyan fiú, aki...

Mindenből az édeset szereti, és a különlegeset. A keze
gyakran hideg, esténként egyedül álmodik. Van, hogy
céltalanul utazik, a mozgólépcsőn elfordítja a fejét. A
parkokban örökösen ugyanarra a padra ül le.
Csókhíányban, öleléshiányban szenved.

Számára a legtöbb szenvedély nélkülözhető, formálható.
Csakis a szerelemtől lesz függő. Titkait a párjának
mondja el. Ha nincs, akkor senkinek.

Nem szeret bemutatkozni, tömegben lenni. Viszont szeret csendes megfigyelő lenni. Egyetlen akar lenni, egyetlenre vár, egyetlen pillanatot keres. Mely úgy marad, valójában. Örökre.

Meleg kézzel simogatni kicsi szívedet. Volna jó...

Budapest, 2013.

///

Kézbe kéz

Keresem a másik felemet, de nem csak egy rövid időre, hanem minimum addig, amíg ez az élet tart. Még élnek az álmaim, még hiszek az igaz szerelemben, és még nem félek magamból mindent odaadni hittel, őszintén. Még vágyom a felfedezést, még kíváncsi vagyok mindenre, ami Te vagy. Szóval, még időben érkeznel.

Mostanában a rengeteg érzés csak úgy elhal bennem, még mielőtt kiteljesedhetne. Kívánom, hogy újra rajongó szerelmessé váljak, hogy ismét egyetlen embert halmozzak el minden szeretetemmel, figyelmemmel. Jó volna újra érezni a lelki biztonságot, a harmóniát. Minden percben azzal a tudattal létezni, hogy bármi történjék is, van egy biztos pont az életemben, aki a kifogyhatatlan öröm és belső erő forrása. Hiányzik a mindennapos ölelés, a folytonos bújás, az örökös érintés. Szeretnék oltalomra lelni Benned, és inkább ott létezni.

Vigyázni a benső világodra, őrizni szíved titkait, és megismerni lelked kincseidet. A saját értékeimet pedig elrejtteni Benned, hiszen csak ott lehetnek biztonságban.

Van már jó pár sebem, így nem szeretnék újakat. Sem kapni, sem adni. Szeretnék viszont ismét lelki magasságokba jutni a szerelem által. Beszélgetni reggelig, dicsérni Téged, elhalmozni bókokkal, elszökni Veled néha a világ elől, vigyázni Rád, csak Téged látni. Átélni minden egyes édes pillanatát annak az állapotnak, ami akkor következik be, miután két lélek egymásba olvad.

Nincsenek elvárásaim Feléd, nem akarlak megváltoztatni, nem léteznek szabályok, minden elképzelhető. Csupán néhány dolog van, ami igazán lényeges. Tudj még hinni, ne félj mélyen szeretni, lüktessenek az álmaid, és soha ne hagyd, hogy szívem szomja növekedjen.

Én egy harminckét éves fiú vagyok, nem túl magas, nem alacsony. Nem túl vékony, nem kövér. Kék a szemem, szőkés a hajam.

Számomra akkor leszel a legszebb, ha önmagad maradtál. Kérlek, mutasd az arcodat.

Budapest, 2013. augusztus 8.

Palackposták II.

Mint oly sokan, a másik felemet keresem én is, és afféle elérhetetlennek tűnő, távoli, ködbe vesző érzetekre vágyom, mint az igaz szerelem, a lelki biztonság, a megnyugvás, hogy legyen egy biztos pont az életemben, mert teljes értékű harmóniát csak így érhetek el. Hogy miért is itt, jobban mondva miért is így, nos hát erre könnyű felelni. Isten és Sátán vagyok egyszerre, tele illetlen vágyakkal is, amelyek hallatán egy tiszta szívű és ártatlan lelkű lány pironkodna, de még inkább a teljes értetlenség és visszautasítás lenne osztályrészem. Az éjszakába küldöm soraim, talán a tenger mélyére, mert vélem, leendő igaz társam csak elszigetelt helyeken, időkben létezhet...

Mint talán az már érződik, én mindent szerelemre, erős érzelmekre kívánok alapozni. Szerintem csak így lehet építkezni, és számomra csak így van értelme. A könnyen behatárolható szabályokhoz, számokhoz, paraméterekhez, elvárásokhoz való görcsös ragaszkodás nem az én világom. Habár sokkal nehezebb, ingoványosabb és bizonytalanabb, ha merjük használni a szívünket, és nyitni, mégis ez az, amit áhítok. Ha nem így tennék, belül meghalnék, mivel mély érzésű vagyok. Egy több évig tartó párkapcsolatom ért véget jó másfél éve. Túl vagyok már azon az időszakon, amikor is magányra vágytam, később pedig megismertem olyanokat, akik

képesek voltak újra életet csókolni belém. Érzelmeim és gondolataim nagy részét mostanság egy valódi társ utáni vágyakozás tölti ki. Mindig is introvertált voltam, mert ösztönszerűen hittem abban, hogy minden kiút befelé vezet. Ebből fakad, hogy az összes érzést, ami bennem van, egyetlen személynek tudtam csak odaadni, és nem voltam képes, illetve nem is akartam elaprózni. Az érzések és az érzékiség együttese a legfelelőbb.

Keresem őt, aki istennőként elfoglalná helyét a világom tetején, és gyönyörködni a kilátásban. Örölnék, ha maga mellé emelne, mert én abban a magaslatban már rég nem jártam, ugyanis jelenleg a szívem egymagában majdhogynem röpképtelen. Lényének nagyszerűsége tanította meg eldobni mindent, ami a földre ránt, hogy szállhassak igazán. Újra. Van nekem is jó pár fájdalmas emlékem, de sosem bántam, hogy szerettem azt, ami szertehullt, és apró szilánkjai ezernyi sebet ejtettek rajtam, mert az érzésekben hiszek, a megújulás lehetőségében, ebben az útban. Ezért fontos, hogy akire várok, szintén tudjon hinni, és ne féljen adni, kinyílni. Ha valakibe belemerülök lelkiileg, akkor teljesen elfogadom, szeretem mindenért, én viszont bizonyos mértékben formálható vagyok, ha valamiben úgy óhajtaná, az alaptermészetemben egyébként is megtalálható az alkalmazkodás készsége az irányába, akit szeretek.

Rendkívül odaadó, romantikus, rajongó szerelmessé tudok válni. Ebben igen nagy segítségemre van, ha egy lány felettébb érzelmes, igényes és vonzó, okos és

tisztában van a saját helyével a világban, ismeri értékeit és hibáit, ám képes arra, hogy éles pengéként használja az adottságait olykor, úgy szorítva sarokba, kényszerítve térdre, ha azt kívánja éppen. Tehát, nem csupán jelzőket aggat magára, rendelkezik egészséges énképpel, igazi nő. Az én szerelmem sosem öncélú, nem arról szól számomra főleg, hogy szerelemvágyat kaphassak. Inkább arról, hogy a bennem lévő rengeteg érzéssel elárasszam az imádottamat, és én akkor is egyensúlyban vagyok, ha esetlegesen alkalomadtán kevesebbet kapok vissza, de persze nem ez a célom. Alapvetően imádok kényeztetni egy lányt, szavakkal is akár, a kedvében járni, örömet okozni neki, teljesíteni kívánságait, meghallgatni, figyelni rá, folyton dicsérni, boldog vagyok és megnyugszom, ha tőlem ragyog. Ehhez viszont elengedhetetlen, hogy jól ismerjük egymást, bejárásunk legyen a szív és lélek rejtekeibe, szabad mozgásunk legyen a másik érzései és gondolatai között. Tudom, hogy ez félelmetes, de csak így van értelme az egésznek. Szerintem. Nyilván, mindenkinek szüksége van magányra, privát szférára, amit tiszteletben kell tartani. Ez nem zárja ki az előbb említetteket, és a tulajdonlás egyébként sem célravezető, annál inkább lenéző cselekedet. Ami még fontos lehet, hogy módfelett érintésmániás vagyok, folyton szükségem van a fizikai közelségre is. Muszáj kifejezni imádatomat felé simogatásban, hódolatban, bókokban, ami nem egy kényszeres, erőltetett szerep, hanem belülről jövő szükségszerű megnyilvánulás.

Ami a leglényegesebb, nem tudok szerelmes lenni egyetlen testrészebe, egyetlen szituációba, egyetlen ruhadarabba. Kell nekem hozzá az ember, a lélek. Ettől lesz vonzóvá számomra, ettől akarom megtenni azt, amit ő kíván, és ettől csak neki. A női test és lélek szépsége mindig is elbűvölt, de sosem választottam szét a kettőt, az összkép a fontos, és élvezem, ha a belőle áradó érzések és hullámok képesek megérinteni, és átkarolni mindent, ami én vagyok. Ez szüli a teljes odaadást is irányába. Az ő gyönyöre mindennél fontosabb, testi és lelki kielégültségében lelek örök megnyugvást.

Talán még hosszú az út, talán még rá sem találtam, de keresem. Kitartóan, mindenképp.

Budapest, 2013.

///

Beleveszni szépségedbe volna jó...

Érzelmes, de erős. Mindenből az édeset szereti, és a különlegeset. A keze szinte mindig hideg, esténként egyedül álmodik. Van, hogy céltalanul utazik, a mozgólépcsőn elfordítja a fejét. A parkokban örökösen ugyanarra a padra ül le.

Emberi érzések hajtják egy tiszta lélek irányába, amelyek minden más vágyat felülírnak. Számára a világ egyéb

szenvedélyei mind nélkülözhetőek, formálhatóak. A szerelemtől lesz függő, semmi mástól.

Nem szeret bemutatkozni. Nem szeret ismerkedni. Viszont szeret csendes megfigyelő lenni. Egyetlen akar lenni, egyetlenre vár, egyetlen pillanatot keres. Mely úgy marad, valójában. Örökre.

Megkötözött szívvel ébredni volna jó...

Budapest, 2013.

///

Társat szeretnék találni. A szó minden értelmében, minden időben. Van egy pillanat, amit már rég nem éltem át, és a napok elteltével egyre jobban hiányzik. Bárhol vagyok, villamoson, parkban, őszi szobában, s rám tör egy furcsa érzés, a kezemet ki sem kell nyújtanom, mert olyan közel van. Nem a füstbe markolok, lelkem maradni akar, mert Őt érintem. Ez persze jelenleg egy elérhetetlennek tűnő álom, de azt hiszem, minden benne van, amit a leginkább keresek. Amolyan egészséges mértékben romantikus típus vagyok, aki nagyon ragaszkodó, hűséges, és aki pont az előtt tud a leggyengébbnek mutatkozni, akit az egész világtól oltalmaz. Felületes kapcsolatokban nem hiszek, soha nem volt nekem ilyen, és bár mardos a magány egyre gyakrabban, nem is lesz. Hamar fellobbanhatnak az érzéseim, de ha ez nem történik meg, akkor minden

bizonynal később sem fog. Viszont, ha édes lázként kezd égetni valaki közelsége, az nem képes egykönnyen elmúlni.

A legnagyobb élvezetet az Ő boldogságában lelem, figyelmem mindig az imádottamra összpontosul, kíváncsim az ő óhajai szerint formálódhatnak. Éltet és erőt ad a rajongás, az érte lángoló szerelem, az, hogy még a gondolataim között is Ő az első.

Amennyiben szimpatikusnak találod a fenti sorokat, és komoly, mélyebb ismerkedési szándék hajt, nos hát... Írj Te is, vagy... Suttogj az éjszakába. Ha meg kell hallanom, látni fogsz.

Budapest, 2013.

Palackposták III.

Lelked rabja

Három éve, hogy független vagyok. Nem köt már a múlt, a jelen még kevésbé. Vágyom egy komoly, őszinte kapcsolatra, s ha lenne valaki, aki ezt megadná nekem, én mindennél jobban őrizném őt nap mint nap. Számomra csak ez a fajta erős érzelmi kötelék hiányzik a harmóniához, semmi más. Nélküle viszont semmi vagyok, ezért is kutatok utána.

Több mint három éve érzem, hogy ez a világ nem az én hazám, így hát úton vagyok, a lelkem is vacog már. Kincseim szétszórtam az idők során, és mindenhová éjszaka érkezem. Kezemben lámpással gazdag benső világokban jártam, ám nem találtam meg sehol a szerelmet, így nem maradhattam soká sehol. Pedig jó volna otthonra lelni egy tiszta szívű, mély érzéseket őrző lány közelében. Aki vágyik szeretni, és vágyja, hogy mérhetetlenül szeressék. Jó volna ismét odaadó, rajongó szerelmessé válni, és érezni az önfeledten boldog mosolyt a csókokban.

Ebben az életben minduntalan az érzéseket keresem, amiket aztán el is zárok magamban, számomra ez a legfontosabb, ez minden vagyonom. Az édeset szeretem mindenből. A kezem gyakran hideg, esténként egyedül

álmodom. Van, hogy céltalanul utazok, a mozgólépcsőn gyakran elfordítom a fejem. A parkokban örökösen ugyanarra a padra ülök le. Imádom az éjszakát, erdőket, hegyeket. Csókhíányban, öleléshiányban szenvedek. Számomra a legtöbb szenvedély nélkülözhető, formálható. Kizárólag a szerelemtől leszek függő. Titkaimat csakis a páromnak mondom el. Ha nincs, akkor senkinek. Így halnak el legszebb érzéseim is, csupán egyvalakinek tudtam mindig is átadni minden. Ezért hát a felületes kapcsolatokban sohasem hittem. Nem szeretek bemutatkozni, tömegben lenni. Viszont szeretek csendes megfigyelő lenni. Egyetlen akarok lenni, egyetlenre várok, egyetlen pillanatot keresek. Mely úgy marad, valójában. Örökre.

Ha hasonló helyzetben vagy, van még hely a szívedben, akkor szívesen olvasnám soraidat. Ne kerüljük el egymást. Nekem csak az a lényeges, hogy ki vagy Te, ott legbelül. Minden más másodlagos, mert...

Mindig is ismertem, csak még nem adatott meg, hogy találkozzunk. Bennem született, és én ott, őbenne, lelkünk együtt szállt erre a világra. A legszebb, mert önmaga maradt, nem engedte a világnak, hogy fertőzze, megölje érzéseit. Amikor éppen nem adja az érintést, a bújást várja. Ő az álom, amiből nem akarok felébredni.

A lelkem másik fele. Amikor ránézek, érzem a lelkem teljességét. Kiegészít. Az én lelkem egyik fele a Hold, a másik fele a Nap. Ő simogat, és eligazít engem a

világban, amit nem ismerek. Bölcsőbb mint én, kézen fogva vezet. Kicsit irigylem, így tisztellem és csodálom őt. Tudja és érti, hogy életem nagy része éjszakába hajlik, ezért tud engem bátran vezetni. Szerellemmel.

Budapest, 2013.

///

Ami

Csendben létezem, álmodozó alkat vagyok. Az igazi kapcsolat, a valódi szerelem hitem szerint elsődlegesen lelki vonzalmon alapul. A fizikai kötődés és tetszés is nagyon fontos, de nem állhat az első helyen, ha mély érzésekre alapozunk.

Amit keresek, az a lelki biztonság. Adni szeretném, és kapni. Olyasfajta kötelék, ami egymás közelségében teljesedik ki igazán. S az esetleges távolság nem szabadsághoz, hanem éhséghez, hiányhoz vezet.

Vágyok egy érintést, ami megnyugtat, puha és meleg. Kételyeket öl, és belső tisztaságot erősít. Óv és magába szív. Egy ölelést, ami maga az otthon, árad belőle a szeretet, kiszakít és megtart. Egy csókot, ami behunyt szemmel mosolyog, életet lehel belém, lágyan és édesen bódít. Egy éjszakát, ami fürdik az őszi, aranyárga homályban, és csillogó ékszere az ezernyi, félve és

halkan elsuttogott titok. Egy reggelt, ami alatt majd nem bánt a fény, sőt simogat, szívig hatol, repít. Újra és újra.

Addig, amíg nem adatik meg, semmi nem léphet a helyébe. Szóval, inkább vagyok egyedül, mintsem csak egy része legyen az enyém. Így hát magányomban utazom, érintés nélkül, egyedül alszom, remegve és fázva, egyedül létezem, árván. És egyedül dobban a szívem ezen a világon, egyre közelebb kerülve az utolsóhoz.

Igen, túl rég óta várok. Eljöhet az idő, amikor álmaim előbb halnak el, mint a testem. De most még él a vágy.

Budapest, 2013.

///

Egyetlen szó hiányzik. Kimondatlan. Néha azt álmodom, hogy cserélek. Magányos gyertyalángot lobogó tűzre. Szűkös szobát gazdag szívedre.

Egyetlen szó hiányzik. S mindig is hiányozni fog. Kivéve akkor, ha hallgatsz majd velem.

Budapest, 2013.

Zsarátnok

Elsősorban a páromat szeretném megtalálni. Minden más csak plusz, és ez után jön. Egy lányt keresek, akivel mély szereteten vagy izzó szerelmen nyugvó kapcsolat születhetne. Aki képes lenne lángot dobni elhagyatott szívemre, így adva varázslatos tűzével melegséget, életet, sóvárgó lelkemnek. Fontos az érzelemdús belső világ, hogy elbírja az én az összes szeretetemet, érzésemet, amit csak egyetlen embernek tudok átadni. Mődfezett érintésmániás vagyok, igénylem a folytonos közelséget imádottammal, az ölelést, bújást, szüntelen csókokat. Romantikus alkat vagyok, teljességgel odaadó, rajongó szerelmes, aki a világot nem, de párját feltétel nélkül elfogadja, és a maga teljességében látja gyönyörűnek, ezért nem akar semmit sem változtatni rajta. Szeretném megtalálni a biztonságos otthont egy lányban, és lekuporodni a szíve alá, ahol helyel kínál engem. Lehetőleg örökre...

Csendben létezem, álmodozó alkat vagyok. Az igazi kapcsolat, a valódi szerelem hitem szerint elsődlegesen lelki vonzalmon alapul. A fizikai kötődés és tetszés is nagyon fontos, de nem állhat az első helyen, ha mély érzésekre alapozunk.

Amit keresek, az a lelki biztonság. Adni szeretném, és kapni. Olyasfajta kötelék, ami egymás közelségében

teljesedik ki igazán. S az esetleges távolság nem szabadsághoz, hanem éhséghez, hiányhoz vezet.

Vágyok egy érintést, ami megnyugtat, puha és meleg. Kételyeket öl, és belső tisztaságot erősít. Óv és magába szív. Egy ölelést, ami maga az otthon, árad belőle a szeretet, kiszakít és megtart. Egy csókot, ami behunyt szemmel mosolyog, életet lehel belém, lágyan és édesen bódít. Egy éjszakát, ami fürdik az őszi, aransárga homályban, és csillogó ékszere az ezernyi, félve és halkán elsutogott titok. Egy reggelt, ami alatt majd nem bánt a fény, sőt simogat, szívig hatol, repít. Újra és újra.

Addig, amíg nem adatik meg, semmi nem léphet a helyébe. Szóval, inkább vagyok egyedül, mintsem csak egy része legyen enyém. Így hát egymagam utazom, érintés nélkül, egyedül alszom, remegve és fázva, egyedül létezem, árván. És egyedül dobban a szívem ezen a világon, egyre közelebb kerülve az utolsóhoz.

Igen, túl rég óta várok. Eljöhet az idő, amikor álmaim előbb halnak el, mint a testem. De most még él a vágy.

Budapest, 2014. június 22.

Megér(in)t

Csendben létezem, álmodozó alkat vagyok. Az igazi kapcsolat, a valódi szerelem hitem szerint elsődlegesen lelki vonzalmon alapul. A fizikai kötődés és tetszés is nagyon fontos, de nem állhat az első helyen, ha mély érzésekre alapozunk.

Amit keresek, az a lelki biztonság. Adni szeretném, és kapni. Olyasfajta kötelék, ami egymás közelségében teljesedik ki igazán. S az esetleges távolság nem szabadsághoz, hanem éhséghez, hiányhoz vezet.

Vágyok egy érintést, ami megnyugtat, puha és meleg. Kételyeket öl, és belső tisztaságot erősít. Óv és magába szív. Egy ölelést, ami maga az otthon, árad belőle a szeretet, kiszakít és megtart. Egy csókot, ami behunyt szemmel mosolyog, életet lehel belém, lágyan és édesen bódít. Egy éjszakát, mi fürdik az őszi, aranyárga homályban, és csillogó ékszere az ezernyi, félve és halkán elszuttogott titok. Egy reggelt, ami alatt majd nem bánt a fény, sőt simogat, szívig hatol, éltet. Újra és újra.

Igazából nem harcolok érte, nem keresem. Elképzeltem, és csak várom. De addig, amíg nem adatik meg, semmi nem léphet a helyébe. Szóval, inkább vagyok egyedül, mintsem csak egy része legyen enyém. Így hát egyedül utazom, érintés nélkül, egyedül alszom, remegve és

fázva, egyedül létezem, árván. És egyedül dobban a szívem ezen a világon, egyre közelebb kerülve az utolsóhoz.

Igen, túl rég óta várok. Eljöhet az idő, mikor álmaim előbb halnak el, mint a testem. De most még él a vágy.

Budapest, 2014. november 10.

Esti lélek

Átutazó vagyok...

Álomidőben, régvolt érzések ismerősen zörgettek be esti szobám ablakán, s én nyomban siettem is ki az ajtó elé, a kihalt, rejtett kis utcára, ahol senki sem várt. A lámpák sárga fényében kérdően tekintettem fel a bakacsinba bugyolált égre, ahol a csillagok huncutul néztek össze, aztán rám kacsintottak. Vissza se mentem már, hiszen a kopott asztalon finom sajtot hagytam, mellette öreg bort, és néhány sort egy fakó papíron. Ha sötétedés után egyszer ide érkeznel fáradtan és éhesen, legyen szép éjszakád.

Tovább kellett hát mennem, kabátom szállt az esti szélben, utam végtelenné vált. Ideig-óráig otthonom lett nyírfaliget, nyári berek, gyümölcsöskert, zöldellő mező, s a kék ég bíbor alja. Egy széles erdő mélyén aludtam, süppedő, hideg éjjelen, nyirkos avarban, hol szétfeszült bennem a magány. A kora tél játszott nekem hegedűn altatót, s a rengeteg szavalt hozzá lassú, bús szonettet. Éjszaka betakartam hát lelkemet, a harmattal indultam tova. Meleg pokrócot, lámpaolajat és csipketeát hagytam itt neked, ha egyszer erre járnál, érezd magad biztonságban.

Madarak röppenése delejezett, könnyű szárnyaikon
küldtem hozzád elhaló érzéseimet, hogy tovább
élhessenek. Ismeretlenül, benned. S ahogy egyik reggel
szétömlött rajtam a tavaszi napsugár, táncra kelt bennem
újra a vágy, parázsló szívem indított el új utakon.
Szemhéjamról pillangó röppent, ahogy ébredtem, a
pusztuló nap pirosban fürdött. Hiába kérkedett bájaival
az éjszaka, én téged kerestelek árnyas parkokban, hűs
patakok puha partján, titkos kis falucskában,
nagyvárosok lüktető morájában. Ismerős, üres padokon
vártalak alkonyatig. A legszebb, legszínesebb őszi
falevelet vettem fel a földről, s a sártól gondosan
megtisztítván hagytam ott neked, hogy te is lásd, ha itt
pihennél meg egyszer.

Hosszú, végtelenül kanyargó síneken csillant meg
aranylón az örvénylő hajnal. Gördültek a vonatok a
szélrózsa minden irányába, a holnapon túlra. Utaztak
tompá hangok, homályos színek, álmos órák. Mellettem
üres volt a hely, s én láttam az üvegen remegő, szaladó,
meg-megálló cseppekben a fénylő magányt. Aztán
lehunytam szemem, kifolyt belőle a könny, mert magam
mellé képzeltelek, éreztelek. Az ablakon, arcmásomban
megjelent a tiéd. Hiába merült a felhőkbe, ha egyszer erre
utazol, és ott ülsz, látni fogod.

A folytonos sodrásban sem feledtem, hogy méltónak kell
maradnom hozzád. Öröm hát szép érzéseim, duzzadó
ékszerdobozban zárom el őket rendre, a szívem alatt.
Kezemben ezüstkulcs, amit csak te látsz majd, s

elveheted. Neked adom. Mert csak te ismersz majd fel engem. Lényednek ölelése szítja fel szomjas bensőm oltalmazó tüzét, melynek növekvő fénye csak rád borul majd, s láthatatlanul vigyázza mindennapjaidat. Lépteden finom zaj lesz, ahogy jössz felém, és ártó varázs nem ronthat többé álmaimra. Mert otthonra lelek benned, lelked lesz az én menedékem. Mert maradnék a világban.

Addig is, átutazó vagyok...

Kisvárdra, 2014. december 21.

Néhány sor

Messze-mese-szép Kedvesem!

Évek szálltak el azóta, hogy senki sem járt a hozzám vezető úton. Várok rád egyedül a homályon innen, Istent kértem, hogy forgassa meg a szertefoszló időt. Őszülő álmaim ragadja el a zord szél, és viszi tova el, a kifakult falevelekkel együtt. Az ablakban néztem; vártam, hogy feltűnj az úton. Az ablakban néztem, aztán ott nyomott el a színtelen álom, kemény párkány volt az én párnám. Mély éjszakában ébredtem, szolid fénynél írok most neked, még ismeretlenül.

Egy szóval pillanatot képzelek most, veled. Minden sárgán fakó a szobánkban, a falakon öreg fák árnyéka nyújtózik, az éjszakában lopakodó autók zaja nem ér el ide. Sem az ádáz élet, sem irigy tolvajok nem lophatnak meg, egyedül vagyunk, biztonságban. Kigöngyölted az esti eget, s csillagokkal szórtad meg. Fáradtan érkeztél, mellettem fekszel. Gyöngge, puha kezed szorítása melegít fel. Nincsenek szavak, arcod tenyeremben, csak nézlek. Egyetlen szívdobbanásod többet ér ezer szónál, halvány fényekben ragyog gyöngyszemed, nekem létezel. Az éjszaka illatát hoztad a hajadban, szép mosolyod tükrében meglátom magam. Mély csendben egymásba nézünk. A fehér arcod gödrében pihennek meg a szerelmes nappalok. Szememre csókolod forró

leheleteddel háládat, édes az ajkad, meleg a nyelved,
finom a nyálad. Majd pilláid alá a legszebb álmok
csusszannak. Így talál ránk a nyár végi hajnal. Közben
azt súgom magamnak, hogy létezel. Mindenem vagy,
rejtekem, szerelmem. S a nevedet kimondom. S te azt
mondod, máától én vigyázok rád.

Még ismeretlenül hagyom itt ezt a levelet, álomidőben.
Bármerre is jársz éppen, kísérjen béke utadon. Bárki is
lát, csak nekem vagy igazán szép.

Mert én felismerlek:

Egy esti lélek

Kisvárd, 2014. december 21.

Szavak a semmibe - a vágató szív

Romantikus alkat vagyok. Szeretek szerelmes lenni, bár ez nem olyan sokszor fordult elő. A párkapcsolatot kissé régimódi felfogásban élem meg. Nekem a párom a legfontosabb az életben, mindenben ő a legelső számomra. Azt is mondhatnám, hogy a világom tetején foglalja el helyét, és semmi sem előzheti meg őt, vagy a hozzá kapcsolódó történeteket. Szeretem spontán módon is kifejezni az örömet amiatt, hogy velem van. Szavakkal, tettekkel. Udvarlással, bókokkal, kedves üzenetekkel, folytonos érintéssel. Ez amolyan belső szükségletem, az érzéseket átadva és elégedett mosolyát látva nyugszom meg, kerülök harmóniába.

Éltet a bújás, az ölelés, az intim közelség, a csókokba rejtett, kiérezhető mosoly, az álomba hajló beszélgetés, ha a finoman a kezemre talált kézről érzem áradni a meleg szeretetet. És azt hiszem, ezek a dolgok hiányoznak a legjobban az életemből.

Csendes, alkalmazkodó típus vagyok, ha valami ahhoz szükséges, hogy kettőnknek jobb legyen, nem okoz nekem gondot a változás, változtatás. Hiszek abban, hogy mindent szükséges megbeszélni, és semmit sem szabad rejteni, elfedni. A hazugsággal nem tudok mit kezdeni, csak szomorít, legyünk mindig őszinték. Ha kiválasztok valakit, ha valaki kiválaszt, akkor ő mindenhová

betekintést nyer. Bátran elhelyezheti kincseit benső világomban, biztonságban lesznek itt. S én boldog leszek, hogy gazdagít.

Vágyvilágomban létezik egy nagyon mély, bensőséges, tiszta érzéseket ötvöző kapcsolat iránti sóvárgás. Élet, megnyugvás, szerelem, társ, barát, cinkos. Mindezt keresem, egy személyben.

Egyszer már találtam szerelmet a láthatatlanban, remélem, ismét...

Szeretem a természetet, az írott szöveget, a jó filmeket, az ízletes ételt, az éjszakát, az új helyek felfedezését, a zenét, az inspirációt, mindent, ami édes, az ihletet, az emlékeket, ujjaim között a napfényt, a havat megérinteni, a közös nyelvet, a sötétben elsuttogott titkokat.

Egyébként, nem vagyok gazdag, nincs Facebook fiókom, nem nézek tévét, a telefonomban alig pár név van, nem igazán érdekel a sport, és ezerszer inkább a párommal vagyok, mint bárki mással, bárhol máshol.

Elöljáróban talán ennyit, majd úgyis megismerjük egymást, ha alkalom adódik rá.

Ha tiszta szívű vagy és mélyen érző, azt hiszem, az a leglényegesebb. Számomra mindenképp.

Budapest, 2015. április 13.

Lelkem rengeteg

Nem mondhatom magamról, hogy nagyon keresek, de igazán remélem azt, hogy alkalmas vagyok arra, hogy találjak. Nem hiszek az ideálokhoz, kritériumokhoz való görcsös ragaszkodásban, ha valaki harmóniára vágyik. Nem a számok, a paraméterek fogják megteremteni két ember valódi boldogságát. Nagyon nem.

Abban hiszek, hogy egy kapcsolat egyik nagyon fontos alapja a kommunikáció. Úgy jó, ha minden meg van beszélve, s erre van hajlandóság, türelem. Persze, hosszú lehet az út, amíg a benső minden területére be merünk engedni valakit, de ha alapvetően nem állunk őszintén, nyitottan a másikhöz, az később csak problémákhoz vezet, melyek kibeszéletlenül a felszín alatt egyre csak gyűlnek és növekszenek.

Részemről ez a fajta hozzáállás adott, és persze a hűség is. Esetemben ez nem az elveknek való feltétlen megfelelés, egyszerűen ilyen vagyok, mindig is egy embernek tudtam átadni a bennem születő összes érzést. Mindent. Ha szerelmes leszek egy lányba, mindenestől elfogadom, és olyannak szeretem, és azért, amilyen. Szeretem az erényei miatt, és a hibáival együtt természetesen, és semmi esetre sem akarom megváltoztatni. Úgy szép nekem, ahogyan létezik. Vele együtt vagyok szabad, és az ő szívének megnyugtató

közelsége jelent nekem mindent, az ő világában is létezniem a legnagyobb ajándék, így hát nincs szükségem senki más világára. Ezt az állapotot én köszönöm neki minden napon, és hálás vagyok, amiért van, amiért nekem van. Tisztelem és szeretem őt, mint embert, és mint nőt.

Alapjában véve csendes, nyugodt, egyensúlyt kereső fiú vagyok. Ha szeretek, ragaszkodó, kedveskedő, odaadó, rajongó, romantikus, álmodozó, álmodozó romantikus típus. Abba szeretek bele, ami a felszín alatt van. A világot, amiben élünk, nem igazán kedvelem, nem érzem, hogy ide való lennék (ezért is hatok sokszor hidegnek, távolinak, megközelíthetetlennek), éppen ezért tudom annyira szeretni azt a lányt, aki az ő benső világába befogad, és ott otthont nyújt nekem. Az életnek nem az anyagi oldalára, inkább az érzelmire fektettem mindig is a hangsúlyt. Egyrészt a megszokások embere vagyok, igyekszem a metróban mindig az utolsó kocsiba szállni, a boltban ugyanannál a pénztárnál fizetni, egy parkban mindig ugyanarra a padra leülni, vagy egy étteremben ugyanahhoz az asztalhoz. Másrészt viszont nagyon kedvelem az újdonságokat is, a folytonos változást, mindent, ami élményt, érzést ad, inspirál, tapasztalást nyújt, és épít belül. Már jó ideje egymagam létezem, s nem vagyok elveszve, de persze nagyon hiányzik a légység, a melegség a szívemből. Hiányzik, hogy bókolkak, a finom érintések, a simogatás, ölelés, bújás, érezni gyöngéd lélegzetét a bőrömon, az ő szemével is látni, karjaiban védtelen gyermekké válni, hogy

elszökjünk a hétköznapiak elől, az átbeszélgetett éjszakák, és az együtt hallgatás. A közös nyelv, amit csak mi értünk, az együtt vásárlás, a millió édes csók, a csábító illat, a test éltető közelsége, a vigasztalás, a keserű könnyek óvatos letörlése, a felgyúló mosoly látványa, a titkok őrzése. A meglepetések, a puha kéz megszorítása, az együtt filmezés, egy könnyű séta, a büszkeség érzete, hogy ott van az oldalamon, ő van ott. Az, hogy máris hiányzik, habár még csak most búcsúztunk el, nagyon várni őt haza, ha elutazott, és dobogó szívvel elé menni, ha velem van, feloldódni mellette, éjszaka az alvó arcát nézni álmos mosollyal, s gyönyörködve benne szerelmet vallani neki még akkor is. Minden apróság, és minden valóban szükséges érzet, ami igazán teljessé formál egy szép szerelmes kapcsolatot, és amitől szebb lesz minden hétköznapi, az élet.

Most, jelenleg, egyedül élem az életem, nincs senkim, s mint írtam, élek még, de nem teljes értékűen. Hiányzik a másik felem, próbálok hát rátalálni a miriádnyi pillanat közül arra, amelyekre majd jó lesz mindig emlékezni, és nem lehet elfelejteni. De sajnos ezidáig még mindegyik szertefoszlott, ha megérintettem, huncutul elszökött, és rohanó felhővé változott... Addig is, hideg kézzel, didergő lélekkel, páratlanul, egyre nehezebb ebben az állapotban elaludni. Mert én még hiszek az igaziban, a tisztában, az ősziben. A szerelemben.

Kisvárd, 2015. november 8.

Csak a palackban, csak az éjszakában

Amolyan felfedező módjára folyamatosan kutatom a különleges érzéseket és szituációkat, ehhez elengedhetetlennek tartom az intelligenciát. Kedvelem, ha egy nő átlagon felüli viselkedésben és szellemiekben egyaránt, ha határozott vagy éppen visszafogott. Ha kedves, ha finoman érzékeny. Ha kellően érző, művészlélek, vagy csábítóan kacér. Ha megfontolt, vagy akár kislányosan kíváncsi. Ha merész, vagy édesen félénk. Ha egyszerűségében fenséges, ha millió benső titkot rejtő. Egyszóval önmaga, de valójában, természetesen, és nem szerepeket játszik. Egyenes és őszinte. Elérhetetlenül titokzatos.

Budapest, 2016. január 1.

Szombat este

Kedvem volna szívedben rejtőzni, rajongással szeretni,
ölelni és simogatni, csókolni, meghallgatni és vigasztalni,
összebújni, ékszered lenni egy héten hét napon és
éjszakán, néhány évtizeden keresztül.

Cserébe csak annyi kérek, hogy tiszta kézzel érintsd
lelkemet.

Budapest, 2016. június 18.

Éjféli levelek

Az est birodalmában testemet vonzza már az ágy, de szívem még maradna az asztalnál. Csak még egy sor, csak még egy levél, holnapi válaszoddal emeld ki belőlem a kétségeket. Adj nekem erőt, és én világra csókollak, kedvesem. Szeress, és Tiéd lesz a legnagyobb hatalom. Addig is, szóitalan szépségek kísérik minden léptedet a halk szavú álmok földjén...

Zarándokutam

Katinak

Örömmel fogadtam, hogy ismét hallhattam felőled. Remélem, kellemesen telnek napjaid, ott, a messzi Balatonnál. Bár tudom, a hosszas egyedüllét megmérgez minden jót, de ennek ellenére kívánom Neked, hogy legyen minden napod felhőtlen, és tudj csak a jóra, szépre összpontosítani.

Köszönöm, hogy beavattál az utolsó részletbe is azzal a keserű, reménytelen szerelemmel kapcsolatban. Nem írnék erről részletesen, mert soraidból érződik, hogy milyen keserves, ha eszedbe jut. S nem is tudnék semmi újat mondani, csak amit korábban mondtam, és persze nem is akarom feszegetni a múltat. Nem áttalak Téged, szerintem sosem fog elmúlni, de enyhülni mindenképpen, ahogy telik majd az idő.

Viszont, nagyon köszönöm az érdeklődésedet az első szerelmemmel kapcsolatban. Jól érzed, nem szívesen beszélek róla, de mivel mindig annyira őszinte voltál velem, nem tehetem meg, hogy ne meséljek, főként, hogy érzem azt az örökké pezsgő kíváncsiságodat.

Nos, ő volt Liliom. Én hívtam így, magamban. Azóta is. Hosszú ideig szeretttük egymást, de ez a szerelem sohasem teljesült be. És képzeld, mi mindig csakis éjszaka találkoztunk. És a keze... igen, a keze... mindig jéghideg volt.

Nem tudnám megmondani, mikor ültünk először igazán közel egymáshoz, intim közelségben. Amire emlékszem, az az, hogy ha csak tehettem, mindig ott volt mellettem. Tudod, ő nagyon ragaszkodott hozzám, ő felfigyelt rám. Észrevette azt bennem, amit mindenki elől rejtettem. És ez vonzotta őt, és ez okozott neki később annyi fájdalmat is. Igaz lelkű, tiszta szívű lány volt, aki vallásos nevelést kapott otthon, és abba a gimnáziumba is azért járt, hogy elmélyülhessen a hitéletben. Ez volt a családja óhaja. Az akkori barátaimmal éjszakai életet éltünk, amint leszállt az éj, találkoztunk, és együtt voltunk hajnalig, reggelig. Ő ide is utánam jött mindig, de nagyon korán távozott. Köszönés nélkül. Időben haza kellett érnie. Mi nyughatatlanok voltunk, nem maradtunk sokáig egy helyen, egyik bárból a másikba vetődtünk. Mentünk a jó zene, a jó társaság után, élveztük az esték mozgalmasságát. Egy megfelelő pillanatban, amikor senki sem figyelt, köszönés nélkül távoztam, s felfokozott izgalommal szívemben rátértem a régi útra, a romok mellett. Utam kihalt, sötét utcák által rejtett helyre vezetett, ahonnan halványan szűrődött ki a fény, ahol ilyenkor már szinte sohasem volt vendég, és ami sosem zárt be.

A lányt felébresztette ajtónyitásom. Ilyenkor nagyon ritkán volt itt vendég. Kitöltötte italom, kicsit beszélgettünk, majd magára hagytam, s ő leborult vékony karjaira, és tovább aludt. Én az ablakhoz ültem, szembe a néma tévével, bennem lüktetve az ő arcával. Félpercenként elhúztam a függönyt, és a hosszú,

macskaköves úton, amelyet a sötét nyelt el, vártam egy dús, göndör hajú, karcsú lány feltűnését. Ha italom elfogyott, újat kértem, a lány, aki újra és újra felébredt, néha velem lett volna. Én illedelmesen pihenésre intettem mindig, és a koromfekete éjszakába révedtem.

Biztosan tudtam mindig, eljön ő. S úgy is lett. Miután búcsúzott szüleitől, és lefeküdt alvást színlelve, megfelelő idő elteltével felöltözött és kiszökött a szobája ablakán. Jött hozzám. Csupasz kezeit rövid kabátjába dugta, reménytelenül hitt abban, hogy valaha is felmelegedhetnek. A legmélyebb szerelem legégetőbb, legédesebb forráságát éreztem mindig, ami két vállra fektetett, kis időre magatehetetlenné tett. Megdelejezve csodáltam őt, ahogy körvonalai kirajzolódtak az éjszakában, és kecsesen lépkedve közeledett azon a régi úton. Mikor végre hozzám ült, panaszkodva mutatta örökké jéghideg kezeit, gyorsan az enyémbe rejtve azokat, éjsötét szemeit a tekintetemben fürdetve. Hosszú és tartalmas órákat töltöttünk együtt, s folyton figyelmeztetnem kellett az indulásra, ha kezdett pirkadni. Sietősen hazakísértem, szobája ablaka alatt halkan beszélgettünk, ahol a búcsúzáskor mindketten arra gondoltunk, bárcsak együtt lehetnénk nappal is. Nyíltan, szerelemben.

Így találkoztunk mi éjszakáról éjszakára, örök titokban. Nem lehettünk egészen egymáséi, de mégis szükségünk volt arra, hogy lopott órákat töltsünk együtt bárhol, bárhogyan, az éjszaka bármelyik órájában, amíg csak lehetett. Aztán eljött, aminek el kellett, elvégeztük a

gimnáziumot, mindketten elköltöztünk, és azóta nem láttam.

Sokáig nem tudtam feledni, de ahogy telt az idő, rendre egyre kevesebbet gondoltam rá, ám az élmények, amelyeket azokon az éjszakákon rejtett el bennem, ma is itt lüktetnek.

Sajnos, évente már csak kétszer-háromszor van lehetőségem ellátogatni abba az eldugott, csendes kisvárosba. Évek múltán is, amikor már életem teljesen megváltozott, titokban megejtettem mindig a zarándokutamat. Arrafelé különös illata van az éjszakának, ha leszáll, és kinyitod az ablakot, hívogat. Elindultam hát, és a kihalt, sivár utcákon, melyek csak kutyák ugatásától visszhangos, újra bejártam a régi helyszíneket. Elidőztem kicsit a régi helyeken, ahol emléket hagyott nekem, s amelyeket a zord idő rohanása hiába próbál, nem tud elfelejtetni. Újra láttam őt, félve mosolygó, holtsápadt arcát, ébenfekete, göndör haját. Hallottam vékony, fátyolos hangját, és újra éreztem a hideget, ami az ujjaimtól indult, és meg sem állt, egyenesen a szívemig. A korhadt, kopott pad a piros postaláda mellett, a várrom, a fénytelen, csendes utcák, a macskaköves út, az örökké nyitva tartó hely, ahol oly gyakran találkoztunk, a fénytelen, sötét utcasarok, ahol mindig búcsúztunk, mind-mind máig éber tanúi magányos estéinknek. És persze a háza, ahol csak néhányszor látogattam meg. Végül mindig elmentem oda, a szemközti oldalon álltam meg, ahol még lámpa sem volt, sötétségbe burkolózva biztosan nem láthatott

meg soha senki. Volt úgy, hogy halvány fény szűrődött ki szobája ablakán, elképzeltem, talán éppen ő is most látogatott haza, szülővárosába. Hosszú percek után odamentem, megérintettem otthona falát, az óriási, vaskos, fekete fakaput. Aztán elindultam hazafelé, át azon a bizonyos utcasarkon, s a révülettől bénítva szinte át kellett cibálnom a lelkemet a múltból a jelenbe. Tavaly volt az első alkalom, hogy nem mentem el erre az éjszakai sétára. Nem mintha a jelenem jobb volna, vagy pótolhatna bármit is. Egyszerűen jobb ez így.

Néha arra gondolok, hogy valami nagyon hiányzik belőlem. Vagy valami pluszban van, aminek nem kellene itt lennie. Sovány lelkemet minden facsarta, ami csak tudta, amikor hazafelé indultam zárandokútjaimról. Ha az ember úgy él, mint én, akkor minél tovább volt távol, annál lassabban lépked hazafelé. És annál jobban várja a megváltó éjszakát!

Vigyázz magadra, élvezd ki rendesen az utolsó napokat, és csak gyönyörű gondolataid legyenek! Aztán egyenesen haza gyere, találkozunk. Még mesélek.

Debrecen, 2010. augusztus 5.

Éjféli levél

Krisztinek I.

Néha olyan nehezemre esik élni...

Itt vagyok egy robogó vonaton, valahová a Dunántúl szívébe tartok. Fülemben keserűen édes dallamok törnek előre, az én szívemig. Eszembe jut egy régi utazás, amelynek legfontosabb részét meg kívánom most osztani Veled.

Talán másodikos lehettem, egy régi buszon ültem, amely sietősen vette a kanyarokat. Késésben voltunk. Éjszaka volt, kirándulásról jöttünk hazafelé, át egy alvó, idegen városon. A kerék fölött, a sárgás ablakon keresztül elém tárult egy kép, amit soha nem fogok elfelejteni. Élt és lüktetett, nem láttam még hasonlót. A házak és a lámpák el-elhaló fényei szétkenődtek, felettük milliónyi csillag világított a kristálytisztá égen, ami ébenfekete is volt. Az osztálytársak és a motor fáradt zaja eltompult, engem megdelejeztek azok az éjszakai csillagok. Mozdulatlanul, merev szemekkel bámultam őket, magukhoz hívtak engem. Már majdnem belesüppedtem egy megbabonázott álmocspadába, amikor is a térdemre tettem a kezeimet, és lágyan összeszorítottam őket. Bezárva oda a fényes csillagok miriádjait, hogy ne tudjanak magukba szippantani. A következő pillanatban újra hallottam a zajokat a buszon, és újra visszazökkent minden a megszokott tempójába. Úgy nőttem fel, hogy annak az

estének a csillagai szüntelenül világítottak a
tenyeremben, csak én láttam őket magányos
éjszakáimon.

Amióta újfent nem tartozom senkihez és semmihez, és
egyik utcában sem áll ott az otthonom, tenyeremben azok
a távoli világba hívogató csillagok újra kigyúltak.

Fényesebbek, mint valaha. Néma szavak egyre több
jelentését hordozzák. Kriszti, én ezeket a csillagokat
olyan szívesen neked adnám. Kezeink egymásba
olvadnának, és újra eltűnnének a tenyeremből. Remélem,
jól alszol éppen. Én nem tehetek mást innen a távolból,
képzeletben álmovagyó pilláid alá kuporodom. Gyengén,
törékenyen, halkan. Kívülről nézem belső világodat, és
annak az egére kívánom hívogató csillagaimat.

Kellemes éjt Neked, remélem, hamarosan találkozunk!

Budapest, 2013. február 16.

Krisztinának

Szóval, szerintem Te egy tökéletes szépséggel megáldott lány vagy. A kiteljesedett szépség az olyan, hogy nem lehet kreálni. Mert az belülről jön. Egy igazán szép lány belülről ragyog. De, mivel az ember természeténél fogva társas lény, én abban hiszek, hogy minden, ami vagy, csak egy fél lehet társ nélkül. Ezért is szokták mondogatni, hogy a szerelem megszépít. Igen ám, de csak akkor, ha valaki képes arra, hogy egy ilyen belső ragyogást kiegészítsen a sajátjával. Képesnek kell lennie meglátni, őrizni, és vigyázni rá. Ő fel tudja fogni a Te belső hullámaidat, és vágyaidnak nagy részét már akkor teljesíti, amikor még ki sem mondtad. Az igazi társ ilyen, nem csak a felszínt kapirgálja, nem csak azt látja meg, hogy kíváncsi a külsőd. Hanem, a bőrén érzi a belső fényed melegét is. Úgy járkal a szíved és lelked rejtekeiben, hogy nem félsz attól, hogy elvesz valamit Tőled, vagy kárt tesz odabent. Sőt, hozzátesz a bensőd kincseidhez az övéiből. Mert tudja, hiszi, érzi, hogy a saját féltve őrzött értékei Nálad lesznek igazán jó helyen, biztonságban. Egy igazi férfi mindig a szíved felől fog közelíteni, és nem csupán a fenekeden, vagy a combodon fog megpihenni a keze, hanem a lelkeden. Kérdezned sem kell tőle, ő mindig eléd fog menni, ha hazaérkezel egy másik városból. Soha nem lesz túl fáradt ahhoz, hogy meghallgasson, és nincs az a meccs, vagy az a sörözés, ami fontosabb lenne annál, hogy Veled nézzen meg egy filmet, otthon, összebújva. Állandóan köszönni fog

Téged, és szeretni minden mozdulatodért, mert szüksége van az őszinte mosolyod látványára, amit kivált vele. Egy ilyen férfi mellett harmóniát fogsz érezni, lelki biztonságot, és Te is képes leszel úgy szeretni őt, amely érzés magától értetődő. Nem kell belemagyarázni semmit, nem kell elhíttetned magaddal dolgokat, amelyek nincsenek is ott. Teljes egészében rá fogsz hangolódni az ő világára, és egyet akartok majd, mert az ő szíve a Tiédben fog dobogni, és a Te gyönyörű szíved az övét fogja élettellel telíteni.

Mint kezdtem, a Te szépséged tökéletes. Bár némely dolgokkal tisztában vagyok, hiszen beszélgettünk néhányszor, de én nem ismerlek Téged, nem tudom, hogy milyen ember vagy. Azt viszont tudom, hogy aki természetes szépségű, és belülről ragyog, abban szép érzések lakoznak, és ilyeneket csak azokban találni, akikben belül értékek vannak.

Holnaptól élj úgy, hogy minden percben tudatában vagy annak, hogy különleges lány vagy. Nem több mint egy másik ember. De szebb, mint az átlag, a szó minden értelmében. Keresd a lelki magasságot, a szerelem igazi mélységét! Hidd el nekem, maradt még néhány tiszta szívű srác, akit nem fertőzött meg a világ, és a mai kor felfogása, szokásai. Ha igazán érezni fogod azt, amit érdemelnél, és ami járna neked, előbb-utóbb találkozni fogsz egy olyan emberrel, aki megadhatja, mert magadhoz vonzod őt. S akkor nem szabad elszalasztanod, meg kell látnod az ő ragyogását. Ez csak akkor fog sikerülni, ha Te sem engeded, hogy a teljesen átlagos

érzelmeikkel rendelkező emberek posványos felfogása
hatással legyen Rád.

Küzdj azért, ami jár! Szépnek születted, és én drukkolok
neked!

Tatabánya, 2013. február 19.

Szombatok

Krisztinek II.

A szombatokat mindig apai nagyszüleimnél töltöttem. A hálószoza ablaka előtt volt egy óriási, gyönyörű, illatos tulipánfa. A fa mellett, közvetlenül a kerítésnél pedig egy kőkereszt, rajta a megfeszített Jézus szobra. Nagyapám engedélyezte a városnak, hogy a kertjében feszületet állítsanak. Cselekedetüknek értelme egy nincstelen számára, és számomra volt különösen.

Ide járt minden délután egy koldus, aki letérdelt a kerítéshez, megragadta a rácsokat és imádkozott, elsírta bánatát. Sosem lestem ki az ablakon, sosem néztem meg magamnak. Mindig úgy aludtam el a finom ebéd után, hogy őt hallgattam. Egy nagyon furcsa hangulat ragadt magával az álmok földjére. Kriszti, én imádtam gyerek lenni! Azt hiszem, akkoriban élveztem csak az életet igazán. Minden szép volt és szeretet vett körül. A többi gyerekekkel ellentétben én soha nem akartam felnőtt lenni. Talán ösztönösen éreztem, hogy ha felnövök, a legszebb dolgokat elveszítem. És így is lett. Én ezt nem kértem, és nem akartam. Sokszor álmodom azt, hogy gyerek vagyok. Boldog. Ilyenkor nem akarok felébredni, álmodni akarok. Örökké is akár. Amikor kinyílik szemem, nagyon tud hiányozni két oltalmazó kar, amely szeretetteljesen és odaadó oltalommal elbújtat a rideg világ elől. Ölelésihiányom van.

Ma jajgat a hűvös éj odakint, emlékeket rejt a szívem alá
elalvás előtt. Mosolygós csókokról, felhevült vágyakról,
aranyhajú tündérlányról. Bárcsak, minden jóra
fordulhatna hirtelen...

Budapest, 2013. május 15.

Pebble

Olgának

Kedves a történet a becenévvel kapcsolatban, köszönöm, hogy megosztottad. Te nagyon jól gondolkodsz, kedvemre való ezt olvasni. Sokat tudnék írni a témáról, és írok is szívesen, de ha csak igényled, hiszen nem ezért vagyunk itt.

Férfi: szerintem az igazi férfi békében él önmagával, hűséges, odaadó, szelíd, érző, és feminin vonásai is vannak. A régi világban a látók sosem a hódító, pusztító férfiakat hívták hősöknek. Hanem a lovagokat például, akik királykisasszonyokat őriztek. Akik jámboran kísérték őket, de nem volt ildomos ujjat húzni velük, mert ha harcra került a sor, nem nagyon volt ellenfelük. Szóval, szerintem az igazi férfi sohasem agresszív, hanem szelíd. Legyőzi az erőszakot önmagában is, és a világban is. Ehhez viszont az kell ugye, hogy békében éljen önmagával, tehát ismerje a saját lelkét, és tudja kontrollálni a férfiúi érzéseket. Ő mindig egy erős bástya, aki kiegészíti a nőt szelíd erővel, támaszkodhat rá, és a nő ettől (is) válik széppé a szó minden értelmében. Tehát odaadó, hűséges. Aprópó, nem elvből hűséges, hanem azért, mert a világot látta meg a párjában, és azért választotta őt, hogy csak vele legyen. Szellemiekben és fizikálisan is. Csak vele. Viszont, ha egy férfi ki akar egészíteni egy nőt, akkor érzőnek is kell lennie. Úgy vélem, csak az igazán intelligens emberek képesek mély

érzésekre. Az igazi férfi tehát okos is. S hogy miért írtam, hogy szerintem vannak feminin vonásai is? Nem külsőre gondolok, hanem belsőre, tulajdonságokra. Például az érintés. Az igazi férfi keze képes a harcra, ha úgy adódik, de sosem kényszerből dühös, és képes úgy megérinteni egy nőt, hogy egyszerre ad lágytságot, melegséget és biztonságot. S ha elmúlik az az érintés, akkor hiányt hagy maga után, s a nő újra vágyni kezdi azt. És igen, ahogy írtad, mer gyenge is lenni, vagy akár az éjszaka közepén meghallgatni a párját, aki akár női dolgokról, érzésekről beszél éppen. Mert érdekli, mert azért ő a párja. Sőt, nem csak a párja a nőnek, hanem a barátja is, bizalmasa, cinkosa mindenben. S a feminin vonásai segítik abban, hogy jobban megértse majd majdani gyermekét.

Nő: szerintem az igazi nő szerelmes, mindig kész a gondoskodásra, belülről szép, és érző, megbocsátó és tanító. Szomjazza a szerelmet minduntalan. Nem a szerelembe szerelmes, hanem a férfi lelkébe. A szerelem élteti őt, s állandóan ki kell ezt mutatnia érintésben, szavakban, tettekben, szeretkezésekben, és gondviselésben. Neki nincs terhére a törődés, és mivel bölcs, tudja, hogy minden férfi egy része, valahol legbelül gyerek maradt. S tudja, érzi, hogy ha gondoskodik a férfiről, ha gondoskodni tud róla, akkor azzal nem a második anyja lesz a férfinek. Hanem, ez egy próba önmagának, hogy igazán gondoskodni tudjon majd arról az életéről, ami majd belőle fogan. Gazdag a belső érzélemvilága, s ez a gazdagság csillogással jár, aminek fénye kifelé sugárzik, s a nő ettől lesz igazán

szép, s ettől élnek majd igazán a szemei. Rengeteg érzés és vágy van benne, amit arra is tud használni, hogy erősítse, vagy netán összetartsa a kapcsolatokat, amelyek esetlegesen meglazultak. Még itt is képes teremteni, alkotni, és ebben örökösen fáradhatatlan. Aztán végül, szerintem az igazi nő megbocsátó. A férfivel szemben. Mert tudja, érzi, hogy a férfi sosem lehet olyan gazdag belül, mint egy nő. S ha olykor rosszul nyilvánul meg, az nem szándékosság, csupán a férfi természetéből fakadó sajnálatos szükségszerűség. S mivel megbocsátó, nem rest tanítani, kiegészíteni a férfit.

Körülbelül ezt gondolom.

Azt hiszem, most megyek, lefekszem. Azért írk majd, kíváncsi lennék, mit szólsz ahhoz, ahogyan én látom ezt a kérdést. Örültem a mai napnak, köszönöm még egyszer az új pillanatokat, jó volt, hogy megismerhettem a hangodat.

Legyenek mesés szép álmaid a mai éjszakán!

Budapest, 2014. február 2.

A csend

Krisztinek III.

Kérted, hogy válaszoljak Neked, hát írok most itt, mivel talán kissé hosszabb lesz, s kényelmesebb így elküldeni. Majdnem két hónapja már, hogy nem beszéltünk, és meg kell valljam, hiányzol nagyon. Üresebb, kevesebb lettem. De talán így van ez jól, ahogy van.

Túlságosan megkedveltelek, és úgy ragaszkodtam Hozzád, ahogyan nem kellett volna. Nem indokolta semmi, és nem is volt értelme. Ennek ellenére én vállaltam, megelégedtem annyival, amit kaphatok belőled. Boldog voltam már végül csupán attól, ha hallhatom a hangod, és hogy megosztod velem néhány titkodat, s hogy egyáltalán, van kedved velem beszélni akkor is, amikor a világ körülötted teljesen feketévé változik. Ám, amikor már engem is kizártál a világodból, és egy időre tőlem is elfordultál, az már sok volt nekem.

Én örömmel szerettelek úgy, ahogy, amennyit lehetett, de ez csak addig működhet, ameddig van benne egy kevés boldogság. Ha az a kevés is eltűnik, akkor vele együtt eltűnik minden más is. Nem tudom már ezt a fajta ingatag érzelmvilágot elviselni, nem akarom tudni, hogy bármikor találkozol mással, de velem szinte már sohasem, hogy lényegtelen, semmitmondó dolgok miatt zársz ki a szívedből, és így tovább. Ha csak egy részedet

tudod adni, én visszautasítom. Tovább nem sorolom, Te is tudsz mindent. Többet is, mint én, ugye...

Nem akarom többet olyan dolgokkal szomorítani a lelkemet, mint rég, s annak a kevésnek, amit kaphatok sem tudnék felhőtlenül örülni, mert mindig ott motoszkálna a gondolat, hogy bármikor vége szakadhat újra, bármikor eljöhet a csend.

Végül, nem akarom, hogy minden egyes napon beleszakadjon a szívem abba, hogy bármi is lesz, esélyem sem adódik, és soha nem lehetek olyan, aki megfelel számodra.

Vigyázz magadra!

Budapest, 2014. március 2.

A kövek nem beszélnek

Andinak

Néhányszor elolvastam a soraidat, s gondolataid megragadtak bennem, miután egyre csak teltek a percek. Úgy is mondhatnám, tovább írtam, új képeket láttam a történeteidbe, egyszerűen inspiráltak.

Szerintem kevesen értenek Téged, úgy igazán. De így van ez jól, minden bizonnyal. Úgy vélem, az az oka, hogy nem akarsz az életben hasonulni, nem engeded, hogy kevesebbé váljon, ami szép benned.

Ami miatt tulajdonképpen írok, az a kő. Nem kerested, találtad. Egyszerű volt, ráadásul koszos, mindenki otthagyta emiatt, Te nem. Nem tudtad, mihez kezdj vele, de tiszta helyre, a zsebedbe tetted, nem törődteél a mocsokkal. Örültél neki. Csak a Tiéd volt, és egy csöppet sem vágytál rá, hogy másoknak mutogasd. Finom kézzel simogatni próbáltad, de valami miatt nem akart tisztulni. Ki tudja, mi lehetett az oka? Pedig Te nem csak az ujjbegyeiddel akartad érinteni, terveid voltak vele. A tenyeredbe kívántad, ott akartad melengetni. A kő természetéből eredendően nem akart lágyulni, bár vélhetően szerette, hogy hozzád tartozik. És vélhetően, nem is akart önmaga ellen küzdeni, kényelmes volt neki az állapot, hogy őrzöd. Aztán elengedted, de nagyon szépen. Kacsáztál vele, megmutattad neki, hogy lehet ő fenséges is, ha akar. Amikor a víz fenekén lapult,

bizonyára elgondolkodott azon, mit veszített, s azon is, mit nyert. A víznek sejthetően megengedte, hogy megtisztítsa. Feltételezhetően örömmel gondol a bölcsességedre. És vágyja, hogy valaki majd felmelegítse. Mert már lehetséges. Vajon miért némák a kövek?

Bárkinek lehetnek szépséges kincsei a belső világában, ha nem rest felkutatni azokat. Azt hiszem, az ritka, ha egy ilyen érték nem csak szép önmagában, hanem lelkesít is másokat, és esetlegesen átragad valamicske a ragyogásából.

Édes forrósággal töltekezzen a szíved hamarosan!

Budapest, 2014. március 13.

Az egyforma szobák

Üzenetek Dorkának

Budapest egyre rondább, Szolnok felé szépül az ország.

*

Lélegzetelállítóan gyönyörű.

*

Minden ott van benned, amit kívánni lehet.

*

Nem olyan szép az ág, mint a vonat ablakából, hiszen nem vagy itt.

*

Látni egy olyan fenséges csodát, ami Te vagy. Téged nézni a legjobb dolog, ami történhet velem, és nem is kívánok mást látni a világból, mint a Te gyönyörű arcodat, kecses alakodat, finom mozdulataidat. Muszáj bókolnom Neked, belülről jön, kitörni vágyik. Nagyon jólesik, ha mondhatom. Tényleg nagyon vonzó vagy számomra, régen nem váltott már ki belőlem senki ilyen hatást, mint Te. Értelmet adsz a perceknek, és Isten ajándéka, hogy megismerhettelek. És nagyon-nagyon

hiányzol. Megvan a szó, mindig a csöndbe döbbenek, ha
mellettem vagy, és látom szépségedet.

*

Találok Rád szavakat, Te vagy az én Csodám.

*

Kívánom a lelkedet.

*

Boldognak akarom minden pillanatodat, s hogy lelked
mosolya megszülessen gyönyörű arcodon, szíved
ragyogása pedig varázslatos tekintetedből tündököljön.

*

Bármekkora lesz is a szíved, át tudom majd ölelni.

*

Mellettem mindig borzongj az édes gyönyörtől, és fürödj
a kéjben.

*

Veled csak a jó dolgok járnak.

*

A csókod puha vágyként fonja át mindenem, hogy ne fázzak.

Budapest, 2014. április 11.

///

Benső patak vagy. Mi nyugalmas mosolyt hordoz bennem. Szelíd hullámmal mosod ki belőlem a napok rosszát. A legjobb gondolatom vagy.

*

Néha csak nézlek, és arra gondolok, hogy fogalmad sincs, mire vagy képes.

*

Hiányzol,
Mint mélységnek a fény.
Olyan vagy,
Akár testnek a lét.

Budapest 2014. április 16.

///

Hm, mondjuk, fekszem az ágyban, félhomály van,
hallgatom a víz csobogását. Várlak. Karom kinyújtva,

még üresen, ide várlak. Aztán belépsz, üdén, illatosan.
Néhány tincsed még nedves, a tekintetedet keresem.
Végignézek rajtad, és megelégedettséggel, gyönyörrel
tölt el a látványod. Te visszanézel rám és hamar a
vállamra hajtod a fejed. Én átölellek, Te átölelsz,
szorítalak és szorítasz, vonzó vagy és vonzó vagyok. A
sötétben ajkaink ösztönösen egymásra találnek, és
mézédes csókkal szívünkben alszunk el.

*

Ha elalszom, majd azt kívánom,
Hulljon reám édes álom,
Ha felkelek, hát arra vágyom,
Sújtson le rám,
S újra fájjon.

Budapest, 2014. április 23.

///

Egy alvó, hideg városban messziről jött érzés ég át
szobám parázsló ablakán, s én szívem kitárva küldöm
Hozzád féltő gondolatba álmodott mozdulatom: hajad
finoman fonva, lassan fel nyakadon, végig állad szép
vonalán, szavak nélkül, csöndbedöbbenten, csókkal
ölelvén, reményben.

Budapest, 2014. november 29.

Mezítlábás királylányok, őszi varázslók

Egy mezítlábás királylánynak I.

Köszönöm, hogy írtál nekem. Szeretném, hogy tudd, jólesett olvasni soraidat.

Sokat gondolkodtam, hogyan fogalmazzam Neked, miért is esett annyira jól. Hogyan, hogy ne legyen túl lelkes, tolakodó, és így tovább. Aztán, úgy döntöttem, egyszerűen írom azt, ami elsőre kikíváncozik, és nem töprengek rajta. Egyébként sem ismerek szabályokat, játzmákat, egyszerűen szavakba öntöm az érzéseimet, s az már a hallgatóra, olvasóra van bízva, mit szűr le belőle, mit hisz el.

Szóval, még mielőtt megnyitottam volna a leveledet, tudtam, hogy hosszabban írtál. Amit írtál, az kifogástalan. Számomra. Azért, mert én is így érzek, s talán egyetlen gondolat van, amit másképpen látok, azt leszámítva minden bennem él. És ezt látni más által papírra vetve eléggé felkavaró, főleg, hogy ritka, ha valaki így éli meg, erre vágyik. Velem már nagyon rég történt olyan, hogy a vágyaimmal szembesített valaki úgy, hogy a saját érzéseit, meglátását tárta elem.

Az igazi álmodozó a világ szürkesége, kegyetlensége elől menekül az álmaiba, ahol aztán színesíti a valóságot. Így rengeteg kincset őriz odabent, ami a külvilág számára láthatatlan. S gyakran még azoknak sincs fogalmuk az

elképesztően gazdag bensőről, akik a közelében élnek. Egy okból kifolyólag ez volt az első érzésem arról a személyről, aki írt nekem. S ez kiváltképp kedvemre való.

Elképesztően fontos dolgokat olvastam. Melyek csak a kivételeknek egyértelműek, mindenki másnak megfejthetetlen. Például, hogy "nem kényszer". Nem a szabályokhoz való ragaszkodás, nem megfelelés, semmi ilyesmi. Hanem belülről jövő természetesség. S semmi sem kérdőjelezi meg az összetartozást.

Ami olyan, hogy minden pillanatban jelen van. Ha egyedül sétálsz az utcán, látják rajtad, hogy tartozol valakihez. S miközben sétálsz, az ő gyönyörű szemével is látod a világot, mert a tiéd is már. S nem tudsz semmit úgy tapasztalni, hogy ne jutna eszedbe, vajon ő mit szólna ehhez. S hazafelé a buszon az elmosódó sárga fényeket nézed, mosolyogva. Mert tudod, hogy minden egyes perccel közelebb kerülsz hozzá. S amikor nyitod az ajtód, a boldog mosolya mindennél többet ér, s minden mást kiűz belőled. Ölelve köszöntitek egymást, a lélek ilyenkor nyugszik meg igazán.

Amikor nyugovóra tértek, nem számít, hogy beszélgettek, vagy csendben egymás belső rezdüléseire figyeltek, egymás közelségéből táplálkozik szívetek. Te nyugodt vagy, mert férfiként nem szégyelltél aznap is maximálisan szeretni, minden érzést odaadni. S olyasvalakit tartasz a karjaidban, aki mindent tud rólad.

Neki bejárása van a szíved, lelked csarnokaiba, s bátran betérhet, ha akar, a vaskos ajtókkal elzárt szobákba is. Mindenhez nyúlhat bátran, minden fiókba, szekrénybe benézhet. Mindent elolvashat, mindent tapinthat kezével. Láthat az időn túlra, és láthat mindenbe, ami csak gondolat, de meg nem fogant. Nem csak a szépet láthatja benned, amit büszkén mutatnál mindenkinek. Nem. Ő láthatja a gyarlóságot is benned, világod azon részeit, amit nem szívesen mutatnál, sőt rejtessz a vendégek, idegenek előtt. És mégis, ő ezzel együtt szeret, és éppen itt alszik a karjaidban. És ezért roppant hálás vagy neki, s mindennél jobban szereted. Tarkódba szuszogva utazik éppen az Álomföldeken, s te is mindjárt indulsz utána, hogy ott se legyen egyedül. Még egyszer hálát adsz Istennek, hogy megismerhetted, s megfogod a kezét álmában. Boldog vagy.

Reggel, ahogy kinyílik a szemed, az első dolgod, hogy megnézd Őt. Jól van-e, ott van-e. És gyönyörködsz. És szorítod magadhoz, és bújssz. És hálát adsz, mert tudod, ez a nap sem lehet rossz. Mert bármi történiék is, az ő szeretete mindentől megvéd. Ha Ő jut eszedbe, minden széppé lesz. És tudod, hogy ma is ugyanúgy fog várni, mint az előző nap. S este majd ugyanolyan izgatott leszel, és mosolyogsz majd magadban, mert hamarosan ölelheted. Ha ez eszedbe jut, nem tudsz nem mosolyogni.

Mindkettőtök legnemesebb, legféltettebb kincse az összetartozás. Mindenek fölött áll, semmi nem előzheti meg. A legfontosabb dolog az életben. S nem engeditek,

hogy bármi veszélyeztesse. És igen, ha egyikőtök elgyengül, ha éppen gyarló, vagy elragadta valami, a másik szeretettel, öleléssel öli a kételyt. Mert minden egyes sötét, komor felhő, ami a szem körül jelenik meg keserű pillanatokban, lecsókolható. Mert ha közel lépsz, érezni fogja a szíved dobogását. Mert az ő szíve a tiédben dobog. S ha még közelebb lépsz, érzi majd tested melegét. Ha ujjaid a hátán úsznak, és kap a mellkasodból kiömlő szeretetből, és édes csók némítja balga beszédet ontó száját, minden megváltozik. Csak az marad, ami igazán lényeges. Ő van neked, és te vagy neki. Ez a legfontosabb.

Jólesett olvasni soraidat. És jólesett ezt a levelet megírni Neked. Nagyon köszönöm! Legyen egy szép, mosolyokkal teli hétvégéd!

Budapest, 2014. augusztus 29.

Dobozban

Mártinak

Először is, köszönöm, hogy írtál, megvallom, nem is számítottam rá, főként az első sor miatt.

Igazad van, nem tettem meg, illetve nagyon szűkszavúan, így ezt most kérésednek megfelelően pótolnám. Ha röviden be kellene mutatnom magam, azt mindenképpen az érzelmi oldalról tenném meg, hiszen az érzések a legfontosabbak nekem ebben a világban, mindig azokat keresem, és mélyen élem meg a történeteket.

Mint írtam, csupán fél vagyok, sajnos az igazi, mély, tiszta, őszinte szerelmet nem találom, illetve nem talál rám. Az utóbbi időben nem keresem már olyan feszülten, izgalommal, mert még az is előfordulhat, hogy jelenleg nem vagyok alkalmas arra, hogy találjak, megtaláljon... Egyszer már sikerült megélnem a számomra legmélyebb szerelmet, s lehet, hogy még nem jött el az ideje annak, hogy újra abban a kegyben, abban a lelki biztonságban részesüljek.

Talán már érezhető, hogy egy eléggé romantikus alkatú srác vagyok, aki érzékeny lelkű, s ennek köszönhetően mélyebben éli meg a jót is és a rosszat is. Amolyan rajongó, odaadó szerelmessé tudok válni, akinek a párja a legfontosabb az életben, ha van, és mindent, ami vele kapcsolatos, az első helyre helyez a benső világában.

Semmi sem lehet fontosabb, vagy előbbre való nála. Igazából, nem tudok mindenkivel ennyire jó és szerető ember lenni, így, én a páromnak adok minden bennem születő, növekvő érzést. Nem tudom szétszórni a világban azokat, amiket kincsnek gondolok, és olyasvalaki lelkét, szívét gazdagítanám inkább vele, akiről tudom, hogy talán szebbé, nyugodtabbá tehetem őt ezzel. Akit egyébként a szívem minden kis apró zugába, rejtekébe beengedek, mert hiszem, hogy igazi kapcsolat csak így lehetséges, nyitottan, egyenesen, őszintén. Ha nincsenek titkos utak, és ha betekintést nyerhet mindenhová, ami én vagyok. Tudnia kell a gyarlóságaimról is, hiszen nem vagyok tökéletes. Viszont, azért a párom, hogy ne legyenek előtte titkok. Egy vendég elől el lehet zární egy szobát, ahol éppen nincs rend és makulátlan tisztaság, de a párom lásson csak mindent, hiszen így teljes a kép, és így tudjuk egymást építeni. Megbeszélve és megosztva a dolgokat egymással. Felettébb érintésmániás vagyok, imádom kiérezni a mosolyt a csókokból, bújni, szeretem az álomba hajló beszélgetéseket, és figyelni a másik apró kis lelki rezdüléseire. És persze imádom szavakban is kifejezni neki, hogy mennyire szeretem, és köszönni, hogy velem van. Amolyan belső szükségletek ezek... Számomra.

Szóval, ez az, ami nincs meg, s nagyon tud hiányozni... Tulajdonképpen, csak bóklásztam a valóságban, s figyelmes lettem a nevedre. Azért kerestelek, mert összekötöttelek azzal a vágyammal, ami az előző

levelemben áll. Azért, mert jelenleg nagyon erős, és felszínen van ezen vágyam, másrészt mert nagyon vonzóak voltak a *** vonatkozó információid. És szimpatikus volt, amit írtál. Például, a társas magány engem is kínozott régebben, és tudom, hogy milyen rossz tud lenni. Vagy, én is szeretem a Városligetet, szeretek ott sétálni, és a padokon üldögélni.

Budapest, 2015. április 14.

Napszilánkok

Veronikának

Szívderítő reggelt, gyönyörűszép hölgyem!

Titkos helyre rejtve mosolyodat szeltem ez idáig az
álombéli vizeket, s megvédett a rossz álmoktól.
Köszönöm Neked!

A mai reggelen úgy engedlek utadra, hogy képzeletben,
féltőn puhán a jobb válladra kuporodom. Finoman
közelebb húzódok a szép arcodhoz, lágyan hozzád érek,
majd eltűnök hirtelen, és akkor érzed meg a gondolatot,
mint halkán elsuttogott, édes szavakat: akármerre jársz is
ezen a napon, nézz majd körül többször és lásd, hidd és
tudd, miattad szép itt minden.

Budapest, 2015. május 29. / 07:49

///

Képzeld, a mesés szépségről árulkodó fotóidat nézem, és
azt veszem észre, hogy finomabb a kávé, a reggeli, és
mosolygom munka előtt. Én köszönöm Neked.

Budapest, 2015. május 29. / 08:33

///

A Te szépséged olyan, mint a legfinomabb selyem, mely lágyan borzongatva simul a bőrhöz. Majd elegánsan omlik le, finoman átfonva szívet, ahová a legnemesebb melegséget költözteti. Aztán, a leglágyabb érzések ömlenek ki onnan, a mélyből, a legszelídebb szavak formájában.

Budapest, 2015. május 29. / 22:53

///

Kint voltam az imént, sétáltam kicsit az utcában. Imádom az éjszakát, a csendet, a levegőt ilyenkor. Felnéztem a holdra, és képzeld, megsúgta nekem, hogy nem is attól fénylik, amitől mi hisszük. A valóság az, hogy létezik egy lány, bizonyos (...), és az ő sugárzó szépségének fényét veri vissza. Mondtam neki, hogy tudom, és megkértem rá, hogy vigyázzon nagyon arra a lányra, bármerre is jár. És kértem, kérje meg a csillagokat ma éjjel, hogy ha álomra hajtja majd a fejét, szórjanak pilláira édes álmokat, melyektől jókedvűen ébred majd reggel. És kértem, kérje meg a napot, süssön fel reggel, és ahogy felébred, csókolja arcon. Köszönje meg neki ily módon, hogy akaratlanul is szépséget csempész egy fiú napjaiba.

Budapest, 2015. május 30. / 00:12

///

Megyek, alszom egy keveset. Egyébként képzeld, arcodat nézve rájöttem, hogy a valóság is lehet álomszép.

Budapest, 2015. május 30. / 15:54

///

Arra a megállapításra jutottam, hogy a világ összes szépsége csak azért létezik, hogy kiemelje a legnagyobb létező szépséget, a Tiédet!

Budapest, 2015. május 30. / 19:07

///

Olyanok a vonásaid, mintha istenek ujjai rajzolták volna, a legnagyobb gonddal és tökéletességgel.

Budapest, 2015. május 31. / 12:36

///

Én nem tudom, hogy ki mit lát, csak azt, hogy az én szemem nem látott még olyan szépséget, mint Tiéd.

Sok egyszerűen szép lány van. Sok szép lány van, akiben van valami plusz. Viszont olyan, aki kiemelkedik a szépségével, nagyon kevés.

És vagy Te, akinek szépsége egyedi, különleges, és még emlékbën is olyan a hatása, hogy...

Budapest, 2015. május 31. / 12:45

///

Hálásan köszönöm.

Az arcodban lehet meglátni csak igazán, hogy milyen szép is lehet a világ.

Megnyugtató és harmonikus, természetesen elegáns, igényesen vonzó, visszafogottan varázslatos, játékosan vidám, sejtelmesen huncut, és kiegyensúlyozottan nőies. Azt hiszem, így tudnám szavakkal leírni a szépségedet.

Amúgy, kicsit romantikus vagyok.

Budapest, 2015. május 31. / 13:10

///

Megvallom Neked, valamelyik nap eléggé feszült voltam a munkában, mert sok volt, fárasztó, lehetetlen az egész... És akkor hirtelen, valahogy eszembe jutott az arcod, kirajzolódott lelki szemeim előtt hirtelen. És akkor megnyugodtam.

Budapest, 2015. május 31. / 13:25

///

Megyek, alszom egy kicsit. Még egy hosszú perc, amikor hagyom, hogy elgyengítsen, magával ragadjon gyönyörű arcod. Aztán lezárom szemem, tisztán csillog bennem fenséges szépséged, színt viszel majd az álmokba.

A bennem nyugvó csodálat növekszik majd, mert a festői bájad vezet az Álomföldeken. S mikor majd felébredek, szemem csak arra vágyik, hogy Téged lásson ebben a világban. A legszebbet, akit látni lehetséges.

Kellemes barátnőzést.

Budapest, 2015. május 31. / 15:54

///

Azt hiszem, nem lesz ez így jó, teljesen rabul ejt a szépséged.

Nem kívánok látni mást, csak ahogy hajad keretbe zárja gyönyörű szép arcod, ahogy smaragd szemed ígézőn rejti el a boldog pillanatot szívem alá.

Hogy telik a napod?

Budapest, 2015. május 31. / 17:58

///

Tudod, miért rajongok igazán? A költői szépségedért,
melyhez hasonlót még nem láttam. S amikor nézlek,
mosolyogva úgy érzem, hogy nem is akarok semmi mást
látni.

Budapest, 2015. május 31. / 20:21

///

Látod, itt a bizonyíték arra, hogy nem tudok taktikázni,
és nem tudom, mit miért, mit mikor, kell vagy érdemes
mondani. Én csak egyszerűen mondom, ami eszembe jut.

Most például az jut eszembe, hogy szépséges arcodat
látván szárnyra kelnek az álmaim.

Budapest, 2015. május 31. / 20:45

///

Ha tudnád, hogy én ennek mennyire örülök!

Képzeld, ma azt súgta nekem a hold, hogy beszélt a
nappal, megdöbbenéssel mesélte neki, hogy látta ma azt a
lányt, s a szépsége jobban ragyogott, mint ahogyan ő tud
ragyogni. És azt súgta még, hogy már ott fent, a csillagok
is arról a lányról beszélnek. És egyre több gyullad majd
ki a mai éjszakán, hátha láthatják ők is őt.

Én mondtam neki, hogy megértem, mert én is mindig
áhítattal csodálom őt.

Tudod, olyan gyönyörű vagy, hogy az ember képes, és eszét veszti Tőled.

Budapest, 2015. május 31. / 21:52

///

Szeretem, ha jólesnek Neked szavaim. De talán mégis különös lehet, miért írom le ezeket. Tudod, én az egész életemet a világ érzelmi oldalára alapoztam. Mindig az érzés érdekel elsődlegesen, és tulajdonképpen én érzéseket gyűjtök. Ha találkozom valakivel vagy valamivel, mindig belülről figyelek először. Arra, hogy az adott történés milyen érzést vált ki belőlem. S csak mindig ezután "látom meg" a külsőségeket. Ez így van mindennel, ha először járok egy utcában, ha először hallom valaki hangját, ha először érintek meg valamit, ha először találkozok valakivel. Mindig az számít nekem, hogy milyen érzést ébreszt bennem, és azt be tudom-e helyezni az én érzéseim közé. És növekedhet-e tovább.

Azt érzem, időnk rövid, perceink zsúfoltak, benső készítetés némely pillanatokat papírra vetni. Én még nem is tudom igazán, hogy ki vagy, hogy reggelente hogyan ébredsz, és hogy szeretsz-e egy parkban padon ücsörögni. Nem tudom, hogy a metrón hol szeretsz utazni, és hogy van-e kedvenc sorozatod. Annyi mindent nem tudok még Rólad... Talán nem is fogok... Én csak azt tudom, hogy ha nézlek, akkor valami nagyon nekem tetszőt látok, amit megelőz egy

érzés, amit most inkább nem bontanék ki, ha megengeded.

Gyönyörű hetet kívánok Neked, legyen a Tiéd minden szép és minden jó.

Budapest, 2015. június 1. / 00:15

///

Nem, nem, nem... Te engem bűvölsz.

Én egyre osztottam be magam, viszont nyolcig leszek bent.

Van egy gyanúm, hogy ezen a héten is még szebbé válsz bennem.

Budapest, 2015. június 1. / 09:44

///

Talán én is, mert nem csak a szememet, hanem a lelkemet és a szívemet is gyönyörködteted.

Budapest, 2015. június 1. / 19:27

///

Köszönöm, hogy része vagy a gondolataimnak,
napjaimnak. Szébbet okozol bennem, mint bármi más.

Te tényleg egy igazi istennő vagy. Képes vagy teremteni
ott is, ahol rég óta nem született már semmi.

Budapest, 2015. június 1. / 19:35

///

Kívánom szívemből, hogy csak a jót és szépet érezd
mindig. Szeretném, ha minimum ezerszeresen kapnál
vissza minden szépséget, amit miattad érzek.

Budapest, 2015. június 1. / 19:57

///

Ma mosolyogva jöttem haza a pesti utcákon, miközben
folyton a telefonomat néztem.

Képzeld, ma azt súgta nekem a hold, hogy hagy láthassa
ma is a Világszép Veronikát. Amikor hazaértem, szokás
szerint elmerült tekintetem tökéletes szépségű arcodban,
kitártam az ablakot, hogy a hold is lásson. Alvó
mindenemet. Persze, csak egy kis időre, még féltékeny
lennék, úgy nézett Téged.

Aztán azt kérdezte súgva, hogy én hogy vigyáznék erre a
lányra. Azt mondtam neki, hogy szép hajába tűzném sok
ezer bókomat, hogy ékesítsék őt. És sálát kötnék kicsi
szívére, hogy sohase fázzon. És folyton táplálnám

lelkében a tüzet, hogy az ne aludhasson ki. És minden egyes nap megköszönném neki, hogy vigyázhatok rá, a legnagyobb kincsemre.

Budapest, 2015. június 1. / 21:36

///

Látom szépségedet, amivel nem vetekedhet a föld egyetlen szépsége sem. Ennél jobb nem is kell.

Budapest, 2015. június 2. / 07:29

///

Azért van ez, mert ha nézem az arcodat, nagyon mélyen megérint, amit látok. Minden részlete tökéletes, gyönyörű, tetszik, és semmit sem változtatnék. Talán nem túl merész, ha azt írom a fentiek tükrében, hogy amikor nézlek, otthon érzetem van.

Nagyon örülök, hogy itt vagy a napjaimban, és köszönöm ezt Neked.

Amióta ismerlek, nem érzem magam egyedül.

Budapest, 2015. június 2. / 18:40

///

Az imént beszéltem a holddal, és azt súgta, hogy ez egy különleges nap, mert habár négy ilyen van évente, de csak egyszer áll ebben a pozícióban, mint most. S mivel ma tízmilliószoros nap van, képes egy varázslatra...

Látta, ahogy esténként még egyedül álmodom, de elalvás előtt mindig egy gyönyörű lányra gondolok. Akinek arca számomra nyári nap, amely képes arra, hogy újra élet sarjadjon lelkem sivár tájain. Akire gondolni nekem mézédes boldogság. És látta, hogy jó volna biztos kézzel nyújtani át a bennem növő érzéseke, félve, de erős akarattal.

Így hát, egyik csillagából angyalt formált, és hozzám küldte, hogy vigyázzon rám, helyes úton járjak, és hogy láthatatlan kezével igazítsa körülöttem a néha összegabalyodó isteni szálakat. Hogy azok az isteni szálak majd más isteni szálakkal alkossanak egy egészet.

Aztán egy másik csillagából angyalt formált, és Hozzád küldte, hogy vigyázzon Rád, mert tudja, hogy kincsként őrzöm a Te pillanataidat, és másra nem cserélném. És hogy vigyázzon érzékeny, finom lelkedre. És hogy láthatatlan kezével igazítsa körülöttem a néha összegabalyodó isteni szálakat. Én azt súgtam neki, hogy köszönök mindent. Főleg azt, hogy egy angyalhoz angyalt küldött.

Budapest, 2015. június 2. / 22:05

///

A szív és a lélek olyan helyek, ahol rengeteg szoba van. S némelyet nyitunk csak meg az emberek előtt. Vendégek előtt kevesebbet, mások előtt olykor többet.

Amíg Te itt vagy, előtted minden ajtó nyitva áll. Neked mindenhová betekintésed van, mindenhol körülnézhetsz. Mert a Tiéd is ez a hely már.

Budapest, 2015. június 3. / 22:39

Úgy hiányzik...

Egy mezítlábas királylánynak II.

*S ő, kinek szívéig ér a lány minden szava, felhevült
bensővel, mosolyogva nézi, ahogy illanó álmai szállnak
tova, utaznak esővel, széllel, madarakkal a messzi
Milánóba, egy biztonságos, dúdoló lélek rejtekébe.*

Valahányszor egy pillanat véget ér, és nem jön helyére újabb, engem nem nyel el az üresség. Mint aki karját nyújtva könyvet emel le a polcról, úgy húzom közelebb az érzést, amit néhány szép hónap adott. Könnyen elérem, hiszen közel van, itt bennem... közel mindenhez, ami igazán lényeges. Közel van, életben tartom. Mert életben tart. Ment, és telve van újdonsággal. Még mindig, hiszen hat rám. Egyetlen, ami megmaradt, az a zene, s a pillanatok, melyeket keretbe zár. Ezek a pillanatok ott vannak velem mindig, mindenhol. Enyémek, kincseim.

Valahányszor Kisvárdán járok, a hiányérzet lesz az úr, melyet a szépség okoz, ami néhány hónap alatt sarjadt bennem nem is oly rég. Könnyebb volna gyökerestől kitépni azt, ami a kellemetlen érzéseket okozza. De én szeretem. Szeretem a tökéletlenségével együtt, mert ad nekem még most is, és mert megment a pillanatnélküliségtől. Nem tudom, hogy mennyire intenzíven, de itt lesz velem mindig. Mert kell nekem. Nagyon.

Csak feküdtem álom nélkül, fejfájás gyötört. A fájdalom
nem tudta elnyomni a gondolatot. S írnom kellett
valakinek... valakinek, aki a legjobban hiányzott éppen.

Budapest, 2015. augusztus 4.

Elveszett

Egy mezítlábas királylánynak III.

Egyre hamarabb sötétedik...

Vasárnap este, már csak ő van az irodában, már csak ő dolgozik. Dolgozik, reggeltől. Itt jobb lenni. Amíg rá nem telepszik az elvágyódás. Arca előtt négy monitor, számtalan megnyitott fül és dokumentum, ő a tulajdonos, mégis, szeme a rengetegben elveszett...

Zenét keres. Régit, emlékekkel telit, édeset. Balra néz, a tévé némán világít, az egyetlen fény itt a képernyők fényeit leszámítva. Jobbra néz, hatalmas ablaktáblákon látja a tévé képét. Odakint nincs csillag, nincs madár. Sötét van. Hallja a zenét, keresi arcát. Nem látja.

Ellöki magát, székkal együtt gurul egy másik asztalhoz. Kolléganője ült itt két nappal ezelőtt, és úgy várta a hétvégét... Fiatal, vidám lány, energikus, mosolygós. Értékes. Ember. Szereti ezt a lányt. Szereti, amikor a közelében van. Most nincs, most jól érzi magát valahol. Biztosan. Elvesz az asztaláról egy cigarettát. Reggel készítette.

Újra lök egyet magán, a helyén, ismét. Kicsit még hallgatja a zenét. Ami minden más gondolatot kitöröl. Csak egyet hagy meg. Ami itt lakik, mélyen. Magára veszi őszi kabátját, az újat. Amit annyira szeret, ami

annyira tetszik, amibe beleszeretett. Aminek annyira örül, mint egy kisgyermek. Aminek egyedül örül. De nagyon. Minden pillanatát kiélvezi.

Kifelé indul, végig a termeken. Közben nézi a szobákat, a többiekét, az üres helyeket. Hétköznapi itt nyüzsgés van, mindenhol ül valaki. Olyankor nem néz erre felé.

Kényszeresen beletekint a kamerába. A nagy nyomtató előtt forgatja ujjai között a cigarettát. Megrögzött mozdulat. Hosszú évek múltán rájön, mindegy, hogy a belépőkártyának melyik oldalát érinti kilépéskor. Hiába, nem ebbe a világba való. Eszébe jut, hogy maradt még kapszulája, de nem fordul vissza. Nem akar kávézni, kényszerből sem...

Végre kiért a levegőre. Arcába, mellkasába vág a hűvös szél. Fent lilán kavarg az ég, eső után vagyunk. Le se néz, ahogy a betonkockákon lépked. Csillagokat keres. De nem talál. Túl komor ma minden. Imádja meggyújtani a cigarettát, a kattant, a sercegést, a kék füst első táncát szemei előtt. Körbenéz a tetőn, nem megy a pavilonok felé. Egy alkalmat leszámítva soha nem találkozott még itt senkivel este, éjszaka.

Mégis, mindig van egy-egy helyiség, ahonnan sárga fények szűrődnek ki. Körös-körül. Ilyenkor szabadnak érzi magát. Elvágódik, repülne. Fázik a nyaka, és a kezei. A kezei nagyon. Jéghidegek. Nem lepődik meg, az élet kiölte belőle a hirtelen érzelmekitörést. De amikor bizonyossá válik, mit lát, nehézkesen mosolyogni kezd.

Még tud. Apró, játékos, morzsa színű kiskutya fut felé. Nagy fülekkel. A tetőn, este. Meglepetés. Miért nem tud most sírni?

És odaér, és megszagolja a lábát. De nagyon alaposan. Mert most felfedezés zajlik, a világ megismerése. És mert lehet, hiszen a gazdi nem látta, amikor kiugrott az ablakon, és mert olyan embert talált, akitől biztosan nem kell tartania. Érzi, hogy valami nincs rendben ezzel az emberrel, de nincs idő most erre. Gyorsan körbe kell futni a tetőt még, felfedezni, szagokat gyűjteni. Mielőtt észreveszik, hogy eltűnt.

A metróban, az utolsó kocsiban. Ott, ahol utazni szokott. Zsebébe dugja kezét. Olyan finom ez, olyan puha. Meleg. Gyönyörűséges a tapintás, az ujjbegyek mámora. Imádja az új, őszi kabátját. Ha hosszabb ideig van rajta, sosem hideg. Sosem fázik a keze. Azon gondolkodik, mit fog ebédelni holnap. Majd nézi a szőke lányt. Ő sem pesti. Egy megállóval előbb száll le. Nem akar még haza... otthon... a lakhelyére érni. A Nyugati pályaudvarnál sétál, a cukrászda kirakatát nézi, a haló fényeket. Nem megy be. Kívánja. De egyedül semmiképp. Imádja az éjszakát, ma is. Végül az utcába ér. Később nyílik egy ajtó. Az idős néni, a mindig éber, idős néni megszólítja. Ma vendéget várt. Aki el is jött, de nem volt éhes, nem tudott enni. Maradt egy adag rakott krumpli.

Lelke vadmadár. És egyre hamarabb sötétedik...

Budapest, 2015. szeptember 28.

A játék ismét véget ért

Egy mezítlábas királylánynak IV.

Nem volt csókok édes íze számban. A játék ismét véget ért...

Álmomban szívzörej gyötört. Nagyon fájt, elindultam hát. Ebben a városban évek óta járok éjszakánként, jól ismerem az Álomföldek ezen részét. A kis utcába ösztönösen, de először fordulok be. Itt lakik a Szívgyógyász. Ide is egyedül jövök... Nem ismerem, tudom őt. Csöndes kert, nyugalmas ház, tiszta, de zsúfolt szoba. Aztán beszélget velem. A szemembe tapad, nem mozog a szája. Az enyém is merev. De mindent elmondok neki, s ő bölcsen mindig úgy tereli a beszélgetést, hogy a lehető legőszintébb legyek. Vonzó számomra a kortalan, mozdulatlan alak, aki a maga tökéletességében irányít engem. Tudom, hamarosan javítani fog. Sok jót hallottam már róla, amikor álmodtam. Engedek neki...

Egymással szemben ülünk. Ugyanott, mint reggel. Nem vagyok álmos. A gyógyító a csendbe ejtett. Este van, de másként. Bennem ragyog a sötétség, a szívemet veszi körbe. Mozdulatlan kézzel a testembe nyúl. Belém terjed ki. Kiveszi a szívemet, magamra tekintek. Sápadt vagyok, élettelen. Ő dolgozik. Ráncolja homlokát, hő árad a húsba. Szívem falát simítja belülről, magába szívja minden elmúlt percem varázsát, sírva-nevetve járja táncát rejtett csarnokaimban, hol az összes ajtó felpattan előtte.

Nem félek tőle, és nem vagyok bizalmatlan vele. Nézem őt is. Csupa jószág. Nem tudom, mit tesz pontosan, de nem kérdezem majd, nem érthetem.

Amikor visszaadja belém, magamba zuhanok, megmozdulok. Nem fáj semmim, nem születek újjá. Már nem mond mást. Ugyanolyan mozdulatlan, nem hallok tőle semmit. Valaki bejött a kapun. Akkor nekem mennem kell. Köszönök neki és távozok. Melegség.

Többször voltam már kórházban. Többször felválták testemet. Nagyon különös, de hasonló érzés telepszik rám. Kopog a hajnal a köveken. Tudom, hogy gyógyultam, de még nem érzem. Most veszem észre, hogy szorítom az öklömet. Nehézkesen az arcomhoz emelem. Kinyitom. Szabályos, csillog, gyönyörű, jó ránézni. Igazgyöngy. A szívemből való. A kiáradás millió rétege takarta be újra és újra a sérüléseket, a be nem teljesült szépségeket. Majd megfogant. Kimosta belőlem.

Szuki mama ékszerei. Gyermekként fedeztem fel ezt a boltot a városban. Belépek, otthagynom a gyöngyöt, kijövök. Megnyugodtam. Hálás vagyok. Az ágyam felé lépkedek.

Felébredtem hát... felébredtem magányban, harmóniában. Megtisztulva, lélegezve. Lent, a ringó óceánban. Oda nem ér el gyöngyhalász. Sohasem.

Nincs puhán vigyázó kéz arcomon. A játék ismét véget ért...

Budapest, 2015. október 21.

Varázs

Lubmilának I.

Igen, megéri, és jól varázsolni csak egy igazi tündér tud ám.

S benne, akit ama kegy ért, hogy egyszer megérintette a varázs, egy gondolat születik. Amely szárnyra kel, kiszökik az ablakon, titkon suhan át a csendes udvaron, föld alatt, föld felett utazik. Át a kihalt metrón, az alvó buszokon, rejtőzve a sápadt fények mögött, kanyarogva-keringve az autók között az utcákon.

Lebbenve az éjjel-nappaliban dolgozó, álmos lány arca mellett, aki észre sem vesz semmit, s a telefonját nyomkodja, keresztül a báron, ahol a sötétben összebújva alvást színlelnek a székek, de valójában az aznap történeteket mesélik el egymásnak.

Át békésen ringó lombkoronákon, simítva lágyan a faleveleket, borzolva finoman a szendergő kiscica szőrét, a könyvtárban táncoltatva a holdfényben csillogó port, amely távoztával a nagyon régi, elfeledett könyvekről száll fel, s nagyon sokáig táncol, amit senki sem láthat ezen a világon.

Majd bepréseli magát láthatatlan réseken, be a házba, a szobába. Oda, ahol a Tündér van éppen, közelébe ér,

lassít, majd óvatosan, mint aki kristályt érint, a pillái alá bújik.

Ott pedig megpihen, szépséges álommá változik, hogy azt lássa a mai éjszakán, és hogy megpróbálja ezzel egy kicsit szebbé tenni majd a napját is.

Így köszönve meg, hogy létezik, és hogy varázsol.

Kisvárdá, 2016. március 30.

Holdon

Lubmilának II.

Ennek szívből örülök, mert ez volt a célom. A tündérek csak a jót érdemlik.

Valójában Nélküled nem született volna meg. Te varázsoltad széppé a pillanatot, ott lüktetett benne, mely megfogant bennem, és ez lett belőle. Én csak nevelgettem.

Szeretném, hogy a holnapod is szép legyen, vagy legalább egy belülről jövő mosoly szülessen arcodon. Ezért, az imént, képzelj, léptem egy hatalmasat, bolygóról bolygóra ugráltam, és beszéltem Éjanyával.

Aztán visszajöttem, hogy elmondjam, mire kértem őt. Mikor lefekszel, fejeddel a legkényelmesebbé formálod a párnádat, s pilláidat lezárod, álmosan hunyorgó ablakodon keresztül figyel majd Éjanya Téged. Csak Rád fog vigyázni az egész világon, a többi embert másokra bízva ma. Éberen őrzi majd álmodat, hogy semmi ne zavarja, erre kértem. S hogy szépeket is álmodj, apró, kis manókat küldött körbe, akik dolgos kezeikkel csillagok testét simították.

Amikor szemeid csukva lesznek, selymes csillagport szór majd az idős Éjanya finom szemhéjadra. Ha nagyon figyelsz, hallhatod, ahogy nagyon halkán, alig

észrevehetően a lágypor csilingel, amint a szemed körüli
bársonyos bőrre finoman ráhullik. És gyönyörű álmokat
látsz majd az Álomföldeken. A szél kap majd
szoknyádba, ahogyan szikrázó mezőkön táncolsz,
ragacsos lesz a kezed és a szád, amikor felhőkbe harapsz,
mint vattacukorba, habos fürdődhöz nem gyertyák adják
majd a sejtelmes fényt, hanem köréd helyezett apró
csillagocskák, amik fényeikkel követik mozdulatod, csak
Téged világítanak. Az egyik kis csillagocskát játékosan,
nevetve elkapod.

És reggel, amikor a hold átadja őrhelyét a napnak, ő fog
Rád tekinteni. Sugaraival gyöngéden lesöpri a csillagport
szemhéjadról, s Te felébredsz. Mosoly lesz benned,
szépnek érzed majd magad, s a világot. S ha netán mégis
történne valami nappal, ami nyugtalanít, bánt vagy
elszomorít, megmondom, mit kell tenned. Titkon nézd
meg a tenyeredet. A pici, huncut csillagocskát áthozod az
álomvilágból ide, a valóságba. Ott fog ragyogni a
tenyeredben, csakis Te látod majd fényét, csakis a Te
arcodat fogja megvilágítani. Huncutul, kedvesen. S ettől
boldog leszel mindig azokban a pillanatokban, és el fog
szállni minden bús dolog egy csapásra, ami nyomasztott
éppen.

S eszedbe jut majd az este, amikor Rád vigyázott Éjánya,
a csillagok, a manók. Bezárod tenyeredet, és mosolyogni
fogsz. Belül is. Arra gondolsz majd, hogy Tündér vagy.

Kisvárdá, 2016. március 31.

Vonaton

Lettinek

Az imént fedeztem fel ajándékát, igazán jólesett,
köszönöm szépen figyelmességét, örülök neki.

Szerencsés volt az út.

Még feketében volt a város, amikor indultam, még a
házak ablakai is hunyorogtak, annyira korán volt. Tavaszi
vonat kanyargott véget nem érő síneken, vágatva vitte
magával az utazó arcokat és álmokat. Vitte őket délre,
keletre, vitte mind északra, nyugatra. Fáradt, szürke
állomásokon szórta őket szét.

Néha mintha visszafelé rohantak volna a fák, néha
mintha összegabalyodtak volna fent a vezetékek. Az
üvegen apró, reszkető vízcsepp indult el egymagában,
tétovázva, meg-megállva. Aztán nehéz utakon megtalálta
csepptársát, amivel eggyé válva megszűnt magánya. Az
elfoszló hangok, homályos alakok távolinak tűntek, egyre
messzebb kerültek tőlem, a zakatolás részem lett,
megölelt, majd lezárult szemem.

Van egy terem a benső világban, ahol a külső világból
gyűjtött szépségeket őrzöm. Itt van az én gazdagságom,
kincseim. Vannak itt érzések szép számmal, pillanatok,
élmények, színek és érintések, puha csókok, ízek és
titkok, könnycseppek, és elsuttogott mondatok, melyeket
még itt sem szabad hangosan kimondani. Engedelmével,

itt egy megfelelő helyen elhelyeztem gyönyörűszép arcát.
Ékessé teszi termemet. Ha olykor csúfnak hat majd
számomra a világ, elég lesz csak ránézni, és rögtön
emlékezni fogok, milyen fenségesen csodás is tud lenni.

Még egyszer köszönöm Önnek, hogy megosztotta velem
óráit, megtisztelt vele, és széppé tette röpke napjaimat.

Budapest, 2016. április 1.

Holdvarázzsal, napmagánnyal

Lubmilának III.

Jóval napszentület után, ágyamban fekve küldtem Neked üzenetet. Telefonom elszökött ujjaim között, karom gyöngülten hullott mellém, szemhéjaim ólomsúlyként zárták el előlem ezt a világot. Elmém elpihent.

Az Álomföldeken találtam magam, az én titkos helyemen. Kezemet arcom elé emeltem, szikrázó, meleg selyemfonal volt tenyeremben. Minden vágyam arra ösztönzött, hogy megtudjam, hová vezet. Vajon hol lehet a másik vége. Követve, útra keltem hát. Át az álombéli vizeken, nagy hajóban, dacolva viharral, zord idővel, villámmal. Át gyötrő sivatagon, örült hegyeken. Éjpengével irtva a rém-álmokat, régenvolt csókok emlékét vettem ki elefántcsont szelencémből, azokkal gyógyítva sérüléseimet. Át a percek miriádjain, az évek óceánján.

Mégis frissen, szép ruhában, és jó illattal érkeztem meg a ligetbe. Elhajlott a fű lépteim előtt, madarak súgták nekem, merre kell mennem, hús patakok oltották szomjam, a fák édesen ringó gyümölcsét ettem. A mesebeli kert kapuja hívogatott, ezernyi vasrózsából készült kerítése, a selyemfonal másik vége pedig az aranylón csillogó kilincsre kötve.

Előtte megálltam, gondosan felgombolyítottam a finom fonalat, majd beléptem. Szemem fürdött millió csodában. Simogatóban, gyönyörködtetőben, életre hívóban. Nem tudom, látta-e már ember itt ezeket a virágokat, bokrokat. Itt a felhőket, érezte-e már valaki a cirógató szellőt itt. Maradtam volna, úgy maradtam volna, de mennem kellett tovább és tovább, a kert közepe felé.

Magasztos fák vigyázó körében megtaláltam a szentélyt. Alig hallható, benső zene szólt ott, lelket nyugtató. Majdnem belehaltam a szépségbe, a tisztás látványába. Hófehér márvány emelvényen láttam meg. Felhőpárnákon pihent ott, és szelíden dobogott az ismeretlen lány kicsi szíve. Körötte apró csillagocskák lebegtek, nevetve cikáztak, csodálták és vigyázták. Szerettem volna megérinteni, de félúton visszarántottam magam. Behunytam szemem, és arcom közelségébe merítettem.

Mosolyogtam, majd leültem a közelben, háttal az egyik fának. Szőni kezdtem a selymet holdvarázzsal, napmagánnyal. Sál készült, reméltem, különleges. Csillagporral hímeztem rá az egyetlen nevet, amit tudtam. Lubmila.

Óvatosan tartva, a szelíden dobogó kicsi szívre fontam. Gonddal, őrizve, kívánva oda minden szépet, minden jót. Utoljára néztem meg, és eljöttem. Kifelé tartva szent kérelem fogant bennem, csak egyszer látni arcát, kihez a szív tartozik. Csilingelő a kacaj, fordulván elém került, és

ő is fordult. Lassan szálltak fürtjei, néhol utat talált egykét huncut napsugár. S fordult a lány, csak fordult, lassan, nagyon lassan, nevetve, lassan, visszhangozva, miközben éreztem, valami elemi erővel el akar szakítani innét. Próbáltam maradni, harcolva minden hatalommal. Már láttam arcélét, amely látvány a legszebb teremtmő erővel hatott rám. De nem láthattam őt meg teljességében, hirtelen felébredtem.

Ágyamban feküdtem ismét, a valóságban. Mosolyogtam, és szememből kifolyt a könny. Az utazásra gondoltam, s egy békés érzéssel indult napon e világban.

Sállal óvtam én szép szívedet. Nem történt velem soha jobb!

Budapest, 2016. április 6.

Egy hónap, tengernyi levél

Alexandrának

Oly ritkán lehet látni ilyen meleg, szeretetteljes tekintetet, hogy talán éppen egyedisége az oka, hogy ilyen erővel átjön a fotókon. Bensőséges szépséget látok, amit nyilvánvalóan csakis istenek ujjai rajzolhattak világra féltő gonddal, magasztos céllal, fenséges teremtmő erővel. Szépséged finom, a legnemesebb értelemben, s vélem, tartalommal telt, minden biztonnyal gazdag belső világ van mögötte.

Annyira jólesett most így estére, egy nehéz nap után, hogy muszáj volt ebben a kis üzenetben megköszönnöm, hogy láthattam. Láttam, éreztem, megírtam. Ha csak egyetlen pillanatot is széppé tett, már nem hiába született meg.

Gyönyörűszép valóságot holnapra.

Budapest, 2016. július 11-12.

///

Számomra az írás egyfajta naplónak is tekinthető, de csak akkor szoktam írni, ha készítenem van rá. Van úgy, hogy néha elolvasok valamit, ami régen született, és eszembe jutnak dolgok, amiket már feledtem, vagy újra olyan érzést érzek, mint akkoriban, de azóta nem. Ezt

nagyon szeretem az életben, és nagyon jó nekem. Mindig szerettem volna megtanulni hangszeren is játszani, mert van bennem zene, de valahogy sohasem alakult úgy, hogy elkezdjem. Ami közel áll hozzám, az a szintetizátor, mert azzal csodálatos dolgokat lehet létrehozni. De ez még a jövő zenéje, meglátjuk, hogy alakul.

Abszolút egyetértek Veled azzal kapcsolatban, amit a tehetségről, hobbiról írtál. Jómagam is így látom, és sajnálatosnak tartom, hogy aki tehetséges, a mai kor különböző dolgai miatt nem tud tovább teljesedni. Én egyébként teljes mértékben magamnak írok... hiszen napló. Nekem nem fontos semmi, csak az, hogy az adott pillanat, történet tökéleteshez közelítő lenyomata lehessen, számomra. S akkor beteljesítette célját. Vagy, ha valakinek megmutatom, és ő attól az egy élménytől kimond valamit, gondol valamire, vagy csak benne van egész nap, akkor az is teremtés, és akkor pedig az volt az értelme annak, hogy létrejött.

...

Én azt hiszem, hogy egy kapcsolat az mindig bent kezdődik, és belülről építkezik. Ha valakinek szerelmes vagy a lelkébe, elfogadod mindenestől, és megszereted az egész lényét. De ha csak azért választasz valakit, mert a mai szépségideálnak megfelel, vagy nagyon tetszik, akkor nem biztos, hogy fordítva is igaz lesz. Tudod, én egyszer voltam igazán beteljesült szerelmes, és az egy nagyon tiszta, igazi nagy szerelem volt. Bennem nem

halványult a vágy, ahogy teltek az évek, a régi
csalódások nem ölték érzéseimet. És én ugyanúgy az ősit,
a tisztát, az igazit szeretném érezni, megélni, amennyiben
megérdemlem.

Mi volt ma a legszebb pillanatod? Én láttam egy madarat
a metróban, az emberek közt járkált, és senki nem
bántotta. Talán észre sem vette senki. Talán ettől maradt
szép.

Budapest, 2016. július 12.

///

Valahol én is az értékeket próbálom megtalálni. Viszont
én úgy szoktam ezt megfogalmazni, hogy gyűjtöm az
érzéseket. Tudod, nagyon sok pillanat megragad bennem.
Hangok, mozdulatok, szavak. Melyek másoknak
lényegtelenek lehetnek, és talán azonnal elfelejtik.
Valahogy... ha találkozok valakivel, először nem a
szememmel látom meg, hanem megérezem. S az az érzés,
ami akkor bennem sarjad, mindig igaznak bizonyul. Az
én emberismeretem igazából ebből fakad, s ha a
szememet be is csapják, gondolataimat terelgetik, az
érzések mindig ott vannak bennem, és "szólnak".
De ez igaz rám a helyekkel kapcsolatban is, vagy akár
tárgyakkal, de ez nagyon ritka. Én így gyűjtögetek a
világban.

Nekem nincs ideálom, persze vannak típusok, melyek vonzanak, én is szeretem a szépet. Igyekszem nem ez alapján ítélni először, bár való igaz, hogy ez nehéz, nagyon.

Annyira tetszett, amikor olvastam, hogy nem adod lejjebb a vágyaidnál. Sokszor az ellenkezőjét látom, egyre többször. Azért választanak valakit, mert éppen ő a legmegfelelőbb, vagy csak szeretni akarnak már, vagy egyszerűen elégük van az egyedüllétből. Jó, hogy kivétel vagy ebben.

Igen, és remélni muszáj, fontos. Én amolyan álmodozó típus vagyok. Egyszer régen, amikor szerelmet találtam, az itt történt, az interneten. Akkor még nem voltak ilyen társkeresők, és egyikőnk sem keresett társat. Egy cset volt, és így alakult. Szóval, a közeg nem ismeretlen nekem, csak idegen. Így van, a csodák léteznek.

Különben, én azt tanultam meg az életben, hogy a kincs az sosem látható helyen van. Mindig rejtve lapul, keresni kell, dolgozni érte, olykor sárban, valahol mélyen, akár hihetetlen helyeken található. Az is előfordul, hogy amikor megtalálod, elsőre nem is veszed észre, hogy a rögök, rétegek alatt érték lapul. Egyszerűen jó kézbe venni, vagy érzel valamit. És még dolgozni kell, hogy ragyoghasson. S ha ragyog neked, te is tudsz neki ragyogni.

Budapest, 2016. július 12.

///

Igazad van, nekem biztosan nehezebb, gyakran kívülállónak érzem magam. Néhányszor mondták már nekem, hogy nem vagy ebbe a világba való, ami teljesen pozitív, de nehéz...

Már nem csak képen látom, hanem az írásodon is, hogy sok szeretet van benned. Nekem mindig az volt a legnehezebb, hogy régebben csak egy embernek tudtam odaadni minden érzést és szeretetet. Ha nem volt ilyen ember, hát szépen elhervadtak bennem. Már megtanultam ezt a dolgot kezelni, nem volt könnyű, és hosszú volt. Nem azt mondom, hogy szétszórok mindent a világban, de tudom kezelni.

Az bennem a folyamat, hogy mindig keletkeznek az érzések. Újabbak és újabban. Mint amikor nőnek a virágok a kertben. S mikor a legszebb, akkor majd szétvet, kipattanna.

Te hogy vagy ezzel? Ez nagyon érdekelne, ha szeretnél mesélni erről, szívesen olvasnám.

Ez engem annyira zavar... Nem lehet egy kicsit nem bizalmatlannak lenni. Nem lehet picit nem óvatosnak lenni, hiszen ha jó vagy, őszinte, szeretsz, ki tudja, ki akarja ezt éppen kihasználni akármi miatt is... Ez például egyedül nehéz nekem, mert én nem teljesen jól igazodom el ebben a világban. De kezdek mindent szokni, egyedül is lehet sokat tanulni, hogy később bölcsebb legyél, s minél jobbat tudj adni.

Budapest, 2016. július 12.

///

A család nekem is nagyon fontos volt, képzelj, én ismertem mind a négy nagyszülőmet, és három dédszülőmet. Sok időt töltöttem velük. Azt láttam már gyerekként, hogy náluk minden olyan állandó. Egymás mellett vannak ki tudja, milyen régen, a tárgyak körülöttük régi képeken is láthatók, s minden olyan nyugodt. Rengeteg sok szép élményem van róluk, s talán itt ragadt meg bennem az, hogy az igazi érték az állandóság lehet. S nem tudok ezzel a rohanással, felületességgel mit kezdeni, ami a világban van. Tudod, azt látom, hogy mindenki fogyasztó lett a szó minden értelmében. Még az emberi kapcsolatokban is. Mindig jöhet egy újabb, jobb, divatosabb. S ha valami kisiklik, elromlik, nem szánnak időt arra, hogy javítsanak rajta. Hiszen, "vehetnek" majd újat. És nem is beszélgetnek, csak cselekszenek.

Amikor én kisserác voltam, szinte minden hétvégét velük töltöttem, s ez amolyan ciki dolog volt a többi srác szemében. De nem igazán érdekelt, én jól éreztem magam, hangulata volt mindennek.

Tudod, arra gondoltam, amikor írtam, hogy természetes a fotód, hogy nem csak kimondottan azért mosolyogsz, mert szép akarsz lenni a képen, vagy barátságosnak tűnni, hanem ez valamilyen természetes állapot lehet, belülről jön.

Szerencsés vagy, hogy van egy ilyen barátod, sokunknak nincs, vagy ha volt is régen, másfelé sodort az élet, vagy az idő.

Ha jól emlékszem, még tavaly láttam egy jelenetet itt, Budapesten. A tömegben történt, mindenki rohant munkába, a dolgára. Láttam egy férfit, aki pici lányával sétált, kézen fogva. A kislány valami miatt megharagudhatott, elrántotta kezét, karba tette, durcás arcot vágott, és azt mondta, ő nem megy tovább. Megállt. Apukája kérte kétszer, háromszor, négyszer... A kislány megkeményedett, hajthatatlan volt. Hirtelen azt mondta az apuka, hogy jól van, akkor ő egyedül megy tovább, megfordult, elindult. A kislány nem engedett. Még két-három lépés, nézte, merev teste hajolni kezdett, vonásai lágyultak, majd ajka remegett, szemébe kétségbeesés költözött. Kinyújtva két kezét rohanni kezdett apa felé, kiáltott neki, majd megragadta, hozzá tapadt. A felnőtt megpuszilta, s mentek tovább útjukra. Ezt csak azért írtam le, mert mindenkihez megvan a kulcs, de azokhoz, akiktől csak a negatívumot kapod, talán nem is érdemes keresni. Sokkal jobban megérdemelnek Téged ők, akik hisznek benned.

Kívánom, hogy negatív tapasztalatod törpüljön el amellet a pozitív tapasztalás mellett, amelyre igazán vágysz, s amelyről remélem, nem várat meg nagyon Téged. Ragyogd be ma a világot, szükség van rá.

Budapest, 2016. július 13.

///

Akkor azért Neked is jó ebből a szempontból, biztosan sokat tanultál tőlük, és nagyon szerethettek. Az én nagyszüleim mindig kitaláltak valamit, amitől különlegessé tették az ottlétet. Mondok egyet. Az apai nagyszüleimnél az volt a szokás, hogy ők minden ebéd után aludtak egy keveset. És persze engem is erre neveltek, náluk mindig szombaton voltam. Nagyapám ötlete volt, hogy mindig, amikor én elaludtam, elhelyezett egy Sport szeletet a tévé tetején. Én ezt megkitaláltam, mikor felébredtem. Az volt a mese, hogy azt a manó hozta, vagy inkább helyesebben a Manó. Aki mindig pont akkor érkezett, amikor elaludtam, s pont akkor távozott, mielőtt felébredtem.

Mikor meghaltak, nem voltak, évekig nagyon álmos voltam minden szombat délután... Ó, és eszembe jutott, hogy a hálószoza ablaka alatt volt egy nagy kőkereszt, rajta Jézussal. Nagyapám megengedte a városnak, hogy az ő területére állítsák. Egyedi, hogy nem külterületen, utcán volt. Sehol nem láttam ilyet, azóta sem. Minden szombat délután eljött ide egy koldus, aki letérdelt a kerítéshez, s elsírta Jézusnak bánatát. Úgy aludtam el mindig, hogy hallottam az összes titkát...

Egyszer, ha majd úgy alakulna, hogy lesz gyerekem, akkor biztosan át fogom adni neki azokat a kedves meséket, amiket én kaptam. És persze talállok ki újakat is.

Hogyha megbántanak, vagy valami rosszul esik Neked, sokáig megmarad benned? Vagy talán hamar elmúlik, s nem gondolsz rá többet?

Ó, igen, ezt már megfigyeltem, bár igaz, nem olyan régen. Ez nagyon új volt nekem. Tudod, olyan kapcsolatom volt, hogy mindketten rajongtunk a másikért, s ez jó volt. Amikor egyedül találtam magam, s szétnéztem a világban, elég furcsa volt, és különös. De már elég jól megszoktam a dolgokat, azt hiszem, volt rá elég időm.

Számomra az a lelki biztonság, amikor nem kell gondolkodnod, mit mondasz ki, nem szükséges más mutatnod, mint ami vagy, mert tudod, biztonság vesz körül. Amikor teljesen önmagad lehetsz, s amikor egyedül vagy, akkor sem vagy teljesen egyedül, mert már az ő gyönyörű szemével is látod a világot. S a szívedben minden szoba ajtaja bátran nyitva lehet, ő otthon van a szívedben, bárhová bejárása van, bárhol időzhet. S nem kell szégyellned, ha esetlegesen valamelyik szobában rendetlenség van éppen, mert tudod, ő ezzel együtt akar itt maradni. Itt lakni. S tudod, benső világodból ő bármikor elvihet bármit, saját kincseit is elhelyezheti itt, biztonságban lesz minden. Hiszen közös világ ez. Ezt hogy látod?

Budapest, 2016. július 13.

///

Én is hasonló vagyok ebben, akit szeretek, arra én egyáltalán nem tudok haragudni. Bennem nem fér meg a kettő valahogy, üti egymást. Ha valakit megszeretek, számos dolog képtelenné, vagy egyértelművé válik vele kapcsolatban. Például, szeretem, akkor nem tudok haragudni rá, szeretem, és akkor úgy, ahogy van, szeretem, nem akarom megváltoztatni. Szeretem, s ezért sohasem tud zavarni. Ilyenekre gondolok.

Az ember sokszor furcsán működik, néha még saját magunkat is becsapjuk, átverjük. S elhitetünk magunkkal valamit, amitől reméljük, könnyebb lesz nekünk. S ha jön valaki, aki ezt kimondja, mert ő lát minket valónkban, akkor arra az emberre gyakran neheztelünk, vagy elkerüljük. Nem mondom, hogy a barátoddal is ez történt, mert nem ismerem. Annyit szeretnék erről mondani, hogyha nekem lenne ilyen emberem, akkor megkérném, hogy mondjon többet. Mert ha ennyire lát, akkor csak tanulhatok tőle.

Eléggé érzékeny vagyok fiú létemre, és igen, én is érzelmes. Nem érzелgős, de érzelmes. Mélyebben élem meg a rosszat is, a jót is. Ezért olykor nagyon tud bántani egy rossz szó, gesztus, olykor hetekig, hónapokig bennem van. S ugyanez a helyzet a jóval, ezek fordítottjával igazán boldoggá lehet tenni. Sohasem félttem megélni az érzéseket.

S pont ezért szeretek például nagyon vigasztalni, ha mondjuk látom, hogy bántja valami. Vagy csak hallgatni, hagyni, hogy kibeszélje magából. Tudom, milyen rossz tud lenni. S nem tudok addig nyugodt lenni, vagy örülni, amíg neki valami baja van.

Szerintem egy kapcsolatban mindig az kell, hogy ha az egyik fél el is gyengül, akkor a másik bölcsebb legyen. Mindenki mondhat rosszat, akaratlanul is, de mielőtt tovább nőhetne, vagy terjedhetne, a másiknak oda kell lépni, csókolni, vagy ölelni, vagy érinteni. Így emlékeztetni őt arra, hogy mire kellene vigyázni. Ez is különös dolog, mert például nálam megoldás lenne. Nem tudnék tovább nyugtalankodni. Mint mikor fellobban a láng, és vizet öntünk rá. Elszállna zaklatottságom az őszinte érintéstől.

Budapest, 2016. július 13.

///

Bennem úgy van, hogy ha valakit megszeretek, akkor ő kerül az első helyre a belső világban. Semmi és senki nem lehet nála előbbre való, mindig ő az első, a legfontosabb. Minden csak utána következik. Én csak így tudok szeretni, máshogy sehogy. Ez persze bátorság, de vélem, csak így van értelme.

Talán éppen emiatt, hogy ilyen vagyok belül, a kisugárzásom a világ felé gyakran nem ezt tükrözi. Talán páncél? Kissé távolságtartó vagyok, gyakran zord, olyat

is mondtak már, hogy megfagy utánam a levegő. Szóval, nem vagyok egy barátkozós, ismerkedős alkat. Egyáltalán nem haragszom, örülök, hogy észrevetted. Valóban, van egy feminin része a lelkemnek, de erre mindig úgy tekintettem, hogy ad nekem, nem elvesz. És valóban, az évek, tapasztalatok be is bizonyították. Szeretem.

Sajnos igen, rövid volt. De most finom esőillatot érzek. Én is szeretem, hangulata van, de nagyon megázni nem szeretek. Én az éjszakát szeretem nagyon. Imádom. Valahogy kiteljesedek akkor. Gyermekként mindig kinyitottam az ablakot, ha sötétedett, és felgyúltak a lámpák sárga fényei. Rajongok a tiszta, friss, egyedi illatáért. S szerettem mindig is éjszaka sétálni.

Budapest, 2016. július 13.

///

Most szakad az eső. Holnap talán hűvösebb lesz.

Létezett egykor egy nagy baráti társaság, velük minden hétvégén találkoztam. Volt köztük négy ember, akikkel viszont minden este. Egy bizonyos helyen összegyűltünk, és beszélgettünk. Mindannyian kívülállók, idegen, átutazók voltunk ebben a világban, már nagyon fiatalon rájöttünk erre. S ott éltünk igazán, este, iskola és munka után. Sokáig álldogáltunk ott minden nap. Egyikükkel már sohasem fogok találkozni, mert sajnos úgy döntött, nem játssza végig ezt a játékot...

Elmesélsz nekem egy estét, amikor gyerek voltál, és álmodoztál?

Köszönöm, hogy ékesítet estémet.

Budapest, 2016. július 13.

///

Lehet, eddig én nem nagyon foglalkoztam a számokkal, paraméterekkel. Nekem ez mindig olyan volt, amitől ezer meg ezer fontosabb dolog van. Nem hiszem, hogy ez változni fog valaha is. Én mindig másra figyelek.

Nekem is van egy tábori élmény, ami nagyon megragadt bennem. Tudod, városok felett már egyáltalán nem tiszta az ég, alig látni csillagot, pedig rengeteget lehetne. Egyszer hegyekben voltam, s amikor mindenki aludt, késő volt, kimentem a faházból, s feküdtem egy kőasztalon. Néztem a kristálytiszta égen a millió csillagot. Erre mindig emlékezni fogok, nagyon szép volt. Megélni különleges volt, hallani erről biztosan nem annyira az...

Budapest, 2016. július 13.

///

Én nagyon élveztem mindig, hogy megkerestem a dolgaimnak a megfelelő helyét, rendet raktam. Régen imádtam a kis tárgyait, melyekhez emlékek fűztek. Képzeld, ez nagyon megváltozott, öt éve megszabadultam mindentől. Már csak úgymond, személyes holmim van.

Budapest, 2016. július 14.

///

Tudod, nálunk úgy történt, hogy mi nem csak egy pár voltunk, de lelki társak, barátok, cinkosok, szövetségeseink is. Nálunk úgy volt, hogy először lettünk szerelmesek, és ez egyre csak mélyült, mélyült, mélyült, és úgy alakult ki minden más, hogy teljesen egyek lettünk. Mondok egy hétköznapi, kézzelfogható példát. Ha nagyon hiányzott a másik, és erősen rá gondoltunk, megcsörrent a telefont. És ő volt az...

Szóval, azt tudom, hogy így működhet. Hogy fordítva működhet-e, azt nem tudom. Nyilván, ilyenkor félhet az ember, hogy elveszhet az, ami megadatott. De lehet, hogy ugyanúgy kiteljesedik. Az is lehet, hogy a szerelem ebben az esetben kizárja a múltbéli eseményeket. Ezt nem tudom... De ha Te tudod, hogy mindkettőtöknek jó lenne, akkor biztosan tudod a választ is valahol, belül.

Azt gondolom, hogy tudni kell bátornak is lenni olykor. Ha a félelmek, kétségek vezetnek, nem változik semmi. Ha az állapot, amiben vagy, nem jó, mert szenvedsz,

akkor változtatni kell. Én azt tapasztaltam az életben, hogy ami nem következik, teljesül be, az bizony nagyon komoly okkal történt úgy. Én persze csak magamból, élményeimből, megfigyeléseimből indulok ki.

Elmesélek valamit. Nem is oly rég megismertem egy lányt. Szinte mindenben azonosak voltunk. Ha írt valamit, azt hittem, én írtam régebben, annyira enyémnek hittem az írást. Azonos szokásaink voltak, ugyanúgy láttuk a világot. Ugyanazokra a helyekre jártunk, ugyanazok a dolgok történtek meg velünk mindig. Kiderült, egy helyen születtünk, életünk során szinte mindig ugyanott éltünk, ahol éppen a másik. Csak sohasem találkoztuk. Mindig egymás közelében voltunk, gyakran a szomszéd utcában laktunk, dolgoztunk. Ő még az iskolában folyton az én nevemet hallotta egy másik lánytól, aki szerelmes volt belém, de sohasem látott, még távolról sem. Aztán egyszer, mikor mindketten megértünk, megismertük végre egymást. Képzelheted, micsoda beszélgetések voltak, amikor sorra kiderültek ezek a dolgok, az azonosságok, és minden más, sok-sok kis édes finomság, ami melegséggel tölti el a szívet. És szép volt az a lány, nagyon szép, nem voltunk közömbösek egymás felé. Egyre beszélgettünk, beszélgettünk, nagyon sokat, és sorra derült ki minden más egyéb hasonlatosság, azonosság. Köztünk. Elárulom Neked, hogy ennyi azonosság még a volt barátnőm és köztem sem volt. Pedig láttad, mit írtam róla, ki volt ő nekem.

Aztán az lett, hogy ezzel a lánnyal mégsem tudtunk egy bizonyos pontnál tovább jutni. Elképzeléseim vannak, konkrét magyarázatom nincs az okra. Aztán szépen elváltak útjaink. Talán most is itt van a közelben valahol, vagy talán csak eddig tartott az azonosság, az egy helyen létezés, és már távol van. Nem tudom.

Ezzel csak azt akartam mondani, hogy nem mindig az lesz a megoldás az életedben, ami megoldásnak tűnik. Sok dolgot hiszünk annak, ami nem az. S még az is lehet, hogy ez egy teszt, próba. Nem tudom... De tapasztalásnak kiváló. Viszont szenvedni semmitől sem szabad, az facsarja a lelket. Tudod, mit mondott egyszer Einstein? Isten ravasz, de sohasem rosszindulatú.

Budapest, 2016. július 14.

///

Minden rád talál az életben, amire szükséged van, és ott az ideje.

Budapest, 2016. július 14.

///

Még sosem meséltem Neked erről, de különleges kapcsolatom van az álmokkal. Most csak egyet mondom. Már kissrác korom óta sokszor megálmodok dolgokat. Van, hogy másnap megtörténik, van, hogy egy hét, van, hogy évek múlva. Van, hogy csak egyszer látom az

álmod, van, hogy többször. Egész életemben ez volt, kis és nagy dolgokkal is, szóval ez nem belemagyarázás. S mindig tudom, hogy az adott álom olyan-e, ami megtörténik majd, vagy nem olyan.

Budapest, 2016. július 15.

///

Érdekes, mert nem. Mindig csak jó történeteket álmodok meg, vagy olyat, ami jelentős változás az életemben. De rosszat soha.

Szerintem Te egy nagyon értékes ember vagy, és abszolút nem csodálkozom, hogy vannak ilyen képességeid. Még az elején írtam Neked, hogy azt gondolom, gazdag benső világod van. Nyilván, nagyon fejlett lelkiséged van, ami módfelett tiszteletre méltó. Vigyázz nagyon mindenre, ami Te vagy, ne hagyd, hogy fertőzzön a világ, szükség van Rád itt.

Budapest, 2016. július 15.

///

Sokszor eszembe jutsz a napok folyamán. Ebben nagyban segít az is, hogy nagyon kedvesen többször is írsz nekem. Egyszer említettem Neked, hogy nem szeretem a játszmányokat. A játékot viszont igen, ajánlok hát Neked egy játékot.

Fontos, ha Nálad is működik, akkor nem szabad túl sokat beleképzelni, annak kell kezelni, ami. Nem szabad túl gyakran játszani, kettő között nagyon sok időnek el kell telnie. Különben, nem fog működni soha többet.

Kislányként biztosan tapasztaltad, hogy ha egymás után gyorsan ismételtetsz egy szót, hamar elveszti az értelmét. Ez pont olyan. Viszont, ha működik, tanulni kell belőle. S figyelni arra, amit megtanultál. Csakis akkor szabad illet játszani, ha valamire nagyon fontos lenne választ kapnod, mert... mert nagyon kíváncsi vagy. S ez kizárólag fontos dolog lehet az életedben.

A játék a következő. Nincs kiszemelt üzlet. Lehet picike, lehet antikvárium, lehet nagyobb áruház. A lényeg, hogy elindulsz, és ha elmész egy könyvesbolt mellett, tudod, be kell menned. Ahogy belépsz, nem nézel sehová, csak elindulsz. Egyre hullnak ki belőled a hétköznapi, lényegtelen dolgok. Aztán nézel minden irányba, arra is, amerre nem szoktál. Sétálsz a könyvek között. Nem keresel, csak sétálsz közöttük. Egyet-kettőt jobban meg is nézel, mely felkelti a figyelmedet, de nem válogatsz. Te most választ kapni vagy itt, és a gyönyörű lelked úgyis jelezni fog, hol kell megállnod, lassítanod. Tudni fogod, melyik az a könyv. Lehet, hogy még a címét sem láttad, lehet, hogy a borítóját is csak futólag. De tudni fogod. Ennél a pontnál már minden ide nem illő gondolt eltűnt belőled, ami zavarhat. Mint amikor álomba zuhansz, már nem teljesen vagy ébren, de nem is alszol még. Egyetlen dologra összpontosítasz, arra, ami miatt most itt vagy. Amivel kapcsolatban választ szeretnél kapni.

Amikor kezeidben tartod, kincset tartasz. Kinyitod. De nem gondolván arra, hogy hol. Kinyitod. S közben felteszed magadban a kérdést. Hogyan lesz a jövőben, mi lehet a helyes döntés, jóra fordul-e minden, merre induljak tovább, érdemes-e folytatnom ezt, vagy sem...

Aztán nézz rá valamelyik lapra, kezdj el olvasni. Mindegy, hogy hol, sor közepén is kár. Vagy végén. Olvasd el azt a mondatot, vagy azt a bekezdést. Ne túl sokat. Csak annyit, amennyit az érzés diktál. Aztán zárd be a könyvet, és tedd vissza. A választ megkaptad.

Budapest, 2016. július 15.

///

Nagyon ronda idő van és hideg? Ennek is sok szépsége van.

Esőfestés?

Budapest, 2016. július 15.

///

Én is hiszek az angyalokban. Remélem, ők is bennem.

Budapest, 2016. július 16.

///

Szombatonként apai nagyszüleimnél voltam mindig. Nagymamám le volt bénulva egyik oldalára. Nem akarták, hogy amikor ott vagyok, éttermi ételt egyek, ezért nagyapám főzött. Ő viszont nem tudott. Mindig elvégzett egy részfolyamatot, majd bejött, és kérdezte nagymamámat, hogy hogyan tovább, aki elmondta neki. Ugyanígy a sütéssel. S én ezt gyerekként mindig végighallgattam, és megragadt bennem minden, szóval nem kellett tanulnom semmit.

De szerintem a technikákat mindenki meg tudja tanulni. Amit nem lehet, az a fűszerezés, szerintem. Azt érezni kell, az a titka az egésznek. No meg a lélek...

Vasárnaponként pedig anyai nagyszüleimnél voltam. Azért alakult ez így egyébként, mert kicsi koromban édesanyám elvált. S mindenki próbált a másik félre licitálni ételben, édességben. Mindig kérdezték, mit kaptam a másik helyen. Próbáltak jobbat, többet adni nekem.

Egy lány, mikor megismert, mondta mindig, hogy döbbenet, hogyhogy nem vagyok elhízva. Fogorvos vagy asszisztense mindig mondja, hogy nagyon szépek a fogaim. Itt mindig viccelődök, és válaszolom, hogy az a titka, hogy sok-sok csokit kell enni.

Budapest, 2016. július 16.

///

Dédszüleim háza nagyon öreg volt, több mint százötven éves. Imádtam ott lenni. Mikor bementem, dédnagymamám mindig a konyhában találtam. Megcsókolt, majd ujját szája elé tette, majd intett, hogy menjek. Kinyitotta a konyhaszekrényt, aminek mindig isteni fűszeres-fahéjas illata volt. Egy dobozból kivett egy papír százast, odanyomta, s mondta: halkan, az Öreg meg ne hallja!

Majd intett, menjek, köszönjek be dédnagyapámnak. Ő mindig az ágyban feküdt, tévézett. Felült, megcsókolt, felkelt, kinyitotta a ruhásszekrényt. Kivett egy százast egyik téli nagykabátja zsebéből. Odaadta, s mondta: nagyanyád meg ne lássa!

Budapest, 2016. július 16.

///

Lassan letelik az egy hónapom, búcsúzó.

Köszönöm ezt az egy hetet, jó, hogy része voltál a napjaimnak.
Szia, vigyázz magadra nagyon!

Budapest, 2016. július 16.

///

Néha nagyon fáj ébredni, változtatni. De muszáj lépni, ha azt érezzük, nem igazán jó, ami van. Én még régebben mindig azt mondtam, aki mer változtatni, az hős. S ezt az elvet nem adtam fel. Nekem megvolt mindenem, most nincs semmim. Csak ezért kellett volna maradnom? Hallgatnom másokra? Elvárásoknak megfelelni? Félni az utazás veszélyeitől? Ne adjam fel a biztosat a bizonytalanért? Ne okozzak csalódást ezzel édesanyámnak?

Azt gondolom, csak egyetlen helyes kérdés van. Csak a helyes kérdésre lehet helyes választ adni. Én ezt a kérdést tettem fel. Mi tényleg ezt érdemeljük? Nem volt kérdés, hogy elindulok.

Budapest, 2016. július 16.

///

Sok helyen laktam már, s egy költözés egy másik városba mindig nagy esemény. Főként, ha nem tervezed, hanem hirtelen ötlet vezérel. Most mégis a kapcsolatomra gondoltam. Elköltöztünk egy városba, amelyet egyikőnk sem ismert, és ott lett lakásunk. Ott éltünk, s mindenem megvolt, ami lehetett. Mi amolyan mintapár voltunk, mindenki irigyelt minket, ránk akartak hasonlítani. A házasság lett volna a következő lépés. Majd gyerek. Majd öregség.

Én végül megint, újra, borítottam mindent. Mikor elváltak útjaink, egy hónapot a lakásban voltam, nem jöttem ki. Majd fogant egy ötlet, eladtam mindent,

bútorokat, tárgyakat, mindent. S pár hét múlva már egy újabb városban éltem. Körülbelül két évet, aztán pedig idejöttem, Budapestre.

Egész életem utazás, átvitt értelemben is. Átutazó vagyok, s igazából nagyon egyedül, mert sehol sem találok a helyemet. Sok helyről vannak emlékeim, ismerős utcák, éttermek, arcok, parkok, titkos helyek... Sok mindenütt hagytam jeleket.

De, sehol sem találtam igazi otthonra. Azt kivéve, mikor szerelmes voltam. Mert nekem az otthon elsődlegesen nem fizikai, hanem lelki hely.

Budapest, 2016. július 16.

///

Égyszer írtam Neked, hogy nem vagyok elveszve egyedül sem. De, lelkileg én tulajdonképpen fél vagyok. S ezért jó, ha van valaki, mert akkor ő kiegészít engem. Ezt nem tudom másként fogalmazni. Mintha valami fontosat elvettek volna, vagy hiányozna. Akkor leszek teljesen egész, önmagam, ha itt van ő is bennem. Mintha életre kelne egy plusz érzékszervem.

Én abban biztosan hiszek, hogy vagy magunktól jöttünk ide, vagy küldtek minket, és elvállaltunk valamit, amit véghez kell vinnünk. Vagy végig kell vinnünk.

Lassan kezdek takarítani. Vasárnap a takarítós napom.

Budapest, 2016. július 16.

///

Tudod, nem létezik eleve jó vagy rossz dolog. Az ember formálja olyanná, attól függően, hogy mire, hogyan használja. A tűz segítségével van, aki ebédet készít a másoknak. Van, aki felgyújt egy házat. A szerelemmel van, aki elvarázsolja a másikat. Van, aki az örületbe kergeti.

Tudod, szép dolog az állandóság, a ragaszkodás, a feltétlen odaadás. De vajon megéri, és helyes-e, ha ezzel önmagunkat pusztítjuk?

Budapest, 2016. július 16.

///

Lehetséges... de mindig az van, hogy érzem, nem ez lesz az én helyem. Mintha elmentem volna a falig, mintha minden lehetőséget kimerítettem volna már.

Budapest, 2016. július 16.

///

Hajlamos vagyok hasonulni azzal az elmélettel, hogy minden léleknek van egy bizonyos számú élete, amit le kell élnie itt. Ha jól teszi, és nem bukik el, akkor nem kell ismételní, s ha mindet leélte, akkor ide többet már nem jön vissza.

Kiskoromban mindig a jóval idősebbekkel voltam, mert a velem egykorúak matchbox autókkal játszottak, de én azon már jóval túl voltam. Az nehéz mindenképp, hogy ritkán találók olyan embert, akivel igazán jól tudok beszélgetni.

Szerintem teljesen jól érzed, és köszönöm, hogy figyeltél rám.

Egyébként, nem esik nehezemre az, hogy lazítsak, megtegyek bizonyos dolgokat.

Nem esik nehezemre sohasem a váltás, alkalmazkodó típus vagyok.

Budapest, 2016. július 16.

///

Ez az én keresztem, valahol mindig újrakezdek mindent.

Figyelj, nem hiszem, hogy történik már bármi is, ami itt tart. Én nagyon nyitott vagyok mindenféle lehetőségre, változásra, de nem tartom valószínűnek, hogy valami jön, és hirtelen minden... jó lesz.

Már régebben is gondoltam erre sokat, egyszer csak egy hajsza! választott el. De akkoriban még voltak lehetőségek, amiket nem próbáltam ki.

Budapest, 2016. július 16.

///

Igen, ez lenne logikus. De sajnos nem érzem, hogy maradnom kellene, hogy az jó volna. S nincs is senki, aki felébresztené ezt az érzés. S én egész életemben hallgattam az érzéseimre.

S visszatekintve, egyiket sem bántam meg. Egyik sem volt felesleges. Az eleje mindig nagyon nehéz volt, de aztán kialakultak a dolgok. S minden mindig egy picivel jobb vagy több lett. Így visszatekintve minden épült mindenre. Minden egy következő állomás, lépcsőfok volt.

Budapest, 2016. július 16.

///

Nincs tervem egyébként holnapra. Szinte sohasem tervezek.

Az imént jártam egyet, eleredt az eső. Tulajdonképpen szeretem ezt a környéket. A Nyugati közelében élek, Újlipótvárosban. Egy csendes kis mellékutcában. Ez nagyon jó, és közel is van minden.

Ebben is hasonlítunk. Én sem szoktam észrevenni, ha valaki érdeklődik. Általában utólag, jóval később derül ki, mikor mondja, mert már úgyis mindegy. Vannak olyanok, akik szeretnének. De nem tudok velük mit kezdeni. Egyébként, nekem sohasem kellett nagyon keresnem, vagy nyomulnom, mindig voltak körülöttem, csak éppen én nem igazán arra vágyom, amire a legtöbb fiú. Gondolom, érted...

Képzeld, elmondom, hogy gyakran megálmodtam azt is, hogy hol fogok élni évekkel később.

Vannak visszatérő álmok, különböző városok, sétálgatok ott. Minden egyes álom alkalmával ugyanott. S mindig fedezek fel új helyeket is, utcákat, boltokat. Mielőtt idejöttem, egy másik városban voltam, azt is megálmodtam évekkel korábban. Meg kell próbálni megnézni az utcaneveket álmodban, vagy egyedi épületet keresni. S ma már, interneten könnyedén kideríthető, hogy hol van, vagy van-e olyan egyáltalán. Mikor egy hónapig (ez egyébként június volt öt éve) a lakásban voltam, már csak két hetem volt ott. S még fogalmam sem volt, hová megyek majd. S jött egy telefon, eldőlt. Utána jutott eszembe, pont, amikor odaköltöztem, hogy Istenem, hiszen, álmodtam erről a városról évekkel korábban. Nem is értettem...

Érdekes, volt fiatalabb koromban egy visszatérő álmom. Volt egy lány, hosszú, fekete hajú, karcsú, nagyon csinos.

Mindig menekültem valami elől, s ő mentett meg az utolsó pillanatban. Vagy együtt menekültünk. S mikor eltűntek az üldözők, minden álom úgy zárult, hogy nagyon bensőségesen együtt voltunk. Lelkileg. Vele még nem találkoztam, és félek, hogy soha nem is fogok...

...

Volt a munkahelyem közelében egy park, ott találkoztunk. Ott várt, amíg végzek, mert nem bírta kivárni, hogy szabadnapos legyek. Este volt. Ő egy író nő különben. Csókolóztunk a holdfényben nagyon hosszan (én egyszerűen imádok csókolózni), majd kézen fogva mentünk haza. De aztán mégis visszakoztam, s ő ezt nem tudta elfogadni. Még hosszú ideig hívogatott, eljött a munkahelyemre, reggel itt várt, munka előtt, a metrónál. Ez elég kellemetlen volt nekem egyébként. Türelmesen, szépen, féltve magyaráztam el neki mindig a dolgokat. Úgy tűnt, nem érti meg. Aztán egyszer már nem láttam többé sehol, elmaradt...

Budapest, 2016. július 16.

///

...

Szoktam olyat is álmodni, hogy eltévedek, s valamilyen világvárosban vagyok. Felhőkarcolók közt. Este van, és bolyongok. Ez is az fajta, ami meg fog történni. Csak kérdés, hogy mikor.

Azt éreztem nála, hogy bár nagyon érdeklődött irántam, mégis inkább csak nem akart egyedül lenni. Azt éreztem, hogy nagyon örült annak, hogy rám talált, és hogy engem sodorta elé az élet. Zavart engem az, hogy nagyon akart már valakit magának, és ebből indult ki minden. Egyébként, nem lett volna rossz dolgom mellette, mert nagyon szerető, gondoskodó, odaadó ember. Ezt például sok férfi szereti kihasználni, mert akkor mehet közben más utakra is.

Az udvarláshoz még mondok valamit. Gyűjtögetek szituációkat, apróbb meglepetéseket, örömszerzéseket, különös megismeréseket. Ezek nem csak egyszerűen ötletek, hanem mélyről jönnek, ihletből. Nem írom le, nem mondom el, rejtőzve itt vannak bennem. Olyanok, hogy egyediek, legalábbis szerintem, nem hallottam még hasonlókról. Ezeket például szeretném majd megvalósítani ha lesz valaki.

Budapest, 2016. július 16.

///

Én is nézegettem mostanában a műsort. Nem nagyon láttam olyat, ami miatt elmennék. Különben, ha multiplexbe megyek, az szinte mindig ugyanaz a két mozi. Vannak ilyen dolgaim, például, egy parkban mindig ugyanarra a padra ülök le, vagy például a boltban szeretek mindig ugyanahhoz a pénztárhoz állni. A

metróban is igyekszem mindig ugyanabba a kocsiba szállni...

Azokon a nyarakon, amikor nem tudtak hol elhelyezni, és nem édesanyámmal voltam, akkor anyai nagymamám vitt el a munkahelyére. Ő egy olyan üzemben volt vezető, ahol zsemlemorzsát gyártottak. Imádtam nézni a kenyértörmelékeket, ahogyan utaznak melegen, finoman a szalagon, felmászni az óriási üst tetejére, ami tele volt morzsával, és félni attól, nehogy beleessek. Érezni az illatot. Lopva kóstolni. Nézni az asszonyokat, ahogyan lesütik a nejlon tetejét. Rumos teába szagolni. Az udvaron, a nagy fémkonténer mögötti tócsában játszani az ebihalakkal, nagymamám irodájában narancsot enni nappal, este pedig, vacsorára kiflit, májkrémmel. Délután az öreg hölgnél aludni egyet, akinek olimpiai bajnok volt a fia, és akinek habos volt az ágyneműje, háza hűvös, és tele apró csodákkal. Ha meleg volt, a feleséget láttam, ha hideg, a férjet. S a csomagolóban minden egyes nap felfedezni, hogy a néni, aki olyan harsány, és olyan gyakran nyomja a pedált lábával, bizony, ma sem vizet iszik a poharából, hanem pálinkát.

S itt tanultam meg valamit azoktól, akik az üzemben dolgoztak; férfiak voltak, egyszerűek, sokszor durvák és hangosak. Mégpedig, hogy nem mindenki olyan tiszta, mint milyennek látom, mint amilyen lehetne. S még ha tudja is, hogy nem helyes, még ha nem is szereti teljes mértékben, amit tesz, mégis, gyakran bánt másokat. Vagy ugrat. Itt tanultam meg, hogy ne higgyek el mindent elsőre, amit mondanak, hanem nézzek a szavak, tettek

mögé. Ott van az igazi szándék. Azt hiszem, itt éreztem meg először, hogy milyen kegyetlen, rideg, gonosz is tud lenni ez a világ. S azokat, akikkel a tisztaságtól hajtva szívesen voltam, eltoltam magamtól. Nem volt szükségem olyanokra, akik szánt szándékkal rossz pillanatokat képesek okozni nekem. Ma sincs ez másképpen.

Ma egy nagyon finom húslevest készítettem, csirkéből. Már egy hete kívántam. Eléggé kívánós vagyok, édesanyámtól örököltem. Tényleg jól sikerült, nekem nagyon ízlik. Csak a jó puha máj hiányzik belőle nekem, de azt nem mertem venni ebben a melegben.

Figyelj, az utolsó mondatod nagyon jólesett.

2016. július 30. 23:30

///

Elmesélek valamit, de kérlek, ne tartsd ízléstelennek, vagy morbidnak. Szerintem ez nagyon szép. És megható. És jó volna átélni... (?)

Amikor egyik dédnagyapám meghalt, és feküdt a koporsóban a ravatalozóban... Dédnagymamám odament hozzá nagy nehezen, két kezével megfogta a koporsó szélét,... kicsit meg is dőlt talán. S azt mondta neki, hogy... még most is szép vagy.

Budapest, 2016. július 31.

Egy kíváncsi lánynak

Olyan ez, mint amikor reggelente elmegyek a nagy vaskapu előtt. Szeretek arra fordulni, betekinteni, mert ott, messzebb, gyönyörű az egyik fal, és feltölt szépséggel. Kimondottan esztétikusan borítja a borostyán, s titkon azt képzelem, csak én ismerem ezt, csak enyém ez a látvány, senki másé. Soha nem álltam még meg ott, nem jártam bent soha, csak egy pillanatra élvezem mindig, amikor elsietek előtte. Így szép nekem.

Soraid is hasonló szépségeket rejtenek, persze másként, s persze itt most megálltam, mert muszáj köszönetet mondanom a hangulatért, a színes pillanatokért. Megyek is tovább.

Sok-sok mosolyt kívánok holnap reggelre.

Budapest, 2016. november 16.

Egy melegszívű, mindenkire figyelő lány

Zsuzsinak

Én most is egy melegszívű, mindenkire figyelő lány vagyok. Tudom, hogy az életemben nem csupán egyetlen születés, és egyetlen halál van. Tanulok belőlük, megélem és túlélem mindet. Tartozom magamnak ezzel.

Ha össze is dől a gyönyörű benső világom egy része, nem feledem, hogy a romok alatt ott lapul tiszta gyermeki énem szűz talaja, amelyre újra és újra építkezhetek, amelyből mindig nőhetnek új érzések. Csupán ápolnom szükséges, és a munka utáni jóleső érzéssel álomra hajtani fejemet. Ez az egyik feladatom, teremteni.

Ha rideg és durva is körülöttem a világ, örülök neki, mert tudom, a harctól csak nemesebb leszek. A közöny hideg szele ellen lelkemet vastag ruhákba rejtem, szívemben őrző fényeket gyűjtök. Sohasem szabad engednem, hogy fertőzzön a világ ocsmány kórságával, hiszen nincs szebb annál, mint amit magamban nevelhetek.

Ha bennem az áhított érzeteket már csak a tisztátalan vágyak megélése tudja kiváltani, joggal ragaszkodom hozzá. Hiszen romjaim felett egyedül ő zeng dicshimnuszról. Pontosan tudom, hogy többet érdelek a szeretet lemorzsolódott darabkáinál, és én is sokkal többet tudok adni. Azt is tudom, hogy a düledéket kevesen kérik otthonuknak, és azért építek belül, hogy

fenséges ragyogásomat ne csupán megidézni lehessen,
hanem természetes állapottá válhasson. Így többet,
szebbet, jobbat adhatok a világnak. És őneki. Hiszen
végső soron ezt akarom.

Mától csakis a belső zenémre táncolok. Tanulok. Mert
bármikor felkérhetnek.

Budapest, 2017. augusztus 28.

Vízió

*Legsötétebb pillanataiban mélyen a szemembe nézett,
majdnem halálra fagytam a tekintetétől. Majd
váratlanul, jeges hangon az arcomba vágta: ne
merészelj nélkülem meghalni. Aztán a hajamba
ragadott, közelebb rántott, mohón megcsókolt. Röviden,
agresszíven, megsemmisítően. Végül ellökött magától,
és folytatta, amit abbahagyott. Mintha mi sem történt
volna. Szívesebben élt tehát a látszatok világában.*

Hullócsillag és Ossian

Fodros fehér felhő takarta el azon a reggelen a napot. Szokatlan látvány volt a keleti városka utcáin a hűsítő árnyék. Ám hamarosan a folyton utazó szél szétszórta az égen a felhőket, így a kelő fények ma is időben ébreszthették a kis Oguzt. Lassan nyitotta ki minden reggel a szemeit, és tekintetét rögtön felfelé szegezte. Imádta, mikor a napsugarak egy égitestet kötöttek össze az arcával. Eszébe sem jutott volna, hogy szóljon az apjának, hogy javítsa meg a kis szögletes ház tetejét. Ilyenkor mindig álmodozott egy kicsit, remélte, hogy gyorsabban nő fel, mint a többi gyerek, és belőle is nagy harcos, vagy varázsló lesz, hozzámegy kelet legszebb lányához, és egy dzsinn fogja lesni minden kívánságát. Aztán - mint mindig - felpattant, és szertartás-szerűen söpörte le magáról a szalmaszálakat, felvette vörös, ujjatlan mellényét, majd turbánját, és átment az anyjáék szobájába. Ma sem voltak otthon. Most is kora hajnaltól dolgoztak valamelyik építkezésen. Kiment a nyüzsgő utcára, újra a megszokott utat járta. Hallgatta, ahogy mezítelen lába futás közben csattan a forró köveken. A piacon nézte az árusokat és portékájukat, főleg a gyümölcsöket. Szerencsés napja volt, az előtte igyekvő szakácsnő karcsú kosarából két szép, piros alma hullott a porba. Gyorsan zsebre tette az almákat, és arra gondolt, milyen jó, hogy ma ő is megajándékozhatja az öreg Rengárdot.

Rengárd nem volt legyőzhetetlen bajvívó, nem volt híres kereskedő. Mégis ismerte őt az egész város a nyomornegyedektől a kikötőn át, az úri városrészekig. Ő volt a legöregebb a városban, sokan a koldusok királyának nevezték. Volt, aki varázslónak hitte, mert hiszen hogyan érhetett meg ilyen szép kort a mai háborús, járványokkal teli időkben, és különben is, egy koldus hogyan lehet olyan bölcs, olyan szép szavú, mint ő? Rejtélyes ember volt, mindenkinen tiszteletet ébresztett. A sok mendemonda között annyit lehetett róla biztosan tudni, hogy egy régi, nagy háborúban foglyul ejtették Európában. Az akkori hadjárat vezére fedezte fel, hogy Rengárd milyen szépen mesél. Ennek köszönhette, hogy megkímélték az életét, és nem lett belőle rövid életű rabszolga. Most két ház közötti résben élt, abból tartotta el magát, hogy történeteivel az utazókat, a ráérőket, a kíváncsiakat szórakoztatta.

Oguz most is megcsodálta Rengárdot. Hosszú, ősz haja a hasáig ért, szakáll a mellkasáig, lábai feketék voltak az utca porától. Ruháját egy hatalmas zsákból készíthette, amit a dereka köré kötött kötélt tartott. Ahogy ott állt, az enyhe szellő hintáztatta a kötélre erősített zöld madártollat, ami a térdéig ért. Rengárd kilépett az árnyékból, öreg szemével hunyorogni kezdett és megszólalt mély, rekedt hangján:

- Te vagy az Oguz fiam?

- Én vagyok, jó Rengárd.

Azzal átnyújtotta az öregembernek az egyik gyönyörű almát. Lekuporodtak Rengárd szőnyegére, és enni kezdtek.

- Milyen mesét szeretnél hallani ma? Meséljek talán főnixekről, mágiáról, sivatagi démonokról, nagy háborúkról, vagy esetleg kelet legszebb lányáról?

Rengárd csalfán tekintett szeme sarkából a fiúra, aki persze nem értette ezt a nézést.

- Nem, ma nem. Ma másról mesélj, kérlek. Egy olyan történetet szeretnék mára, amit még soha senkinek nem meséltél. Egy történetet szeretnék a hazádból.

Rengárd arca és teste hirtelen megrándult. Az évek során megpróbálta teljesen kiirtani magából a honvágyat. Azonban, ahogy ránézett a fiúra, egy kis emberre, aki neki soha nem lehetett, nem tudott nemet mondani.

- No, jól van, fiam. Egy régen volt ritterről fogok neked mesélni, és az ő szerelméről. Hullócsillag úrnőről és Ossian lovagról.

Oguz nagyon lelkes lett. Eszébe jutott, amikor a múlt esztendőben beomlott a könyvtár egyik mennyezete, az apja pedig a javításán munkálkodott. Felrémentek a hatalmas, színes könyvek, amiket Európából zsákmányoltak a katonák. Eszébe jutott, hogy mennyire

szerette nézni a képeket a furcsa, de gyönyörű ruhában lévő úrnőkről és a nehéz páncélokot viselő lovagjaikról.

Rengárd emelni kezdte a kezét. Mindig nagy beleéléssel mesélt, miközben a szőnyegén ült. Mozgott a keze, mozgott a teste.

- Ossian lovag az Éjszakai Őrzők nevű harcos céhhez tartozott. Ez a céh az éjszakai lényekre specializálódott, a velük való harcra. Megbecsült lovag volt, de egy napon minden rosszra fordult. Rájött, hogy vezetőjük a vámpírrá változott lányát a családi kriptában rejtegeti és lovagok vérével táplálja. Ossian megölte a lányt, de nem tudta a céhvezetőre bizonyítani bűnét, így menekülnie kellett. Mivel a királytól nem kapott kegyelmet, elhagyta hát hazáját. Mert hiszen hogyan élhetett volna békében, ha az Éjszakai Őrzők vérdíjat tűz ki a fejére? Nem csak az idetartozó lovagok keresték volna őt, hanem birodalom szerte a bérgyilkosok, tolvajok, mindenki, akinek egy kis pénzre fáj a foga. Ossian szinte egész Európát bejárta. Ha hallotta, hogy valamely faluban, városban az emberek nem élhetnek nyugodtan egy erdőben táborozó rablóbandától, portyázó goblinoktól, hullarabló szellemektől, akkor arra vette az irányt. Ha sikerült küldetése, addig maradt a helyi fogadóban, amíg a jutalma kitarzott. Kivett egy szobát - általában a legfelső szinten - és nemigen mutatkozott. Villámgyors, fekete paripájának a legjobb ellátást kérte, páncélját és fegyvereit a kovácsnál hagyta javításra. Ha időközben felkereste valaki megbízással, nem vállalta el. Minden

helyen csak egy küldetést teljesített, s mikor elfogyott a pénze, továbbállt. Mivel jó harcos volt, híre kezdett elterjedni, és nem is igen zaklatták már az emberek. Történt egyszer, hogy a Napkirály birodalmában járt. Egy nagyon erős nekromantával vívott harcban komolyabban megsérült. A helyi gyógyító szobát biztosított neki a lakásában, ott ápolta...

Nagyon zord este volt aznap. Ossian csak feküdt, mereven bámult ki a nyikorgó ablakon. Hirtelen egy fekete lepelbe burkolózott asszony nézett be rajta:

- De jó, hogy végre megtaláltalak!

Gyorsan az ajtóhoz sietett. Ossian hallotta a kopogást, majd hogy az asszony erőszakosan betolakszik a külső szobába. A gyógyító próbálta feltartóztatni, de végül csak eljutott a szobájáig. Kopogott, majd sietve belépett, és bezárta maga mögött az ajtót. Ossian szóhoz sem jutott, az asszony már oda is húzott egy széket az ágyához, leült és belekezdett a mondandójába, miközben egy jókora fekete bőrszényt tett az ágy szélére.

- Jó lovag, úrnőmnek nagy szüksége lenne a szolgálataidra. Vára közelében lévő hegységben egy gonosz vörös sárkány tanyázik, ami egyre többször támad meg falvakat, városokat, és újabban úrnőm várát is fenyegeti. Ebben az erszényben ezer arany előleg van, ha sikerül megölnöd a sárkányt, megkapod még a háromszorosát is.

Ossian gondolkodott kicsit. Négyezer arany.
Felhagyhatna a kalandozással, letelepedhetne valahol, és
éldegélhetne élete végéig. Hirtelen megsajdult az oldalán
tátongó seb, ami átvérezte a kötszer. Ebben a pillanatban
visszautasította a felkérést. Az asszony beszélt arról,
hogy mennyire bíznak benne, hogy milyen híres lovag is
ő, de hiába. Elindult kifelé, de az ajtóban még
visszafordult:

- Úrnőm azt parancsolta, hogy ha nem tudlak meggyőzni,
említsek meg neked két dolgot. Az egyik, hogy a sárkány
neve Wohrmtrax. A másik, hogy ez esetben keressem fel
András lovagot. Szép estét.

- Megállj! - hördült fel Ossian. Vállalom. Tíz nap múlva
az úrnőd színe előtt leszek.

Az asszony elmosolyodott, majd sietve eltűnt az
éjszakában. Közben azon járt az esze, hogy vajon sikerrel
jár-e Ossian, hiszen egyszer már majdnem megölte őt
Wohrmtrax, a vörös sárkányok királynője, és vajon bölcs
dolog volt-e megemlíteni neki a gyűlölt rivális nevét?

Ossian az ágyon fekve bal kezével kibontotta az erszényt,
s kivett belőle egy érmét. Mikor meglátta, hevesebben
kezdett verni a szíve. A csillogó aranyon Hullócsillag
úrnő képmása volt, a leggyönyörűbb lányé, akit valaha
látott. A képmás körül csillagok az érme szélén, alul

pedig félkörben ez volt olvasható: Sentio Ergo Sum.
Ossian lovag mosolyogva aludt el aznap.

Ossian csak ment és csak ment ébenfekete lován,
lenyugvó nap társaságában, felkelő nap társaságában.
Sokszor nem is táborozott le estére, hanem menet közben
aludt lován. Gyakran tette kezét szíve felé a páncéljára,
ahová pár nappal ezelőtt a gyógyító városában a
kovácsnál beleolvasztatta az első érmét, amit megérintett.
Ezzel fejezte ki, hogy neki csak egy úrnője létezik, ha
elfogadja, ha nem. A hosszú út közben szinte
mindenkitől kérdezősködött Hullócsillag úrnőről.
Megtudta, hogy azért ez a neve, mert gyakran tölti
éjszakáit a vára bástyáinak tetején, a csillagokra
csodálkozva. Megtudta, hogy az uralma alá tartozó
falvakban és városokban az emberek elfelejtettek sírni,
mert ő egy olyan úrnő, aki törődik a népével. Megtudta,
hogy azért él ilyen messze a birodalom fővárosától, mert
apjával, a királlyal teljesen ellentétes elveket vallanak, és
önként vállalta a száműzetést. Egyszóval, Hullócsillag
úrnő minden tekintetben egy különleges úrnő, akiről
Ossian lovag mindig is álmodott.

Mikor megérkezett a várba, alig bírta ki az izgalomtól a
trónteremig vezető utat, de persze ez kívülről nem
látszott rajta. Páncélja, fegyverzete kifényesítve, sisakját
oldalához szorította. Belépett a trónterembe. Alig bírt az
érzéseivel, amint meglátta a trónszéken ülő csodaszép
lányt, ki hófehérben volt, arcát finom fátyol takarta.
Mintha más nem is lett volna ott, csak ők. Ossian

odasétált a vörös szőnyegen, letérdelt Hullócsillag úrnő elé, de nem volt ideje elkezdni a beszédét, mert az úrnő felállt, hátrahajtotta fátylát, felsegítette Ossiant. A tanácsadók, politikusok, testőrök, az udvari népség már meg sem lepődött az ilyen gesztusokon. Jól ismerték úrnőjük jóságát és közvetlenségét.

- Te vagy hát a híres Ossian lovag? Mondd, mit látok a szíved felett a páncélodon?

A lovag szíve majdnem kiugrott a helyéről, mikor meglátta Hullócsillag csodálatosan szép arcát, mikor meghallotta mézédes, bódító hangját. Elhatározta, most ő is félredobja a normákat, őszinte lesz, még ha le is fejeztetik érte.

- Úrnőm, ez volt az első érméd, amit a kezembe vettem. A szívem fölé kovácsoltattam az irántad tanúsított hűségem jeléül, ami életem végéig tartani fog. Mert tudd meg, hogy a legszebb teremtés vagy ezen a ronda földön, örökké csak beléd leszek szerelmes, senki másba. Örökké melletted szeretnék maradni, téged szolgálni a szívemmel és a kardommal. Kezedben van az életem. De gondolj arra úrnőm, hogy az életem a te életed is, úgy ítélkezz felettem.

Hullócsillag ekkor kiküldte a teremből a felhördült, morajló, suttogó embereket. Mikor egyedül maradtak, így szólt:

- Téged vártalak egész életemben. Üdvözöllek itthon.

A lovaghoz lépett, csókolózni kezdtek. Már a hold uralkodott az égen, ők még mindig csókolóztak. Többet megtudtak egymásról, mint bárki más. Majd Hullócsillag nagyon nehezen eltolta kezeivel magától Ossiant és a fülébe súgta:

- Gyere velem.

Kézen fogta őt, vezette egészen a hálósobájáig. Egy teljes hetet töltöttek itt, a legnagyobb szerelemben, a külvilágtól elzártan. Elfelejtettek mindent magukról, az eddigi életükről, a felelősségükről, az elvárásokról, és rádöbbenek, hogy az életnek akkor van értelme, ha egymásért élhetnek, a saját világukban.

Csillagos, langyos, tiszta este volt, mikor Hullócsillag úrnő a vár egyik titkos, hátsó kijáratán megszökött Ossian lovaggal az emberek, és a világ elől. Megszöktek magukhoz. A maguk tisztaságához. Útjuk Rempford sűrű erdeibe vezetett, a druida falvak egyikébe. Az egyetlen közösséghez ezen a bolygón, akik befogadják őket. Az utazás majdnem egy teljes évig tartott. Esténként Ossian lovag sátrat vert, tüzet gyújtott, vacsorát készített úrnőjének. Volt, hogy Hullócsillag a szájából etette őt. Harapott egy falatot, eperszája közé vette, lovagjához hajolt, majd csókot váltottak. Esténként szerették egymást, és amíg egyikük aludt, a másikuk őrködött. Bár nagy szükség nem volt rá, mert senki és semmi nem

kívánta megzavarni ezt a gyönyörű harmóniát. Nappal patakokban fürödtek, Ossian a kezéből itatta meg hűsítő forrásvízzel a hófehér lován ülő úrnőjét, a madarak láthatták a világ legvonzóbb teremtését vadvirágokkal megszórt réten forogni, táncolni.

A druidák tárt karokkal fogadták őket Szórtfény városában. Az erdő és természet védelmezőinek központja volt ez.

- Én jártam ám már itt, kedvesem.

Ossian mosolyogva fogta kézen Hullócsillagot, és vezette maga után a város forgatagában. Az úrnő ámulattal nézte a várost, a teljesen más világot egy erdő közepén. A kúpos házakat, amelyek voltak fák tetején is, a lenge öltözetű embereket, az elfeket, az embereket, és minden olyan faj képviselőjét, akik a természetet védik, és egyik birodalomban sem leltek békét. A lovag úrnőjét egy módosabb házhoz vezette, karjába vette, és belépett vele az ajtón. Miközben tartotta a zavarban lévő lányt, egyfolytában csókolta.

- Édesem, ez lesz az otthonunk.

- Nem értem... ez a te házad?

- Egy öreg erdőjáró lakott itt, Minsc, kinek megmentettem vak lányát egy sharga sámántól, aki fel akarta áldozni. Az öreg halála után fizetség gyanánt rám

hagyta ezt a házat és mindent, ami benne van. Én is most járok itt először. De tudod mit? Keressük meg a hálósobát.

Napsugarak, és egy lovag csókja ébresztette
Hullócsillagot.

- Édesem, öltözzünk.

Mosolyogva beszélt Ossian. Mindig ő öltöztette Hullócsillagot. Ma viszont új ruhát adott úrnőjére, ő is új ruhába öltözött. Míg kedvese aludt, az egyik kalmárnál vásárolt a helyi viseletnek megfelelő hétköznapi és ünneplő ruhát. Nem volt már szükség a gyönyörű, de kényelmetlen úrnői öltözékre, és a roppant nehéz páncélokra.

Mindenki csodálta őket az utcán, ahogy kéz a kézben jártak. A szentélybe siettek. Összekötötték életüket. Maga a druida főméltóság adta össze őket a természet rítusai szerint, Földanya előtt.

Csodálatos éveket töltöttek Szórtfényben, a természet szívében. A legboldogabb pár voltak, akiket Rempford hatalmas, vén erdeje valaha látott. Az egyik kellemesen hús hajnalon, miközben Hullócsillag cirógatta Ossian arcát, megjegyezte, hogy milyen gyorsan telik az együtt töltött idő. Ossian azt válaszolta, hogy meg kellene ölni az időt. Ekkor Hullócsillag arca nagyon komoly lett, felkönyökölt az ágyban, szerelme szemébe nézett, miközben aranyló haja arcába omlott és így szólt:

- Azt lehet...? Az idő... meg lehet ölni?

Ossian elmesélte, hogy egyik kalandja során Dombur, a híres törp írnok bízta meg azzal, hogy szerezze vissza Toldaron hetedik és nyolcadik tekercsét egy Baal-hívő kezei közül. Toldaron a messzi kelet leghíresebb tudósa volt, aki a világ keletkezését és az istenek eredetét kutatta. A lovag elmondta, hogy titokban elolvasta a két tekercset. Az állt bennük, hogy ezt a világot Ophysusz isten teremtette. Nem sokkal ezután az istenek között háború kezdődött a világok uralmáért, melyek közül számos elpusztult. Ophysusz viszont nagyon megszerette ezt a világot. Annyira szerette, hogy képes volt lemondani isteni mivoltáról is. Összes tudásából, energiájából, varázsából négy könyvet szült. Ez a négy könyv tartalmazza isteni erejét, ezek tartják össze az univerzumot, és ezek rejtik el a többi isten szeme elől. Toldaron rövid élete során egy könyvet talált meg, a 8. tekercs maga volt a térkép a könyvhöz. Ebben van leírva az, hogy hogyan lehet megölni az időt, és a végtelen hosszúságú könyvet elolvasni. Ossian úrnőjére nézett, majd magába, s mindent megértett:

- Mikor indulunk, kedvesem?

- Holnap reggel. Ma éjjel szeress engem. Nagyon.

Egy újabb estét táncoltak végig egymás belső zenéjére. Amint útra keltek, átélték újra az érzést, amit éreztek, mikor megszöktek Hullócsillag várából. A hosszú vándorlás során nem voltak izgatottak, nem féltek. Inkább csak szabadok voltak. Egyszerűen szabadok. Talán ők voltak a legszabadabbak ezen a világon. Mikor az északi királyság határaihoz értek, Ossian lovag felöltöztette Hullócsillag úrnőt meleg ruhákba, felvette régi páncélját és kardját, s úgy mentek tovább. Lovai is egyre jobban érezték a hideget. Ossian még a hideg tél birodalmában is gondoskodott mindig arról, hogy úrnőjének legyen friss virág a sátrában. Esténként, mikor vadászni indult, mindig kitűzte táborhelyükre az egyezményes lovagjelet, ami biztosította afelől, hogy Hullócsillag biztonságban van, mert ha egy haramia őt, vagy a javaikat akarná, a jel láttán tudja, hogy a sátrat egy lovag őrzi, és előbb vele kell megküzdeni. Ilyenkor sokszor több óráig is kutatott Ossian a hegyeken meleg tisztások után, hogy vadvirágot vihessen úrnőjének.

Ahogy egyre beljebb haladtak az északi birodalomban, az utazás zordabbá vált. Volt, hogy éhes farkasfalkát kellett Ossiannak legyőznie, volt, hogy a gonosz Morgár király barbárjait, volt, hogy a rettentő hideget, hogy megvédje Hullócsillag úrnőt. Este, mikor elköltötték vacsorájukat, a meleg sátorban a meseszép Hullócsillag úrnő lassú, finom mozdulatokkal megszabadította lovagját a páncéljaitól és gyógyította. A Szórtfényben töltött csodás évek alatt gyógyító mágiát és alkímiát tanult a druidáktól. A főzetektől és mágiától a lovag sebei

gyorsabban gyógyultak, s persze az édes csókoktól, amelyekkel úrnője ajándékozta meg minden este.

Az örök hó birodalmában egyszer csak egy város tornyai kezdtek kirajzolódni. A lovag kezével arra mutatott és így szólt:

- Látod, kedvesem? Az ott Fagykéreg városa. Oda megyünk.

Hullócsillag nem válaszolt semmit, csak jobban belebújt ruhájába, arcát mélyebbre rejtette sáljaiban. Kezét szerelmesen végigsimította a lovag jobb vállán. Mindig nagyon közel lovagoltak egymáshoz.

Fagykéreg épületei nem voltak szélesek, tágasak, viszont annál magasabbak. Minden épület csúcsa karcsún és büszkén meredt az ég felé. Ahogy beléptek a városkapun, Hullócsillag rögtön elkezdett felfelé nézni, csodálkozásában majdnem leesett lováról. Ossian kapta el hirtelen a karját, fél szemével mindig úrnőjét figyelte. Az emberek az utcákon megcsodálták a számukra furcsa párt. Hófehér lovon egy kecses, gyönyörű, nemes lány, mellette szorosan ébenfekete lovon, fekete páncélban egy lovag, kinek szíve fölött fénylett, csillogott a páncél. Ritka volt errefelé az utazó, kereskedő, vendég. Őket látva, néhány emberben felsejlettek a legendák, bárdok által énekelt énekek egy úrnőről, ki imádta a csillagokat, kit Hullócsillagnak neveztek, és ki megszökött szerelmével, Ossian lovaggal.

- Jártál már itt valaha, kedvesem? - kérdezte kedvesen Hullócsillag.

- Még soha. - felelte Ossian. De ebben a városban van a földrész legnagyobb könyvtára. A könyvtár gondnokát keressük, Gordont.

A hatalmas városban megkeresték a legelőkelőbb fogadót, ami méltó Hullócsillag úrnőhöz, és szobát foglaltak. Ossian megfürdette úrnőjét, majd nyugovóra tértek.

Másnap a fogadóban útbaigazították őket a könyvtár felé. Gordont mindenki jól ismerte a városban. Ez a gnóm kisgyerek kora óta dolgozott itt. Kicsit bogaras volt már az öreg. A könyvtár egy ősi katakombára épült, ezt a részt afféle raktárként használták olyan könyvek és varázstekercsek számára, amelyek oly ősi nyelveken íródtak, hogy azt megfejtetni senki sem tudta. Esély sem volt arra, hogy Gordon leengedje őket ide. Meggyőzni semmivel sem lehetett. Felkeresték hát a helyi tolvajcéh vezérét, akitől meglepődve hallották, hogy nem volt még olyan tolvaj, aki élve kijutott volna a roppant szigorúan őrzött, mágikus csapdákkal teli könyvtárból, ha egyáltalán bejutott. Hullócsillag úrnő nagyon okos volt s rájött, hogy hogyan tudnának ők belépni. Megkérte a vezért, hogy hívassa elő a legjobb hamisítóját és készíttessen vele egy levelet, amelyben az áll, hogy Morgár király csapatával kettő nap múlva Fagykéregbe látogat, mert a családfáját kutatja, mivel isteni mivoltát

akarja bizonyítani. Legjobb írónőjét és lovagját előre küldi, hogy mihamarabb elkezdődhessen a kutatómunka. Őket a könyvtár minden sarkába be kell engedni. Az akadémikusokokra halál vár. A hamisító egy napot kért a levél elkészítésére, amelyre minden pénzük ráment.

Másnap Hullócsillag úrnő és Ossian lovag álruhát is kapott a tolvajoktól, hogy a bogaras Gordon ne fogjon gyanút. Gordon a levél elolvasása után egy ideges morgással vette tudomásul a leírtakat, és kiadta az őrségnek, hogy ne tartóztassák fel őket sehol, majd hatástalanította a mágikus csapdákat. Idegesen tért vissza munkájához. Morgár király közeledtével mindig mindenki idegesebbé vált.

A katakombák központi termében Ossian gondosan letisztított minden követ a falon, megkeresve az ősi jeleket, amelyeket nem látott senki már több száz éve. Ezalatt Hullócsillag csodálkozva vizsgálta az ősrégi könyveket, miközben nagyokat tüsszentett a rajtuk lévő portól. A lovag felidézte emlékezetében a tekercsekben olvasottakat, majd nagy elővigyázattal nyomta a falba a megfelelő jelzésű köveket. Mikor végzett velük, a központi terem közepén megnyílt a padló, és egy állványon felemelkedett Ophyzusz egyik könyve. Kékes fényben világított és szikrázott a koncentrált mágiától. A lovag és az úrnő kézen fogva a könyvhöz lépett.

Egészen beesteledett, mire Rengárd befejezte meséjét. A kis Oguz most is tátott szájjal hallgatta végig. Az összegyűlt tömeg egy része ámuldozva, másik része

mosolyogva, vagy éppen hitetlenül legyintve hagyta ott az öregembert. Megint Oguz maradt legtovább, aki most is tele volt milliónyi kérdéssel.

- Mondd Rengárd, sikerült nekik megölni az időt? Nem öregedtek meg, és együtt maradtak, ugye? Honnan tudták, hogy melyik oldalon van leírva a megfelelő varázsigé? Hogyan tudták felolvasni az ősrégi nyelvű szöveget? Helyesen olvasták fel? És mondd, mi lett...

- Hohó, fiacskám! - mosolygott Rengárd. A mese eddig tart. Vagy megint azt szeretnéd, ha édesanyád ide jönne érted, hogy hazavigyen, és engem is megdorgáljon, mint a múltkor?

Ezen jót nevettek. Csak ültek ott még egy kicsit, álmaikba merülve. Aztán Rengárd szólt:

- Oguz, légy jó és menj most haza. Szüleid már biztos régóta várnak a meleg vacsorával.

Rengárd szokás szerint addig nézte a távolodó fiút, ameddig csak láthatta. Utána felállt, összeszedte a pénzérméket, feltekerte szőnyegét és aludni tért. Ezen a napon a kis Oguz Hullócsillag úrnő és Ossian lovag meséjét százezer-milliárdszor hallotta.

Kisvárdá, 2005.

Laura szíve

Hosszú évek teltek el, de még mindig szüntelenül Őrá gondolt... Most ugyanott tartott, mint egy héttel ezelőtt. Feje fölött instabilan lógott egy dróton a haloványan pislákoló villanykörte. A szobájának - a Lyuknak, ahogy ő nevezte -, alig a felét volt képes megvilágítani. A falakon nem nagyon volt már vakolat, a mennyezetről folyton szivárgó esővíz miatt elviselhetetlen szag terjengett. Jobban mondva, mindenki számára az lett volna, aki még rendelkezik némi emberi érzésanyaggal. Egy pillanatra megvilágításba került egy patkány, ami éppen keresztülszaladt a szobán, egyenesen a rozoga, koszos ágyneművel ellátott ágy alá. Hirtelen felnézett kopott asztala felől, egyenesen a hatalmas, rozsdás tükrébe. Felállt s a maszatos, mocsok lepte ablakhoz lépdelt. A város aludt. Ez volt minden, amit padlásszobájából látott. Minden este. Minden és mindenki aludt, mint mindig, csak ő nem. A szokásos, fanyar keserűséggel kevert magányos érzés kezdte szorongatni lelkét. Visszasietett asztalához, s türelmetlenül foglalt helyet. Előtte szanaszét heverték az újságok, mindegyik a nekrológ rovatnál kinyitva. Rövid tanulmányozás után megállapította, hogy: semmi.

- Semmi! - suttogetta nyugodtan, majd köpött dühösen tükre közepébe.

Most szépnak látta magát. Sápadt bőrét, gubancos, arcába lógó ébenfekete haját, homályos, zöld szemét. Szépnak látta testét. Rásimuló, szűk fekete atlétáját, domboruló, csinos melleit, fekete fodros szoknyája felett izgatóan megcsillanó köldökékszerét. Szépnak találta a karjait, a porcelán bőrén éktelenkedő vastag hegeket. Boldogság öntötte el, mint egyszer karácsonykor. De hirtelen könnyek születtek szemében. „Egyedül vagyok!”, fogalmazódott meg benne. Annyira fájt neki ott belül, hogy kénytelen volt cigarettáját a köldöke mellett a saját húzában eloltani. Eltorzult arccal nyugtázta, hogy megint sikerült elterelnie figyelmét lelkéről. A könnyek felszáradtak szemében. Kislányosan megvakarta fejét, mint ki jól végezte dolgát, majd ágyára huppant, és combjai közé nyúlt. A temetésre gondolt. Vonzónak érezte magát, ahogy ringott a teste. Óra gondolt. Úja és újra felidézte a képet, ahogy ott állt, talpig gyászban, feszülő öltönyben. Elképzelte, ahogy leáll az idő, megmerevedik minden, csak ők ketten élnek. Elképzelte, hogy lassan felemeli fejét, reá néz. Ahogy egymás karjaiba fonódnak boldogan és meztelenül, angyalszárnyakon a magasba emelkednek, miközben zuhogó, fehér pernye borítja be fejüket. Autók zajára ébredt, tizenegy óra. Rettenetesen éhes volt, lévén harmadnapja nem evett, de most nem ez zavarta. Túl sokáig aludt - gondolta, miközben rohant lefelé az omladozó lépcsőházban. Kिरontott a kapun, fellökte a csomagokkal küzdő Öreg Nénit és egyenesen az újságosbódé felé szaladt. Ott mindenkit elpenderített az útjából, és követelte a szokásos adagot, mint valami

tudatmódosítót. Az éltes korú, bajuszos Újságárus nem értett semmit a lányból, de rosszállóan csóválta fejét, miközben képtelen volt levenni szemét a távolodó tüneményről, annak gyönyörű alakjáról, mennyei rigmusban táncoló tökéletes fenekéről. Nos, igen, Laura nem tudott olyan rossz állapotba kerülni, hogy ne legyen átlagon felüli, vonzó teremtés. Ő ezért nem tett semmit, de nem is érdekelte. Gyűlölte az embereket, főleg a férfiakat. Csak egyet nem. Felcsillant szeme és Őrá gondolt. Ügyetlenül próbált beleolvasni az egyik újságba, miközben majd leszakadt a karja a többi súlya alatt.

Laurának kincs lakozott lelkében. Ezt az ajándékot kapta Istentől. Tragédiája az volt, hogy ezt a kincset senkivel nem tudta megosztani, mivel nem volt erre a világra való. Magasan a többi ember felett állt, senki nem érhetett még a lába nyomába sem. Erre kezdetben nagyon büszke volt, s tudását, emberségét arra használta, hogy másokon segítsen. Ez okozta a vesztét is. Ettől a többlettől lett magányos, senki sem értette meg őt. Eleinte nem értette, majd kerülte. Így egy életre szóló harag gyúlt lelkében, amely hamar formálódott, alakult, osztódott. Torzult.

Deviancia, mizantrópia, személyiségzavar. Gyermekkora hányattatott volt, hol itt, hol ott élt. Gyakran tűnt el hetekre, ha talált egy hozzá hasonló örült fiút. Aztán kifacsarta és eldobta, mint egy rongyot. De gyakran csak utazgatott. Egymagában. Egyik állomásról a másikra. Hosszú napokig egyik vonatra fel, másikról le. Az a fajta volt, akinek szépségére mindenki felfigyel, de senki sem

látja, hogy komoly segítségre van szüksége. Igazából mindenki látta, de senki sem vette észre őt... Laura huszonhárom éves volt, de legalább háromszor ennyit megélt már lelkileg. A tragédia óta a Lyukban lakott. Hol volt pénze, hol nem. Már egészen kiskorában kialakult a tartós szeretethiány miatti szélsőséges perverziója. Olyan alkat volt, ki mindig a határokat kereste. Ha látott egy horrorfilmet, akart látni egy durvábbat. Így volt ez a szexuális beállítottságával is: egyre mélyebbre süllyedt. De ahogyan ő fogalmazott: emelkedett. Mindig fogalmazott magában. Mindig beszélt magához. Mindig. Minden csak nézőpont kérdése, vélte. Nincs eredendő jó, vagy eredendő rossz, az emberek teszik olyanná a dolgokat, amilyenek. S amiért ő hozzá mert nyúlni minden dologhoz önmagában, végtelenül szabad volt. Azt tette, amihez éppen kedve volt, akkor, amikor akarta. Semmit nem fojtott el magában, minden érzését, vágyát kiélte. Őt nem fogták vissza gátlások, szabályok, erkölcsök, társadalmi normák. Szabadabb volt, mint bárki ezen a földön. A lelke viszont egész életében elviselhetetlenül sajgott. A természet egyensúlyra törekszik, fogalmazgatta mindig magában. Egyszóval, Laura életfilozófiája a kitalálom, megteszem volt. A túlélést számára az jelentette, ha lelki fájdalmát egy nagyobb, fizikai fájdalommal kiválthatja. Ezért volt az önkínzás, az, hogy régóta temetésekre járt, és még megannyi bizarr szokása, amit belső szenvedésének enyhítésére, elleplezésére agyalt ki. Fétis modell volt. A legjobb lehetett volna, ám a lehető legkevesebbet dolgozott. Csak annyit keresett, amire a túléléshez

szükség volt. Nem tudott kint élni. Kint a nappali fényben. Az éjszaka meg csak az övé volt, akkor osztotta meg másokkal, ha kellett neki valami. Saját testét templomnak tekintette, ahová csak ő léphetett be, és csak ő tehetett ott azt, amit akart.

A Lyukba berontva asztalára ejtette az újságokat. Bármivel foglalkozott, kellett közben valami... plusz. Egy sötét, komor, gonosz zene, egy ugyanolyan film. Bármilyen, csak sötétebb legyen a szobájánál. Neki ez jelentette a fényt. Egy vak ember bánatát igazán csak egy vak ember értheti meg - fogalmazta. Igazság szerint rengeteg magához hasonlatos embert ismert, de őket sem avatta be semmibe, ami ő maga volt, mert őket sem tudta szeretni. Még csak közömbös sem tudott lenni senki iránt. Mindenkit gyűlölt. Veszettül. S ezek az emberek is valahogy úgy érezték, hogy Laura még számukra is túl bonyolult. Mivel neki senkije nem volt, így a különféle sötét művészetekbe menekült.

Éppen hozzákezdett volna szokásos kutatásához, mikor egy mentőautó szirénájára lett figyelmes. Kitekintett az ablakán és látta az Öreg Nénit, ahogy eszméletlenül tesz be a kocsiba, infúzióra kötve. Valakire emlékeztette, talán a Nagyira, de nem kavarták fel jobban a látottak, mintha egy filmben látta volna. Arca merev volt, kifejezéstartan. Olyan, amely bármelyik festőt, fényképészt megihletne. Gyönyörű, szabályos, vászonra, képre való.

Laura nem találta a nevet. Dühösen félresöpörte az újságkupacot. Lassan esteledett. Ma sem evett és ma sem

fürdött. Életbe lépett nála az ösztön. Pusztítania kellett. Durván feltépte ajtaját, majd a romos folyosó végén lévő fürdőszoba felé sietett. Megannyi lakás előtt elhaladt, s a szokásos csend fogadta. Néha azt gondolta, egyedül ő lakik ebben a nagy házban, így nem ártana, ha kimerészkedne olykor zsebkendőnyi padlásszobájából. A közös fürdőszoba nagyobb volt, mint az ő lakása, és most is az a különös, megnyugtató érzés fogta el, mikor tisztálkodni kényszerült. A kulcsot mindig a fürdő mellett lakó Házmestertől kellett elkérni. Középkorú, alacsony, köpcös, kopaszodó, örökké egyedülálló volt. Egy undorító alak, aki mindig mamuszban, alsónadrágban, és különböző olcsó konzerv ételek zsírijától pezsétes fehér atlétában mutatkozott. Különös kapcsolat volt köztük. Gyakran sértegették egymást, de az is előfordult többször, hogy Laura végtelen magányában, a férfi faltokban göndör szőrrel borított, hájas mellkasán sírta ki magát, miközben könnyeitől elkenődött fekete, eltúlzott sminkje még jobban bemocskolta a férfit. Ilyenkor a Házmesterben valami nagyszerű jószág éledt fel és sugárzott Laura felé, mikor simogatta a fejét, összekelve ezzel gyönyörű haját. Laura ezért a simogatásért ölni tudott volna. Csak emiatt engedte, hogy a Házmester hozzá érjen. Ott is. Laurát mindig is kerülték az emberek, valami iszonyatosat tudott olykor kiereszteni szelleméből, a tekintetéből. Egy férfi sohasem mert hozzá közeledni, vagy zaklatni őt; mindig örültek, ha ajándékot kaphattak Laurától.

Ám, ma este nem a Házmester kellett. Ma bántani akart (ő volt az egyetlen, akit sohasem bántott közben). A hideg kulccsal a kezében öltözni kezdett, és már érezte is a rátapadó szempárt. A Házmester a leskelődésre gerjedt igazán, Laura is szerette, ha erotikus körülmények között csodálják őt. De más esetben ki nem állhatta, ha bámulják, ezért is választotta a napfényes nappalok helyett sötét kis vackát. Ilyenkor igyekezett mindent megadni egyszemélyes közönségének, és persze, elsősorban magának. Minden mozdulata, mikor magához ért, maga volt a megtestesült szexuális művészet, mosakodása a kéj végtelen tengere, a római kori orgiákat idéző tisztátalanság vonzó mélysége. A Házmester áldott ezért minden szentet, a legszerencsésebb embernek érezte magát, és az is volt. Laura pontosan tudta, hogyan dobjon fel, és nyújtson el unalmas perceket, s a röpke háromnegyed óra alatt jó párszor örületbe kergette a férfit. S néhányszor önmagát is.

Miközben szűk ruhát és túsarkút húzott, azon gondolkozott, hová mehetne. Kedvenc helyét, az illegális s/m klubot felszámolta a rendőrség a múlt hónapban. Új helyre kell mennie. Ahogy kiért az épület belső udvarára, máris megvadult. Érezte, látta, itta az éjszakát, az ő igazi hazáját. Minden pillanat, mikor nem kezdhette el végre vágyai kielését, egyre jobban megőrjítette.

A kapuhoz érve, a sarokban, a kukák között egy barna kis tárcára lett figyelmes. Viseltes volt, de tele pénzzel.

Ennek is nagyon megörült, de jobban érdekelte a benne lévő fénykép. Mert hiszen ezen a képen meglátta Őt! Egy pillanatra az egész világ megdermedt. Arra gondolt, hogy

talált végre egy kapcsolatot, mert az Öreg Néni a rokona lehet. A szomorú szíve légkalapácsként kezdett verni, miközben finom forróságot érzett körülötte. Hirtelen boldog lett. Persze, csak a maga módján, de boldog. Vidáman szökkent ki a kapun, bele a talányokkal teli éjszakába. Egy benzinkút sárga fénnel megvilágított gyorséttermében hatalmas adag ételt rendelt. Neki is esett, s miközben maszatossá lett szájjal tömte magába a szendvicseket és sült krumplit, érezte magán a szokásos, vágyakozó pillantásokat. Laura nem tudott nem vonzó lenni. Az étterem fiatal férfi dolgozói mind arra gondoltak, hogy a fél karukat is odaadnák ezért a lányért. Később megéreztek a belőle terjengő borzasztó sötétséget, ami ismeretlen volt, ezért féltek tőle. Nagyot sóhajtva, mindenki folytatta dolgát; ki a padlót söpörte, ki a kólát csapolta, s ezután már csak lopva pillantottak Laurára. Mert muszáj volt. Vonzotta a tekinteteket. És nem csak a férfiakét. De senki nem merte megtenni az első lépést, megmaradtak a vágyakozás szintjén. Kénytelenek voltak ezzel beérni. Így maradt meg Laura mindenkinek - akivel ő nem kezdett valamit - csupán egy élő álom, amihez sohasem érhetnek. S mivel Laura mélyebben nem, csak mert muszáj volt - a vágyak miatt - kezdett bárkivel bármit is, ő volt a megtestesült fantazmagória.

Egy sötét mellékutcában található lebuja előtt haladt el éppen, aminek falán a plakátok Walpurgis estéjének ünnepét hirdették. Ma minden sikerül, gondolta megelégedve, hogy nem kell sokáig keresgélnie. Játszva fizette ki a belépőt és vegyült el a sok hozzá hasonló

külsejű ember között. Általában nem szerette a csordaszellemet, de most nem zavarta. A lassú, komor zene közben cikázó, fel-felvillanó fények pillanatokra engedték láttatni különös szépségét, ami ha lehet, csak még vonzóbbá lett ettől. Sokan várták epekedve, hogy majd odavetődik a lány, hozzájuk dörgöli testét. De Laurát másvalaki érdekelte. A sarokban, csendben, mereven meghúzódó, félénk fiú. Arra a szerencsétlen kötött mellényére, visszafogottan helyes arcára, szálnalmas mivoltára szomjazott. Ránézett és egyből látta: a suliban mindenki csak lenézte, állandóan ugratták, megalázták, s annyira kíván már valakit, hogy egy tőle teljesen idegen közegbe keveredett. Eszébe jutott a sebtapasz esete. Ha lassan téped le, nem érsz el semmit, csak fájdalmat. Le kell rántani. Egy másik kedvenc elvét készült alkalmazni: oda kell csapni a nagykalapáccsal. Mivel boldog volt, elhatározta, hogy ad egy életre szóló élményt az Örök Vesztesnek, és csak annyira bántja, amennyire feltétlenül muszáj; gonosan vigyorgott magában. Hirtelen az ölébe huppant, belenyalt fülébe, majd odasúgta:

- Megvagy! - ezzel mindkét kezével megmarkolta a fiú helyhez nem illő öltözkését és pokoli erővel húzta maga után, mágikus csábítást bevetve smaragd szemeivel.

Boldog volt a lány, azért kezdett vele. Máskülönben a kívül-belül vad fiúkat kedvelte. Örök Vesztes, habár majdhogynem összeesett, úgy remegtek lábai, egyszerűen nem tudott ellenállni ennek a lánynak és ennek a

szituációnak. Merőben új volt ez neki. A legelső. A mellékhelyiség, mint minden ilyen helyen, koedukált volt. Egy kis félreeső drogterem, hol nyalták-falták egymást az emberek, és repültek is egyesek. A fiú semmit sem érzékelt, csak azt, hogy az egyik fülkében már a vérébe is került Laura adaléka, aki kitárulkozó csókokkal borítja el. Szépen oldódtak gátlásai, átvedlett egy másik emberré. Csókolta és fogdosta a lányt, ahol érte. Keményen, férfiasan.

- Csak addig leszel ilyen, ameddig én akarom. -
kuncogott gúnyosan a dupla adag drogtól izzadó Laura.

Vasakarata még a kábítószernél is erősebb volt, Örök Vesztest visszatolta a gátlások szakadékába. De ki is emelte onnan hamar. A fiú gyorsan rájött, hogy csak játékszer egy sokkal erősebb hatalom kezében. Mivel az a hatalom így nézett ki, nem érdekelte. Rengeteget ittak, cigarettáztak és táncoltak. Laura teste mindenre alkalmas, állapította meg magában aktuális játékszere, amint kikelve magából, félelmetes vadként tombolva szórakozott.

A lakására indultak, s Laura szíve megdobbant, mikor látta, hogy kulcsával egy óriási, gyönyörűen megmunkált kovácsoltvas kapunál bajlódik. Egy műemlékként nyilvántartott temetőt őrzött, cserébe kapott egy házat a közepén. A sötétben szédelegtek ódon, gótikus szobrokkal díszített sírok között. Mindkettejükkel forgott a világ, majd mikor Laura egy éjfélete sírboltra zuhant, magával rántotta a fiút is. Nevetve. Haja és ruhája egybeolvadt a sírkővel, s a kékes holdfényben Örök

Vesztes fejét a harisnyás lábai közé tolta, aki Laura vonzásából nem tudott kiszakadni, kecses kezei a fején és a hátán összekulcsolt lábai a valóság volt, a jelen. Amit át kívánt élni. Laura sohasem engedett volna magába egy ilyet. Még ebben az állapotban sem. A fiú meg végül is végtelenül hálás volt neki, eszébe sem jutott ellenkezni. Minden percért, amit Laurával töltött, éveket áldozott volna az életéből. Sőt, ebben a felhevült pillanatban még tulajdon anyját is eladta volna a kedvéért.

Laurában hirtelen darabokra tört valami. Porig égetett falvak bűzét érezte. Szeméből kialudtak a fények, sötétség költözött oda, pupillája függőlegesen megnyúlt. Tulajdonképpen tudta, mi történik vele, csak... nem mostanra várta. Nem pont most. Mint egy húr, ami pattanásig feszül, de csak évek múltán szakad el. Az Örök Vesztes háta mögött lévő Jézus Krisztust ábrázoló szobor vállára egy éjsötét, hatalmas termetű holló szállt le. Laura kissé lecsillapodott, majdnem megadta magát. Tehetetlenül, félrefordított fejjel, félárbocra engedett pillák mögül nézte a fenséges, a szemében hatalmas madarat, miközben könnyek folytak végig arcán. A madár, miután megbénította pszichés erejével, ránézett, csőre lassan kinyílt, és rekedt, suttogó hangot hallatott. Emberi hangot, értelmes, szavak nélküli beszédet. A lány egy pillanat múlva magához is tért, egyenesen a fekete madár szemébe révedt. Bizonyítani akart neki, mert tudta, különben őt viszi el kettejük közül. Még erősebben ölelte át lábaival a fiút, miközben a márványon vonaglott saját izzadtságában. Az ősrégi temető legtávolabbi zugát

is megtöltötte Laura kéjes nyögdecselése. Ezek a hangok élvezetének beteljesülésekor egyre gonoszabbak lettek. Laura még sohasem élt át ekkora és ilyen intenzív gyönyört. A tudat, hogy valaki csak érte van, és minden kívánságát teljesíti, mindig fokozta az élvezetet, de az, hogy ezt a valakit istennőként használhatja kénye-kedve szerint, minden képzeletet felülmúló mámort adott neki. Örök Vesztes már körülbelül félórája nyúlt el holtan, törött nyakcsigolyákkal, de Laura izzadt combjai még mindig szorosan ölelték fejét. Észre sem vette, mikor a holló kitárta óriási szárnyait és felröppent a sötét égre, a hold felé szárnyalva. Észre sem vette, hogy körülöttük mindenütt jókora fekete tollakat kezd fújni a hűvös, hajnali szél.

Átlépte a határt. Most már nem volt visszaút. Nem tudott megmaradni a hajszálvékony határvonallal jelzett épelméjűség oldalán. Fátyol hullt elméjére, cselekedeteit innen kezdve az a kis jóakarát sem befolyásolta, ami még maradt benne. De nála nem is volt ennek értelme, hiszen jóakaratból adott egy esélyt ennek a nagy rakás szerencsétlenségnek is, de ez kellett neki, hogy átélvezze magát az örületbe. A Laura lelkéért küzdő démonok győztek, végleg elállatiasodott. Minden jót magában lát, mindent és mindenkit alárendel önmagának. Ez már nem afféle egoista nézet. Ez már egy véresebb valóság.

- Pfff! - állapította meg lenéző affektálással, mikor belépett a házába.

Épp olyan jelentéktelen volt, mint ő maga. S sült ról, hogy a kutyát sem érdekli, hogy itt van, mindaddig, amíg a temetővel nincs semmi probléma. A pici hálószobában, az ágy fölött lévő feszületet csípőből vágta ki az ablaküvegen keresztül egy dühös ordítás közepette. Majd fáradtan omlott az ágyba. Elernyed, meztelen teste izgató álmra hívta, amikor megérezte a kitört ablakon beáradó átható temetőszagot. Álma nem lett volna teljes, ha előtte meg nem fogja Halott Vesztes megmerevedett, kihűlt kezét.

Korán kelt s rögtön arra gondolt, hogy mennyire tetszene most Őneki. Ő mindig kihívást jelentett számára, talán épp ezért bolondult úgy bele. S épp ezért tébolyult szinte meg, mikor... Laura megrázva fejét hessegette el a fájdalmas gondolatokat. Az undor szokatlan grimaszai jelentek meg szépséges arcán, amint meglátta az ágy másik felén fekvő Halott Vesztest. Testét betakarta, arcára valami rossz rongyot dobott.

A nap a keresés jegyében zajlott, s a siker oly szokatlan ízével szájában végződött. Bizarr látvány volt a talpig feketébe öltözött Laura a kórház hófehér folyosóján. Minden más akaratot elsöprő magabiztosság áradt belőle, ahogy leszegett fejjel, nyílegyenesen előre szegezett tekintettel és hihetetlen erotikával fűszerezve tekergette a csípőjét, és lépdelt az információs pult felé. Mindezt tette olyan eredetien, hogy senki sem sejtette, hogy színházban van. Mintha maga a Halál közelített volna a megnyugvás maszkjában. A recepciónál összébb húzódnó nők, tudat alatt is a biztonságot jelentő társaságot keresték. A

mélyen alvó Öreg Néni lábát masszírozó állítólagos unoka belsője egyre jobban felforrósodott, ahogy arra gondolt, milyen közel is van már. A kórterem félhomálya a Lyukra emlékeztette. Arcán az elötörő vigyort, ha akarta sem tudta volna elrejteni. Mintha füvet szívott volna. Talán a boldogság olyan, mintha egész életedben, szünet nélkül be lennél löve - fogalmazta magában. Ez egy olyan valami, ami elérhetetlen. Csak ideig-óráig lehet a tiéd, mert különben megöl. De ha ez ekkora kincs, kérdem én, bűn-e, ha mindent megteszünk annak eléréséért.

- Ugye, hogy nem? - kérdezte Laura mosolyogva, miközben tudta, hogy erre a kérdésre csak egy válasz lehetséges.

Az egyik éjszakás nővér megállt az ajtóban, és Laura távozását kérte a többi betegre való tekintettel. A fekete lány helyeslően bólintott, de kért még egy percet. Majdnem pirkadt, mire végre ágyba került. Kislányosan izgult, miközben Halott Vesztes kezét szorongatta a takaró alatt. Elmesélte neki, mit tett újra Őérte. Fejét soha nem fordította hálótársa felé. Elég volt neki, hogy tudta, ott van, beszélhet neki, nincs egyedül.

Párnával az arcán találták meg a Halott Nénit. A sajtó elég nagy hírveréssel élt az ügy kapcsán, főleg, hogy a rendőrség az esetet összekapcsolta más, hasonló bűncselekményekkel. Egyre jobban kezdett bezárulni a kör, de Laurát nem nagyon izgatta. Mostanában már csak

egy ösztön-vezérelt beszélő állat volt - ahogy fogalmazott. Más izgatta. Vágyai kiélésekor már nem nagyon törődött vele, hogy nyomokat hagy hátra. Tisztában volt kvalitásaival. Tudta, hogy közel a temetés, addig már nem kaphatják el. A temetésen meg majd ott lesz Ő, újra egymáséi lesznek, elszőknek örökre az éjszakában... Mint rég. Úgy örült a lány minden este a temetőnek. Úgy élvezte a sétákat esténként, a bújócskát áldozataival. A lassú táncot képzeletbeli partnerével, a különös bált, hol csak ők számítanak, mindenki más halálra dermedve figyeli őket. Laura élete tele lett szertartásokkal. Felkavaró örömmel sietett minden este haza, hogy bemutassa Halott Vesztesnek újabb trófeáját és... levágja.

Már napok óta szemezett a sarokban lévő ódon zongorával, amit könyvek, porcelánok és családi fényképek leptek el. Az egyik álmatlan éjjelen lehuppant az ősi hangszer elé, majd magától értetődően játszani kezdett rajta. Nem emlékezett, mikor tanult zenét, csak azt érezte ösztönösen, hogy ki kell adnia magából valamit. A lassú, melankolikus dallam lelkébe mart, majd vérrel telt ajkát harapdálta, végül énekelni kezdett:

*Megláttam a lelkem holdját:
Napfény mögött énekelt nekem.
Örök életet leltem az éjben.
Az éj az most is,
Ami énekel
Bennem.*

*Ó, a szívem, a szívem,
Hol van most a szívem?
Régen ott volt mindig
Mellettem.*

*Ó, a szívem, a szívem,
Hol van most a szívem?
A testemen kívül dobogott
Énnekem.*

*Keblébe zártam értelmem,
Kiszakította a halál belőlem.
Ó, a szívem, már másért dobog,
Nem értem.*

A billentyűk fekete-fehér monotoníájától lassan szédülni kezdett, a magányos, szétváló hangok fekete jégcsapokként fúródtak a frissen hullott hóba, és varázs által vezérelt karcsú tüskékként Laura elméjébe. Imbolygó testtel zuhant a tölgyfapadlóra, fekete csipkés ruhája úgy terült el körülötte, mintha sötét vére folyt volna ki. Minden lassan elcsendesült, a temetőből visszavonultak a hangok, csak a mozdulatlan, fakó égitestek örködtek türelmesen.

A falakat a róla szóló újságcikkkel tapétázta ki. Dicsőségfalat emelt az ágyukkal szemben, amire szinte minden este kiszögezett egy darabot aktuális játékszeréből. Egy ódivatú pecsétgyűrű egy barna, férfias kézfejen éppúgy el tudta kápráztatni, mint egy gyönyörű

tetoválás, egy szép hosszú haj. Gyakran állt meg dicsőségfala előtt büszkén. A közepén lévő tükörre a rászáradt véren keresztül gyönyörűnek látta magát. Szzebbnek, mint a régi tükrében, amelyre csak a nyála száradt rá néha. Rájött, ezekkel a tettekkel mindennél jobban el tudja kergetni lelke sajkását. Már nem is kellett önmagát bántania. A tükör előtt bizonygatta, hogy ő csak védekezik. De ha eljön a temetés napja, mikor végre újra az Övé lehet, már nem kell ilyeneket tennie, hiszen megint szépen érző is lesz. Csak Övele tud szépen érző lenni.

A temetés előestéjén Laura izgatott volt. Tudta, hogy muszáj kipihennie magát, nem lehet fáradt, kialvatlan, dekoncentrált, mint oly sokszor. Hiszen holnap van a nagy nap! Ma ki sem ment a temetőbe. Fürdött, szépítkezett, próbálta eltüntetni magáról a halál bűzét. Egyedül aludni viszont ma sem akart. Egyetlenegy estét sem akart már egyedül, magányban tölteni. Kicsit talán hálás is volt Halott Vesztesnek. Ám az állandó éjszakai mocorgása, fészkelődése Laura agyára ment. Levette arcáról a rongyot, és kedvesen próbálta nyugtatni, vigasztalni. Elmagyarázta neki, miközben fölé hajolt, hogy pontosan tudja, milyen rossz lesz neki kikötözve.

- Csak egy este kutyuskám, ezt még igazán megteheted értem! Ma este ki kell pihennem magam! Tudom, tudom, rossz éjszakád lesz, hiszen nem foghatod a kezem! De légy jó, és gondold arra, hogy mennyi mindent kaptál már tőlem eddig is...

Laura végzett. A szíjak és láncok könnyedén hatoltak csontig. Olyan szorosak voltak, hogy Halott Vesztes már biztosan nem zavarhatta Laura álmát. Tanukat nem akart, így reggel egy másik szíj is feszült. Ezúttal Halott Vesztes nyakán. Azért még dobott neki egy csókot. Csinosan, tisztán hagyta el a gyászruhába öltözött Laura a házat, ami bő egy hétig adott neki otthont. Picit sajnálta is, mert hát végül csak sikerült kicsinosítania, otthonossá tennie.

A fekete, csipkés selyem remekül rejtette kíváncsú arcát. Elég türelmetlenül szorongatta retiküljét, mert az új temető ravatalozójában már szinte mindenki megjelent. A tengerentúlon élő unoka elég nagy késéssel ugyan, de megérkezett. Egy nyűg volt neki ez az egész, de az Öreg Néni egyetlen megmaradt rokona lévén, eljött. Habár nem régen járt itt - akkor a nagypapát temették -, azért mégiscsak örült, hogy lerendezheti végre a hagyaték dolgát, és szakíthat ezzel az országgal. Hiába köszönhetne neki az életét. Ő már a tengerentúlon született, ősei hazája semmit sem jelentett neki. A jéghideg ravatalozóba belépve pont Laura előtt suhant el. Laurát az Ő mágikus büvköre azonnal magával ragadta. Egyhelyben állt, próbált viselkedni, de valami láthatatlan erő, amit imádott, húzta felé. Ha csak egy kicsit lassabban megy, Laura teste, szája hozzá érhetett volna végre. Néhányan össze is súgtak, de nyomban elhallgattak, ahogy meglátták Laura villámokat szóró, elváltozott szemét, amit rájuk szegezett. Mindig ölni

tudott volna, ha a kettejük kapcsolatáról volt szó. Az utóbbi időben a feltételes mód értelmét veszítette, fogalmazta magában, miközben picit elmosolyodott. Olyan nyugodt volt... kiegyensúlyozott és boldog. Nem voltak már sehol a dühkitörések, a gyors érzelem- és hangulatváltozások. Kordában tartotta lelkét cselekedeteivel, és most, hogy Ő is itt van, egy légtérben vele, úgy érezte, révbe ért. Földöntúli nyugalom szállta meg, elérte, amit akart. A legfőbb prédát becserkészte, nem menekülhet, már csak egy apró mozdulat kell a képzeletbeli ravaszon. A szertartás alatt mindig a tömeg mögött, félrevonultan tartózkodott. Egy gyönyörű vörös rózsza volt nála. Nem a Halott Néninek hozta. Azért volt nála, mert jól állt neki. És folyton Őt leste. Nem vette le róla a szemét. Egész pontosan a szivarzsebét bámulta. A Halott Nénire egyszer tekintett, csak hogy megállapíthassa, jobban néz ki, mint mikor legutóbb látta.

Látta, hogy amint csak lehet, elszakad a tömegtől és megkönnyebbülten tér rá a temető főútjára. A széles ösvényen kigombolta a zakóját, és kibontotta nyakkendőjét, aminek két végével lelkesen kezdett játszani a szellő.

- Hé, várj meg! - futott utána Laura kecsesen ide-oda lóbálva kezeit.

Ő annyira szabadulni akart már innen, hogy csak a sokadik kiáltást hallotta meg. Mikor a lány felemelte fátylát, hogy szemébe nézzen, a fiú csodálkozva

tapasztalta, hogy még mindig nem lát semmit a lányból. Laura annyi titkot őrzött magában, hogy talán nem is tudta már számon tartani azokat.

- Látom ám, hogy nem vagyok egyedül. Nem csak én jöttem ide kényszerből. - kacsintott csalfán Őrá.

- Valóban? És te ki lenni? - kérdezte hunyorogva Ő, kinek akcentusát Laura kimondottan vonzónak találta.

- Én vagyok, akivel ma este alszol. - érintette meg a kuncogása közben játékosan, de tudatosan a szívét.

A tenyeréből evett, az orránál fogva vezette. Laura a mellkasára hajtotta a fejét, míg az mesélt neki. Így nem láthatta arcán azt a végtelen undort és gyűlöletet, amit ez iránt a görény iránt érzett. A legnagyobb lelki fájdalmak közepette élte át azt az éjszakát, amikor utoljára látta Őt. Azt a hatalmas orgiát, amit azon az esős őszi estén csaptak. A látványt, ahogy kedvese szeme fennakad, vérző orral és habzó szájjal esik össze a rengeteg drog miatt. Azt, mikor hullazsákban vették el tőle a szerelmét. Azt, hogy inkább az elvonót választotta a börtön helyett. Hogy nem engedték el a temetésre, az Ő családja mindenért őt okolta, hiszen ő rontotta el a kisfiúkat. Mozdulatlanul hallgatta végig, hogyan döntött a család a hamvasztás mellett, miután megtették a felajánlást a család régi barátjának, hogy az utolsó pillanatban megmenthesse a fia életét.

- Na, ebből elég! - parancsolta Laura jéghidegen, miközben felkelt. - Játsszunk valami mást!

A retiküljéből előhúzott egy pár bilincset. Az egyik pillanatban kattant a fiú kezén, a másikban már a bugyiját nyomta le a torkára, hogy megakadályozza a kiabálást, és megalázza halála előtt. A következő villanásban újra kibújt Laurából az iszonyat, és foglya ettől jobban megijedt, mint a pusztulástól. Egy pillanat alatt felfogta, hogy a halálának pillanata jött el. Habár nem értett semmi, magában azért könnyörgött, hogy gyors legyen. Laura szemébe könnyek szöktek a várva várt találkozástól. Ott térdelt az ágyon a vörössé változtatott szobában, és örömkönnyeket kevert a vértócsákba. Kedvese szíve még mindig dobogott. Melleihez szorította, majd csókolta, ahol csak érte. Minden dobbanásban válaszokat hallott, köszönetet kiolthatatlan szerelméért. Forgott vele a világ, bizsergést érzett agyában. Csókok és szerelmes szavak százaival halmozta el. Hirtelen rendőrautók szirénáira lett figyelmes. Az ablakon kitekintve több kocsit látott, amiből seregnyi rendőr rontott ki, egyenesen a szállodába, nem törődve az előkelő vendégek, és a szállodaigazgató elégedetlenségével. Laura pánikba esett, létük volt a tét. Rohant ki a szobából, meztelen testéhez szorítva kedvese eleven szívét. A folyosó mindkét oldaláról rendőrök kiáltottak megálljt neki. Mint gyermekét óvó vad anyatigris védte az nemrég kivágott szívét, és mint üzött vad kapkodta fejét. Libbenő, vértől csatakos haja hosszú, pöttyökből álló csíkokat varázsolt a frissen tapétázott

falakra. Visszaugrott a szobába, ráfordította a kulcsot. Meztelen, gyönyörű lába csapkodott a tócsákban, ahogy a konyha kis ablakához futott. Kipréselte magát, majd a tűzlépcsőn leereszkedve egy sikátorba ért. Egyik kezével melléhez szorította azt, ami kedveséből még megmaradt, a másikkal a levegőt markolászva futott kifelé. A nyílt utcára érve rendőrautók fényében az emberek csodálkozásból iszonyatba váltó arccal és tátott szájjal nézték a szokatlan látványt. Mindenhol vörös nyomokat hagyott maga után. Futott, csak futott, ahogy csak bírt, át az éjszakai városon, meztelenül, rég halott barátja szívét melegítve, félrelökve mindenkit, aki útjában volt. Addig rohant, míg kővé nem vált benne a vér, tüdeje majd ki nem szakadt. Minden levegővétel egy valóságos kínzás volt számára. Ekkor megállt, és a nyílt utcán kecsesen összeomlott. Ijesztő volt számára, hogy nem kapkodja, hanem szépen szedi a levegőt. Én mindig, mindent túléltem, ezt is túl fogom, erre vagyok hivatott - fogalmazta. Az egyetlen, aki segíthet neki... az... a Házmaster! Hát persze, ő biztosan elrejtí majd őket, gondolta, hiszen úgy odavan érte. Felült, és indult volna, de egy rendőr vasmarka fájdalmasan ragadta meg Laurát. Veszélyben érezte szerelmüket. Természetfeletti erővel harcolt ellene, s a dulakodásban a saját fegyverével lőtte agyon a férfit. Mindenhol rendőrautók kanyarodtak felé iszonyatos szirénáikkal, vakító fényeikkel. Előttük feléjük rohanó rendőröket látott, miközben oldalról vetődtek rá, és könnyen leszerelték a végül elgyöngült lányt. Egyes lapok tudósítói látni vélték, ahogy a lány az

utolsó pillanatokban kétségbeesetten próbálta szájába tömni az emberi testrészt.

Laura egy tolószékben ült, egy végeláthatatlanul hosszú folyosón. Sejtése sem volt, hogy mióta. Az új gyógyszer hatásosabb volt. Már nem is maradt ereje semmire. Kezei tehetetlen görcsben pihentek az ölében, mintha sohasem használta volna őket. Lábfejei befelé fordítva. Feje jobb vállán pihent, fakó, megritkult haja teljesen rövidre vágva éktelenkedett rajta. Gusztustalan, kelésszerű pattanások borították nem túl csinos, szabálytalan arcát. Száját már napok óta képtelen volt bezárni, így most is csorgott ki belőle a nyála. Hosszú, egyrészes, vastag anyagból készült fehér hálóruga volt rajta, amelyen melltájékon óriási sárga folt éktelenkedett, és amelynek egyes részeit imitt-amott fogva tartották a testén felhalmozódott hájának redői. Jelentős súlyfelesleg volt rajta. Formátlan testére gondolva: ma sem szerethetne belém senki - nyugtázta magában. A fekete-fehér követ bámulva, felé közelítő ízléstelen cipőre, és ha lehet, még ízléstelenebb színű barna nadrágra lett figyelmes. A fehér köpenybe burkolózott orvos egy óriási kartonmappát tartott az arca előtt. Tanulmányozása közben hangosan morgott:
- Keresztfalvi Laura, huszonhárom éves,... - buzgón jegyzetelve valamit.

- No, hogy vagyunk ma, hogy vagyunk? - mosolygott a lányra együtt érző kedvességgel, miközben leengedte a mappát, és atyai szeretettel simogatni kezdte a lány fejét.

Laura egy középkorú, alacsony, köpcös, kopaszodó, örökké egyedülálló, csak a munkájának élő alakot látott. A kérdéssel mit sem törődve, minden erejét összeszedve megemelte kissé fejét, és próbálta fordítani. Odakint hatalmas pelyhekben zuhogott a hó. Az állandóan az ablak előtt álló, és régi szerelmére hiába váró öreg nénivel éppen a kedvenc ápolója bajlódott, kinek szép arcát, férfias testét, izgató akcentusát, és igényesen hímzett szivarzsebét már oly sokszor megcsodálta. Távolabb, a könnyebb kezelhetőség érdekében rendőrruhába öltöztetett betegeket látott. Az egyik teremből valamely rokonuk elvesztésébe belebolondult gyászruhás nők sétáltak elő. Látta az éltes korú, bajuszos urat, aki minden reggel papírcsákót hajtogatott magának a reggeli újságból, ahelyett, hogy elolvasta volna. Minden egyes repedést ismert, minden emlékeztette valamire. Laura ereje elfogyott, feje visszahullott vállára.

- Mi baj, kedves? - guggolt le hozzá az orvos, ki rutinjától vezérelve meglátta a rezzenéstelen arc mögött rejlő mimikát.

Laura nem válaszolt. Nem szokott. Mindössze egy nevetés kezdett előtörni belőle. Mosoly nélkül, hang nélkül. A bénító drogok miatt kacaját teste csak lihegésben és rázkódásban volt képes kifejezni.

- Készüljetek! Azt hiszem, megint rohama lesz!

Kisvárdá, 2006.

Az álomisten

A keresztény időszámítás kezdete előtt, valamikor a hetedik évezredben, Mezopotámiában, Ninive városában megszületett Magii-szín-nabar, a Nabar-mud nemzetség legutolsó sarja. Satnya utód volt, már születése pillanatában majdnem meghalt. Gyakran betegeskedett, sem gyermekkorában, sem később nem volt alkalmas komolyabb, nehezebb munkák elvégzésére. Ki is vívta ezzel keményszívű apja megvetését, később gyűlöletét. Míg bátyjai atyjukkal az állatokat legeltették, földműves munkákat végeztek, vagy éppen háborúskodni mentek, ő anyjának és nővéreinek segített mindenféleképpen. A végletekig megalázó volt számára a vízfordítás, főleg, hogy gyöngye vállai miatt fele annyi vízzel telt vödört bírt el, mint nővérei. Vézna, görnyedt testtel botladozott mindig a kereskedőváros porában. Előtte járó nővérei gyakran hátrafordulva heccelték, kinevették, majd hazaérve beárulták anyjuknak, aki jól elverte.

A mindennapos fenytést egy időre mindig feledtetni tudta vele az, amit a Tigris látványa nyújtott neki naplementekor. Nem törődve a körmére égő munkával, mindig ledobta válláról a vödröket, és hosszasan csodálta az égen felbukkanó hold és csillagok tükörképét szikrázva visszatükröző, hömpölygő vizet. Szemei könnyben úsztak a gyönyörtől, nem pislogott, nem mozdult, nem lélegzett. Merengve, hosszú percekig élvezte a mellébe csapódó frissítő párákat. Vágyott mindig a hús víz érintésére, de sohasem merészkedett túl közel

hozzá, nehogy meglássa benne saját képét, mint azon a szörnyű délutánon, amikor kegyetlen nővérei kacagva erre kényszerítették. Ehelyett inkább odaképzelte magát, amint ebben a gyönyörűségben lebeg test nélkül, s remélte, minden, amit csak elképzelt, azonnal valóra válik. Mindig örök éjszakát képzelt, homályos, sűrű feketeséget, ahol csak az történik, amit ő szeretne. Elvágott innen messze, nagyon messze.

A nap fénypontja számára az volt, mikor végre álomra hajthatta fejét. Ilyenkor béke és nyugalom áradt szét testében. Próbálta magára erőltetni, hogy a Tigris végtelen gyönyörűségével álmodjék. Olykor sikerült is neki, ami óriási erőt adott ahhoz, hogy kitartson a következő napig. Szeretett volna az álomvilág minden feltérképezetlen zugába eljutni, miközben ő dönti el, hogy mit álmodik, így menekülve meg az élet összes nyűgétől. A kis Magii-szín-nabar minél több esős évszakot élt meg, annál jobban vágott az örök álomra, a tarka, Szikrázó Mezők pajkos ölelésére, a gondtalan isten-lét örökkévalóságig kiteljesedésére.

Egy napon kereskedők érkeztek a városba Záb felől. A szótlán, lehajtott fejjel élő, magába zárkózott ifjú ezen a reggelen izgatottan kelt fel az állatok mellől. Életében először látni fogja a nagyvásárt, messzi városok embereit, a távoli Ázsia megannyi csodáját. Az anyja ment legelől, mögötte gonosz nővérei, végül pedig ő maga, kit immár ennyi év elteltével a város legtöbb lakosa ismert és gúnyolt. Láthatta a város gazdagabb részében a híres

vályog és kőházakat, megismerhette a piacteret, hol a nyüzsgésben az emberek hangoskodva próbáltak hozzájutni a távoli vidékekről származó portékákhoz. Ma nem csak aranyat, vasat, rezet, karneolt és agátot hoztak a kereskedők, hanem ritka állatokat is, elefántot és orrszarvút. De ez is csak addig nyugözte le az ifjút, amíg nem találkozott egy ösöreg emberrel, aki a messzi Bábelbe tartott. A titokzatos idegen a félelmes Fekete Karavánnal érkezett, és a ninivei vásárban megpihenve bűvészmutatványokkal szórakoztatta a népet. A fiút az ismeretlen csodák teljesen rabul ejtették. Felfigyelt erre az anyja és kapva az alkalmon, felajánlotta fiát a szörnyű aggastyánnak, akiről azt rebesgették, hogy kecskefejű, sivatagi démonokkal közösködik, és járatos a fekete művészetekben.

Az utazó öreg egyéves szolgálatra kiváltotta őt az anyjától - aki boldogan adta oda legsatnyább fiát a rémségnek -, s nyakába kötelet kötve vonszolta őt a Hoszr partján álló rozoga sátrába. Magii-szín-nabar rettegett a misztikus öregembertől, annak mindenféle különös szokásától. A sátorrúdhöz kötve nézte végig a szikár vénség borzasztó estéjét. Ahogy verejtékben úszva rángott teste álmában, ahogy rekedten felüvöltött, mint egy állat. Halálra dermedt, amikor az éjszaka közepén felkelt. Szürke szemei merevek és üvegesek voltak. Úgy festett, mint akit megszállt valami gonosz szellem, ahogy egy szertartás előkészületeit végezte. Sírt és nyüszített, mint egy kis állat, amikor az öreg a tűz mellett teljes transzban a fekete égre bömbölte: Sakkurah-hai hív

titeket! Alig merte nézni a vénség furcsa táncát a tűz fényében, hallani sötét, vallásos mormolását egy ismeretlen nyelven. A következőkben lekuporodott a földre, de nem nyugodott meg. A Föld gyomrában termő gombákat, gyökereket és bogyókat tömött csontos kezével a saját, és az ő szájába, amitől tébolyult állapotba kerültek, és borzasztó dolgokat cselekedtek. Végezetül az következett, amitől Magii-szín-nabar a legjobban rettegett, a távoli éjszakában megjelentek a Hetek, akiknek neve és eredete soha nem volt tudott, kiktől az ősi sivatagi népek úgy rettegetek. Nem tudta, hogyan tűnhetnek ismerősnek ők, talán a legiszonyatosabb rémálmaiból. Mindegyikük bőre fekete volt, piros kelmébe bugyolálták testüket, még a fejüket is, amin homloktájt, két oldalt furcsán dudorodott az anyag. Sárga szemeik, mint a sivatagi kígyóké, szaguk, mint a rothadó hulláké. A révület csapdájában lévő öregnek hosszasan suttogtak a fülébe, majd a tűz kellős közepébe állva varázslatokat végeztek rajta. Vékony teste majdnem szétszakadt a koncentrált mágiától. A szertartás vége felé a Hetek vezére Magii-szín-nabar elé guggolt és mélyen a szemébe nézett. A legapróbb részekre bontotta az ifjút dermesztően gonosz tekintetével, aki halálfélelmében összevizezte magát. Majd a válla fölött hátraszólt társainak: ő lesz az! Ezzel eltűntek a messzi éjszakában.

A kegyetlenül perzselő nap sugarait gyilkos nyílvezzőkként szúrta a félmeztelen Maggii-szín-nabar testébe. A nyüzsgő Bábel valamely eldugott iparos sátrában serényen dolgozott, szívta magába az új

mesterség, a fazekasság minden fortélyát. Sakkurah-hai megkülönböztetett figyelemmel kísérte a fiú hétköznapijait. Munkafelügyelőként a szeme sarkából mindig gyanakodva tekintett szolgájára. A mester bűzös főzeteinek köszönhetően napról napra több ereje lett, a betegségek is kerültek már. Egyre szebb edényeket, vázákat készített, így az öreg egyre jobb módú lett, de őt csak a ritka füvek és gombák beszerzése érdekelte, no meg a tengernyi bor védelése.

Gyöngé kezei alkalmasak voltak a legszebb rajzok és díszítések elkészítésére. Neki kellett minden reggel lefestenie gazdája álmait égetett cseréptáblákra. Mániákusan diktálta az álmvilágbeli tapasztalatait, látomásait a fiúnak. Messzi hegyekhez vándoroltak el, ahol éonokkal ezelőtt élt harcias törzsek barlangrajzait másolta, akik álmaikból merítettek erőt csatáikhoz, s régi legendák szerint képesek voltak arra is, hogy rémálmaik lényeit áthívják a valóságba, hogy azok mellettük harcoljanak.

A fiú mestere mellett döbbsent rá arra, hogy ahová egész életében menekült, az álmvilág, sokkal több lehetőséget tartogat számára, mint hitte. Hiszen ott, ahol az idők kezdetétől kavarg az éber világ tudattalanjának millió látomása, ott, ahová bárki bebocsáttatást nyer, ha álmra hajtja fejét, valahol létezik egy átjáró a Mélyebb Álmok Univerzumába. Oda, ahol örök és állandó minden, ahol az éber világból végleg eltávozottakból kinő minden gyönyörűségük és minden borzalmuk egyaránt. Oda,

ahová ha bejutna egy még élő álomutazó, és megfürdetné elméjét a tiszta vizű Agairh tóban, felébredvén halhatatlan és mindentudó istenként szállna fel a csillagok közé, hogy ítélkezhessen az emberek felett. Habár Sakkurah-hai halállal fenyegette meg őt, ha ki meri próbálni az álomutazás, mit sem törődött vele. Ő is tudott már mindent az öregember felfedezéseiről, és égett a vágytól, hogy álmokat alkosson. Beehr-beri levelek füstjét itta minden este, úgy indult újabb kalandokra.

Ahogy haladt előre a saját maga által kijelölt úton, egyre jobban megváltozott. Emelt fővel járt-kelt, magabiztossága, erős jelleme tekintéllyel ruházta fel. Kezdett értelme kinyílni, rájött, mennyit is ér ő, meglátta önmaga képességeit. Pontosan tudta, mire képes, mit érhet el. S végre lehetősége nyílhat rá, hogy elszabaduljon ebből a világból, s mindenkin bosszút álljon. Nappal keményen dolgozott, éjszaka pedig egy másik tudatállapot végtelen birodalmába lépett be. Egyre világosabban és részletesebben értette meg egy rejtett univerzum rezdüléseit, amely nem bennünk fogan, hanem mi foganunk őbenne. Meghosszabbította álmait, és úgy alakította, ahogyan neki jólesett. Az ellenséges álomlényekkel bátran szembefordult, s térdre kényszerítette, majd a szolgájává álmolta őket. A barátságosak önként hódoltak be neki, akiknek hosszas beszélgetések alatt rengeteg kérdést feltéve, megismerte saját belsőjének rejtett erősségeit és hiányosságait. Megtudta, hogy Álomföld egy különálló világ, amely részben az emberek és az állatok álmaitól formálódik,

alakul, fejlődik. A világ három szintből áll, ami egymás alatt helyezkedik el. A legfelső szinten jár az összes halandó. A második szintre, a Mélyebb Álomok Univerzumába kerül minden eltávozott álommás, ahol tovább élnek Álomföldön a hatalmas városaikban. A Zugh hegység legmagasabb pontján álló toronyvárban tanyázik tíz fehér hajú mágus, akiket az istenek küldtek ide a mi időnk kezdete előtt. Ők mindent látnak, és mindenről tudnak, vigyázzák a rendet, és a tiszta vizű Agairh tavat, és bénító varázslataikkal megakadályozzák, hogy új istenek születhessenek. Ez a legfőbb küldetésük, amivel az ősi istenek bízták meg őket. A legalsó szinten még nem járt sem álomutazó, sem álomlény. Az ottani borzalmak keletkezését homály fedi. Oda lejutni a biztos halált jelenti, de nincsenek is kalandorok, akik megpróbálnák, hiszen az onnan néha-néha felszálló gyilkos iszonyat egyformán borzaszt el mindenkit. Azt a szintet titok övezi, ott sem halandónak, sem álomlénynek nincs hatalma. Sejthető, hogy valahol azon túl örvénylik a Közös Tudás Szentélye.

Magii-szín-nabar tudatos álmaiban értesült arról, hogy mivel az istenek nem álmodnak, így Álomföldnek nincs istene. Néhány utazó, akinek sikerült lejutnia az álmvárosokba, szeretett volna isten lenni Álomföldön, de egyiküknek sem voltak eléggé erős képességei ahhoz, hogy tudatukat az ehhez szükséges feltételekhez mértén átformálják. A jelenlegi ilyen szerencsevadász éppen Sakkurah-hai, akinek teste lassan belehal a mélyebb álmokba, főleg, hogy azt rebesgetik, valahogy felvette a

kapcsolatot a legalsó álomvilág hírnökeivel. Az ifjú utasította álomszolgáit, hogy kezdjék el felkutatni városaikat régi rajzok után, amelyek az istenné válásról szólnak. Néhány éjszaka elteltével az álomtáblákon látottakat összevetette Sakkurah-hai tapasztalataival, és az ősi barlangok rajzaival. Többet tudott immár az álmok földjein való kalandozásról bárki másnál. Tudta, hogy az álomvárosokba vezető út a Szikrázó Mezőkön túl megbúvó barlangrendszer végén található. Ám a csapóajtón csak az ereszkedhet le, aki legyőzi a Kűszöb Őrzőinek egyikét, a szukrah'ur álomdémont, ami az egyik legerősebb ellenséges lény Álomföldön, és erre mindössze csak egyetlen lehetősége van, különben tudata végleg meghal, teste soha nem ébred fel többé. Így történt, hogy mesterétől lopott főzetek segítségével egy mélyebb tudat-formált transzban parazitaként cuppant Sakkurah-hai álmára, és ott elpusztította a meggyengült ember tudatát, miután elszívta a vénség összes erejét. Shakkurah-hai nem fejezhette be küldetését.

Az ifjú felgyújtotta a sátrat, csak a cseréptáblákat vitte magával. Fazekas legényeket fogadott, és szülővárosába költözött vissza, ahol meghonosította az addig ismeretlen mesterséget. Sakkurah-hai felhalmozott vagyonából egy szép házat vásárolt magának szolgálkkal. Hamarosan megbecsült előljáró lett, hiszen a ninivei király rögtön kegyelmébe fogadta, úgy megtetszettek neki a sátorműhelyeiből kikerült portékák. Időközben elszegényedett szüleit és testvéreit cselédeivé tette. Teltek az évek, és egyre módosabb lett, egyre

gyakorlottabb álomutazó. Erősödő befolyása az álomvilágra, és a ninivei emberekre kezdett határtalan méreteket ölteni. Mindenki, aki ébren nem úgy cselekedett, ahogyan ő parancsolta, iszonyú árat fizetett, amint elszenderedett. A király álmaiba beférkőzve háborúkat szított idegen népekkel, hogy Ninive, a világ csodája a leghatalmasabb kereskedelmi és vallási csomópont lehessen. Minél több ember tudatát ejtette csapdába álmaiban, hatalma annál nagyobb és elsöprőbb erejű lett. Ám, még voltak olyanok is, akikkel nem bírt, lévén erős, szinte befolyásolhatatlan tudattal bírtak.

Álmaiban szorgalmasan tanulmányozott minden rajzot, leírást. Szolgáival papokat és tudósokat raboltatott el az álomvárosokból, akiket rettenetesen megkínzott, így jutva hozzá olyan tudáshoz is, amely még élő ember elméjébe nem hatolt be. Így vált belőle a valaha élt legerősebb és legtapasztaltabb álomutazó, aki végül elérte az álomvárosok kapuját, ahol farkasszemet nézett a szukrah'ur démonnal, aminek neve Behl-zarghor volt. Ami képtelen volt tartani magát Magii-szín-nabar örült varázslataival szemben. Rég elfeledett ígéket mormolt, amíg vissza nem taszította a bestiát az univerzum borzalmas mélységeibe, ahol fogant. Helyébe rögtön termett egy másik Őrző, aki immár szolgálatkészen hajolt meg az új álomutazó előtt, aki áthaladhat a kapukon. Nem sokaknak sikerült ez rajta, és mesterén kívül, amióta világ a világ. Az első álomvárosba belépve, aminek neve Úr-Nammun, tiszteletteljesen fogadták, mint amit lehetséges istenük megérdemel. Az a látvány

leírhatatlannak bizonyult. Tulajdonképpen nem voltak nagy különbségek a valódi városokhoz képest, hiszen az élőlények által megtapasztalt dolgokból épült, mégis tele volt varázssal, lüktető titkokkal. Valaha élt emberek és állatok népesítették be, és fogják az idők végezetéig. Az égen keresztülvonuló karaván kétpúpú tevékkel, a repkedő emberek, a vizesvödröket lebegtető asszonyok, a hihetetlen gyorsasággal építkező építészek, a sötét szobák későbbi korokat idéző orgái mind-mind csodálattal töltötték el szívét. De aminek a legjobban örült, az a hatalmának gyakorlása volt. Ha akarta, felbukkant az égen egy második nap, ha úgy tartotta kedve, embereket nyelt el a gondolatától megnyíló föld. Azonban, mivel még nem volt isten, itt is léteztek a korlátai, amelyeket igyekezett minél hamarabb áthágni.

Hamar összeütközésbe került a vigyázó fehér hajú mágusokkal. Mivel Magii-szín-nabar élő ember is volt még, nem volt rajta korlátlan hatalmuk. De rá is hatottak a bénító igék, amelyek a levegővel együtt belengték a helyet, így ereje nem lehetett mindenható. A tébolyult gyűlölet háborút fakasztott, az elsőt Álomföldön. Magii-szín-nabar ocsmány, gusztustalan rémségekből álló serege azonban nem bizonyult elég erősnek ahhoz, hogy elérje a Zugh hegységet, és elpusztítsa a tíz fehér hajú mágust. Az állandósult háborúk káoszt hoztak, a vigyázók minden erejét lekötötte az ifjú tudatának bilincsből tartása. Amint az ősi istenek tudomást szereztek a felfordulásról, azonnal alászálltak, és alkut ajánlottak Nabrhanaba'rhornak, ahogyan ők nevezték a

fiatal álomutazót. Ő, más választása nem lévén, elfogadta az ajánlatot. Hét álomvárost kapott, ahová visszavonult seregeivel, és uralkodhatott az idők végezetéig. Ezek a városok - Úr-Nammun, Oozogh, Resthoph, Baahlbah, Détrah, Iolbophos, Tevhtahzhegh - már sohasem lettek olyanok, mint azelőtt. Örök, átláthatatlan feketeség ömlött rájuk, a korábban itt lakók jajkiáltásait visszhangozták, akiknek testén démonok és egyéb, emberi elme által fel nem fogható teremtmények lakmároztak. Így alakult ki Álomföld Sötét Verme, ahová csak úgy özönlöttek a rémálom alakok, otthonra lelve, hogy aztán erővel telve repüljenek szerteszét a felső szinten, gyötörve az alvókat, és néha elragadva őket. S a borzalom szigete felett ott trónolt Nabrhanaba'rhzor, a sötét álomisten, keserűen és bosszúszomjasan, akinek uralmát és sötét energiáját segítették és táplálták a Hetek, akiknek neve és eredete ismeretlen.

A korosodó, életének vége felé közeledő Maggi-szín-nabar mindennél jobban rettegett attól, hogy úgy végzi majd, mint álomutazó elődje, Shakkurah-hai: öregén, elfeledve, kudarcba fúlva. Megtéve magát Ninive első főpapjává, új hitet kezdett terjeszteni, Nabrhanaba'rhzor, a sötét álomisten vallását. Haragjával fenyegette a hitetlen embert, ami persze le is sújtott rájuk, nem kímélve őket. Gyakoriak lettek Ninive városában az éjszakai halálesetek, lévén olyan iszonyatos rémálmok tomboltak, melyeknek borzalma magába szippantotta a gyenge embereket. Egy gonosz lélek jelen volt éjszakáikban, a kollektív tudattalanban, kikapcsolva a

régmúlt, a jelen és az alvó környezet ingereit, ott volt a tudatelőttés állapotban, az álmok születésénél, kénye-kedve szerint formálva azt.

Egy nyugodt, hűs sivatagi estén Magii-szín-nabar, Ninive város első főpapja, Nabrhanaba'rhzor álomisten földi követő távozott ebből a világból. Sem ellenzői, sem követői nem éreztek bánatot. Ellenkezőleg, megmagyarázhatatlanul felszabadultak lettek, mintha valami nyomasztó, komor, sűrű, fekete köd szállt volna ki a fejükből. A temetési ceremónia alatt szabadon beszélgettek egymással, halkán nevetgéltek, pont úgy, mint régen. A főpapot kívánsága szerint, a Tigris alá vájt, eltorlaszolt barlangokba temették zárt kőkoporsóba, s érthetetlen rajzokkal teli cseréptábláit mellé helyezték. A sírhelyhez vezető folyosókat, járatokat beomlasztották, mert féltek a kalandoroktól, kincsvadászoktól, akikben minden félelmet elnyomhat ideiglenesen a mesés vagyon utáni vágy. Örökre el akarták rejteti a cseréptáblákat, az elhíresült Álom-sztéléket, amelyekre máris túl sok varázslónak fájt a foga. Egyik porcikájuk sem vágyott arra, hogy az a borzalom, amit a főpap közvetített az éber világ felé, újra elérje őket, és rájuk telepedjen. A földfelszín, ahol a lejárati fekete szája ásított, hatalmas kötömbbel takarták le. De még mielőtt végleg elrejtették volna a zárókövet a végtelen homok alá, egyikük pár sort vésett a rémségeket elmesélő domborművek közé.

*Vándor, ki erre tévedsz:
Halld szavam, légy figyelmes.*

*Ezen a helyen olykor megjelenik
Nabrhanaba'rhzor, a sötét álomisten.
Ezen a helyen nyugszik
Főpapja, kinek testét őrzí éberén.*

*E kamrát ne bolygasd,
Legyen értelmed,
Hagyd meg pecsétjét,
Mert akaratát
Nem törheti senki,
Távozz, keress békét.*

*Ha ősök szavaira hallgatsz:
Éjszakád nyugodt lesz, semmi kétség.
De ha bölcs tanítást tagadsz:
Álomdémonok ragadnak,
S fel nem ébredsz soha többé!*

Emberi gyengeségeinek köszönhetően Magii-szín-
nabarból nem lett halhatatlan isten. Túl sok időt töltött el
kicsinyes bosszúkkal, régi sérelmek megtorlásával,
megmaradt emberi része. Végző elkeseredésében utolsó
heteit szinte végig álomban töltötte. A még mindig erős
tudatát egy utolsó, örök álomnak adományozta: az
áломisten álmának. Habár az egész Álomföldnek nem
lehetett ura, s az élőket sem befolyásolhatta többé oly
mértékben, álmaikban jelen tudott lenni olykor. Szelleme

ott lebegett a növekvő Ninive felett. A hosszúkás négyszög alakú városban ezer év múltán sem feledték Nabrhanaba'rhzort, a szörnyű álomistent, aki annyi ember halálát okozta. A templomépítések korában neki is építettek egyet, melyet Mezopotámiában, a civilizáció bölcsőjében sokan látogattak, messzi földről érkezett hívek áldoztak oltárán. A sötét álomisten templomát azonban elsöpörték az évezredek, a két folyó közötti országban birodalmak nőttek ki véráztatta földből, és teremtettek új világot. A Magii-szín-nabar által szült szellem néha még be tudott furakodni a térség embereinek, királyainak álmába, ami hordozva teremője esszenciáját befolyással tudott lenni rájuk. Suméroknak, majd akkádoknak, babilóniaiaknak, asszíroknak, perzsáknak, hettitáknak és médeknek sügött fülébe éjszaka. Tragédiája, hogy komolyabb hatással már senkire sem tudott lenni, átkai, parancsai már nem béklyók voltak, a legtöbben könnyedén rázták le magukról a rossz álmok okozta sokkot, ha felébredtek. Vallását óriási seregek törölték el, a keresztény idősámítás előtt, körülbelül háromezer ötszáz körül, az ékírás kialakulásával nevét már fel sem jegyezték.

Egy isten akkor hal meg, ha elfelejtik, tartotta az ősi mondás. Magii-szín-nabart, vagyis Nabrhanaba'rhzort kétségkívül végleg elfelejtették az emberek, de azt legbelül minden nép tudta, hogy van valaki odaát az álomvilágban, aki szörnyű hadával a békésen álmodók tudatára vadászik. A későbbiekben a görögök Phobetornak nevezték, sok kultúrában rettegtek tőle, de

egy őserdei nép, a szenoik törzse arra tanítja gyermekeit,
hogy ijesztő álmaikból ne riadjanak fel, ne féljenek,
hanem győzzék le a sötét álomisten zsoldosait.

A gyöngé kezű kis Magii-szín-nabar cseréptáblái,
amelyek Nabrhanaba'rhzor, a sötét álomisten születését
mesélik el, még ma is ott pihennek sírboltjában, a
hömpölygő, álmokat kergető Tigris folyó közelében,
megfejtésre várva.

Debrecen, 2008.

A sötét titok szobája

A tanév a végéhez közeledett. Tanácstalanul vetette neki a hátát a campus egyik ősöreg fájának. A földre huppant elszórva jegyzeteit, majd homlokát a térdére hajtotta.

Dús, göndör fürtjei vidáman táncoltak a langyos szellővel, mit sem törődve gazdájuk gondjával.

Hátrahajtotta fejét, majd csukott szemmel a napba fordította huncut, szeplős arcát. A tavaszi szünetre gondolt, a gondtalan napokra, amikor a két barátjával nyakukba vették az észak-nyugati megyéket, szabadon, nem törődve semmivel, édeshármásban. Spórolt pénze viszont mind elúszott, s ha nem talál napokon belül jövedelemforrást, nem tudja befejezni az egyetemet, ami az egyetlen lehetőség számára a kitöréshez. Az egyik délutáni előadás után azonban rámosolygott a szerencse.

- Várjon, kérem! - visszhangzott a fiatal professzor mennydörgő hangja.

- Igen? - kérdezte kábulatából felocsúdva.

- Úgy hallottam, munkát keres. Nos, lenne itt valami a maga számára. Talán nem ilyesmire számított, de...

- Vállalom! - vágta rá reflexből a hirtelen természetéről ismert lány.

- Nos, ez fontos nekünk. Úgy értem, az egyetemnek. - folytatta kimért álkomolysággal a professzor. A dékán úr kérésére ezt a lehetőséget nem ajánlhatjuk fel akárkinek. Maga megbízható háttérrel rendelkezik, eminens hallgató, az egyik legtehetségesebb tanítványunk. Magaviselete, eredményei példaértékűek...

A szőke lány, miközben a szónoklatot hallgatta, egy idő után már csak a homályos alak hangtalanul mozgó száját látta. A tavaszi szüneti örület vad képei villantak fel előtte, a sok mocskos éjszaka, amit barátaival elkövetett messze mindentől, ahol ismerős lehetett volna.

- ...Baumberg. - rázta fel a sejtelmes mennydörgés. Heti két-három alkalomról lenne szó, s ahhoz képest, hogy csak portörlésről van szó, elég jól megfizetné. De a részletekről majd a kolléga. Itt a cím.

Buszra szállva, albérlete felé tartva elmélyülten meredt a rohanó nagyvárosi épületekre. Hát persze, Baumberg! A híres tudós professzor, aki annyi elismerést szerzett az egyetemnek. Minden diák tudott róla valamit, de biztosat senki sem. Régi tablóképeken mutogatták a gólyáknak, milyen is volt a vén misztikus fiatalon. Baumberg briliáns elme volt, ígéretes jövő előtt állt. Ám a történelem egyik legnagyobb tudora még alig tíz éve állt a katedrán, amikor a legendák és az ismeretlen utáni vágya annyira elragadta, hogy karrierje megtört. Csak mítoszok, elfeledett mesék felkutatásával foglalkozott. Azt, hogy ezen a patinás egyetemen taníthatott, annak

köszönhette, hogy elvitathatatlan érdemei voltak Ninive városának egyes részeinek feltárásában. Nélküle alig tudnánk valamit a civilizáció bölcsőjének tartott Mezopotámia rejtett vallásairól. Rebesgették a régésről, hogy nemcsak tagja volt sötét páholyoknak, hanem alapítója is. Akárhogy, örült a munkának és annak, hogy megismerheti a híres Baumberget, kinek annyi könyvét olvasta már.

Térképét bújva még néhány percre, rájött, hogy eltévedt. Az iskolaváros külső kerülete békét ültetett lelkébe. A csend, a kényelmes falusi hangulat hatására elszállt a késés miatti frusztráltsága, és mosolyogva kérdezte az eleinte segítőkész embereket a Baumberg ház hollétéről. Azonban, mindenki zavart lett, és idegesen hagyta ott, amikor úti célját, a Csendszhalom-dűlőt említette. Sokáig bolyongott a vásárnapi macskaköves utcákon, amelyek a dél közeledtével finom húsleves és rántott hús illatába burkolóztak. Ebédidő lévén már jó ideje nem látott senkit, amikor figyelmes lett egy különös alakra. Derékgig érő haja, komor tekintete igazi különcöt sejtetett. Maga elé tartott karjára egy nagy fekete madarat ültetett. A környéken jól ismerték, habár kevesen látták. Soha nem beszélt senkivel, s mindig olyankor sétált az ódon házak között, amikor a legkevesebben tartózkodtak odakint. A lány tekintetét magára vonva kinyújtott karral mutatott a Csendszhalom-dűlő felé, majd tovasietett. Szerette a mások által furcsának tartott fiúkat, de most arra sem volt ideje, hogy ezt a különös jelenséget értelmezze. Futva indult a megadott irányba, ám amikor feltűntek a

tizenkilencedik század derekán épült, több generációt kiszolgálni hivatott családi ház tornyai, megtorpant. Közelebb érvén jól látta a kertben álló hatalmas fák lombkoronái között megbúvó fehér csontokat. Ez a ház, ez a kert... és Baumberg különös hobbija... Kezdte megérteni, miért alakulhatott ki annyi buta, és olykor félelmetes történet az aggastyánról. Még a szünet alatt, amikor egyik barátját már elnyomták a drogok és a fáradság, a másik, aki madártant hallgatott, mesélt neki különös esetekről, amikor is döglött madarakat találtak a fákon. De ez elenyészően ritka jelenség. Itt viszont minden fán tucatnyi madár csontváza fehérlett szemben egy bizonyos földszinti ablakkal. Mintha a rémület ragadta volna el őket attól, amit láttak. Felidézte barátja szavait, miszerint a madarak azért nem esnek le alvás közben a fáról, mert ahogy lekuporodnak, egy hosszú ín megfeszül lábukban, szorosra zárva így az ujjakat az ágon. Már az ódon, kovácsoltvas kerítés rácsait fogta, amikor még mindig a csontvázakat tanulmányozta. Majd végül becsengetett.

Már hatodszorra nyomta meg a csengőt, mikor ösztönösen meglökte a rozsdás fémkaput, ami kinyílt. A faragott ajtón lévő kopogtató aztán csak kicsalogatta az öreg Baumberget. Tipikus emberi reakció, hogy ha valakiről sok jót, vagy sok rosszat képzelsz, akkor csalódsz benne. Hát ő is csalódott. Baumberg ránézésre nem volt sem ijesztő, sem olyan misztikus, aki olvasta volna a történelem előtti sivatagi mágusok tekerceit, és egyáltalán, nem volt semmilyen. Egy magányos

öregembert látott, aki botjára támaszkodva járt, aki képtelen volt, hogy rendet és tisztaságot tartson, és ebédet hordjon magának.

A ház belseje viszont lenyűgözte. Sokkal szebbnek találta, mint kívülről. Az ugyanis tele volt mindenféle utazások, ásatások ereklyéivel, ősrégi, családi dolgokkal. Mivel Baumberg pusztán a hitének élt, utódai nem voltak, így elgondolkodott azon, vajon ki öröklí majd ezt a sok kincset, ha meghal. Egy falióra árából egy egész hónapig dőzsölhetnének nyáron a barátaival. Romlott gondolatait szokás szerint a jó tanuló ábrázatával palástolta. A házba belépőt egy olvasószoba fogadta, telis-tele régi, csatos könyvekkel, pergamentartókkal, melyek különböző ősi, ma már halott nyelven született írásokat rejtettek. Onnét egy folyosó nyílt, falait a Baumberg család őseiről készített festmények ékítették. A végét egy megsárgult függöny zárta el, ami előtt a nappali ajtaja volt. Ide invitálta vendégét. A régi vágású úr dús pofaszakállát vakargatva méregette az előtte álló lányt. Nyikorgó karosszékeben pipára gyújtott, majd rendre elsorolta a leendő feladatokat. Kikötötte, hogy a sárga függöny mögötti szobába nem léphet be, az az ő dolgozószobája, a saját szentélye. Örült is neki, mivel nem lesz kis munka ezt a nagy házat tisztán tartani. Rémllett neki, hogy hallott egyszer valami olyasmit, hogy amikor az öreg az egyetemen tanított, akkor is kényes volt a személyes dolgaira.

Teltek-múltak a hetek, s a lány igen megkedvelte Baumberget, és viszont. A professzor továbbra is egy régi világbeli úr tekintélyével, udvarias távolságtartásával viselkedett, ám egyre többet mesélt neki, miközben dolgozott. Sokat tanult az aggastyántól, aki néha, ha jó kedve volt, még régi iratokat is mutatott neki, amelyeket azelőtt csak hallomásból ismert az egyetemről. A ház tömve volt értékekkel. Sokkal jobban hasonlított egy múzeumra, vagy egy régészeti kincstárra. Megismerte Baumberg hatalmas munkáját, régi céljait, expedícióit. De saját kutatásairól, privát felfedezéseiről nemigen beszélt. Nem is feszegette nagyon, hiszen nem akarta magára haragítani egyetlen kérdezősködésével, és nem is nagyon hitt a misztikumban, a varázslatok világában. Realista jellem volt, aki mindig csak a hideg tényekkel foglalkozott. Az álmodozókat mindig elítélte, de Baumbergben őszintén csalódott. Ahogy egyre jobban megismerte, meglátta a bogarasság és a félelmes külsőségek mögött rejlő briliáns elmét. Az egész egyetem együtt nem érhetett fel ezzel az agg tudóssal. Baumbergnek is tetszett a lány, aki olykor egyenértékű vitapartnernek bizonyult, de hiányossága miatt - nem hitt a misztikumban -, nem avatta be mindenbe, nem engedte igazán közel magához, és a felfedezéseihez. Egy élet keserű csalódottságai miatt ösztönösen tartózkodott a hitetlenektől.

Az év legvégére már nem csak a korrepetálás miatt keresték fel sokan, hanem azért is, mert híre ment, hogy a vén madárijesztőnél dolgozik. Konokan hagyta

kíváncsiságukat megválaszolatlanul, ugyanis kicsit megkedvelte az öreget. Nem akarta, hogy az amúgy is sok buta pletyka mellé újabbak szülessenek, elferdítve az igazat, amit elmond róla. De a birkanép, mint olyan, pont ebből a hallgatásból vonta le azt a következtetést, hogy a legendák igazak, a törékeny testű lány meg csak életben akar maradni, azért nem beszél róluk. Ezért törte meg a csendet, és szórt el általa jelentéktelennek ítélt morzsákat.

Egyik délután megpillantotta a főkapunál a kopott, halványkék, nyitott tetős kocsit, amellyel végigszánguldott az észak-nyugati megyéken. Benne vigyorgott két mihaszna, munkakerülő barátja, akik mellett nem tudta elkötelezni magát, de nem is akart szakítani az örült hétvégékkel. Csoporttársnői megrökönyödése és sugdolózása közben vidáman pattant be a kocsiba, és szánguldott el a két szakadt fazonnal.

Az állig húzott takaróját két kézzel markolva járt az agya, miközben a félhomályba burkolózott olcsó hotelszoba ventilátorának lomha mozgására meredt. Hogyan is egyezhetett bele? Ez a két bohém mindenről tud, amiről nem kéne. Talán kémkednek utána? Két kedves, kisstílű csibésznek tartotta őket, akik már eddig is elkövettek ezt-azt, sőt, a szünetben még ő is segédkezett nekik ebben-abbban, de az öreg kirablását azért már soknak találta. Sajnálta a szerencsétlen, kis öreget, akit azért nagyra tartott. Sajnálta, főleg, hogy tudta, Baumbergnek az életet az őt körülvevő tárgyak jelentik. Senkit sem ismert azelőtt, aki úgy tudott volna ragaszkodni a dolgaihoz,

mint Baumberg. Már csak ez maradt neki, meg az ő társasága. Ugyanis rájött, hogy a professzor kénytelen magányából igazából a tudományos eszmecsere, a vitatkozás hiányzott. De a közelgő, egész nyarat betöltő féktelen utazás, csavargás a barátaival sok pénzt követel, így belement. Csak minden simán menjen, és Baumbergnek ne essen baja! Az öregért imádkozva aludt el.

Szép, kövér volt a hold volt azon az éjjelen, mikor a kopott autó három utasával leparkolt a Csendeshalom-dűlőtől nem messze. Látni lehetett a fekete házat, amint baljósloán meredt a csillagos égboltra. Látni lehetett egy pici sárga foltot is, Baumberg még mindig a titkos dolgozószobájában foglalatzkodott valamivel. Dús, göndör, szőke fürtjeit az évekkel ezelőtt elhunyt nagymamájától örökölt kendővel rejtette. A hűvös szellőtől kipirosodott arccal még egyszer megígértette a fiúkkal, hogy Baumbergnek nem esik bántódása. Megnyugtatták, hogy minden a terv szerint fog történni, nem ragadtatják el magukat. Megölelték a lányt és elindultak a legendás ház felé.

Az egyre erősödő tücsökzenére, az éjszakai illatokra, hangokra próbált figyelni. „Most ugranak át a kapurácson”, mondogatta magában idegesen az eseményeket. „Most nyitják ki az ajtót a tőlem kapott kulccsal”, összébb húzta magát a hideg kocsiban. „Most kötözik meg a szerencsétlent”, kóbor macskák szaladtak át az úttesten. „Már pakolnak”, suttozta. Lábai idegesen

rángatóztak a várakozás kínzó perceitől. Minden pillanat örökkévalóságnak tűnt, mialatt egyre jobban felerősödött benne a gyanú, hogy a késlekedés oka az lehet, hogy a két naplopó éppen megkínozza az öreget, mivel ők is rájöttek, hogy egy mozogni is alig képes vénember, nem pedig egy félelmetes misztikus, az ősi titkok nagy tudója. Vett egy mély levegőt tehát, és elindult a dolgozószoba fénye felé, ami egy ideje gyanúsán pislákol. A fel-felvillanó sárga fény mellé társult még Baumberg fájdalmas nyöszörgése is, amit tisztán hallott, ahogy közelebb ért. A kínjában mindenféle hangokat kiadó öreg jajgatásait olykor elnyomták a fiúk gúnyos kacaja, puffanások és dörrenések. A lány futott a zajok irányába, ahogy csak bírt. Keresztülrohant a kapun, át a kerten, fel a lépcsőn, egyenesen be a házba. A folyosó végén lógó sárga függőnyt félrerántotta. A szoba régi, vaskos, intarziás ajtaja, amely különböző ősi történeteket mesélt el a Pokolról, tárva-nyitva volt. Megtorpant a küszöbön, ahogy meglátta Baumberget. A szoba közepén állt, épen és sértetlenül. Duzzadt az erőtől, lehajtott fejjel és előre szegezett tekintettel nézte a lányt. Telve volt gyűlölettel. Minden a helyén, gyönyörű rendben. Csupa ódon, különös tárgy, amiket igazán meg sem tudott figyelni, úgy fogva tartották Baumberg szemei. Mögötte az ablak nyitva, a huzatban lengedezett fehér haja és szakálla. Iszonyú bűz támadt a lány arcába.

- Nem egészen mostanra volt megbeszélve, kedves!

A lány teljesen összerezte, ajkait kinyitotta, szemei könnyekkel teltek.

- Netán a barátait keresi? - süvöltött a rekedt hang. - Ó, ők már nincsenek itt. Fizikai értelemben legalábbis nincsenek. Távoztak. Az ablakon át - mutatott a háta mögé.

Futásnak akart eredni, de ahogy erőteljesen fordult, valamiféle falba ütközött, hanyatt vágódott, és elveszítette eszméletét. Homályosan egy kezét látott védtelen arca felé nyúlni, amibe ösztönösen belekapaszkodott. Talpra állt, megrázta fejét, aztán a rémülettől majd kővé vált. Valami olyat látott, amire nem készülhetett fel: egy emberi vonásokkal rendelkező szörnyeteget! Hogy össze ne essen, Baumberg a hideg, sokkolt lány mögé lépett, megragadva gyöngye vállait.

- Bemutatom önnek a Hólyagembert - hajolt egész közel a lány füléhez. - Segít távol tartani a betolakodókat. Réges-régen találtam őt Dél-Amerikában. Cirkuszban mutogatták. Hát nem mókás, kedvesem? - súgott most a másik fülébe. - Ha cirkuszban látná, nevetne rajta. Most meg képes lenne szívrohamot kapni itt nekem. Most pedig kotródjon! - lökte előre a lányt.

A szörny félreállt, a lány pedig megindult a hosszú folyosón a bejárati ajtó felé, ahogy csak tudott. Többször elesett, mintha ólomból lettek volna lábai. Még mindig kába volt kissé a sokktól, mikor hallotta Baumberg vészjósló kiáltását.

- Jegyezze meg egy életre, kedves! Mások tulajdonának nem tisztelete a legösibb törvény megsértése! - okított felemelt ujjal, mint egykor a katedrán.

Zúgott a feje és táncolt előtte a világ, mintha drog hatása alatt lenne. Nemigen értette még a történeteket, de egyre több dolgot rakott tisztába magában. Nem is a Hólyagembertől, hanem Baumbergtől félt. Tőle menekült. A Csendeshalom-dűlő rémétől, akitől mindenki tartózkodik. Átkozta a pillanatot, amikor betette oda a lábát. Átkozta magát, hogy nem volt okosabb, nem vette észre a nyilvánvaló jeleket. Hogy mindent reálisan lát, és tudományos szemmel vizsgál. Értette már a jóságos nagyit, aki mindig azt mondogatta neki, hogy a világ jelentős dolgaira nem nézhetünk a szemünkkel. Ilyesfajta gondolatok cikáztak megviselt elméjében, ahogy bevágódott a jéghideg autóba. Párát okádott és könnyeket nyelt, amint próbált elindulni a tragacccsal. Tehetetlenségében a kormányra borult és zokogott. Úgy érezte magát, mint egy álomban, amikor menekülnie kellene, de nem bír elszaladni. Végül nagy nehezen csak lecsillapodott, s letisztultak érzései. Mély undor támadt benne az öreg professzor és a visszataszító ház iránt, de vissza kellett mennie. Nem hagyhatta ott barátait, akik talán még életben vannak! Baumberg azt mondta, az ablakon át távoztak. De a kocsi meg itt állt üresen. Egy-két órát kellett várnia, mire a sötét szoba fényei kialudtak. A vén misztikus nyugovóra tért. Látta

Baumberg szörnyét, ahogy gondosan ellenőrzi a zárat, majd jellegzetes „járásával” eltűnik a házban.

Egybeolvadt az éjszakával, ahogy elérte a kerítést. Rettenetesen félt, de erőt kellett vennie magán a barátai kedvéért. A döglött madártetemekkel és csontvázakkal megtűzdelt fák alatt a ház tövébe lopózott. Társainak semmi nyoma. A hírhedt dolgozószoa ablaka alatt lapult, ahogy meghallotta az odabentről kiszűrődő hangokat. Valamiféle párbeszéd lehetett, de nem tudta még tisztán kivenni. Kissé felegyenesedett, és olyan közel húzódott, amennyire csak lehetett. Az öregember károgó kérdéseire ismerős hangok válaszoltak. Hiszen bent vannak! És óróla beszélnek! Az óvatosságot nélkülözve, hirtelen természetétől vezérelve nézett be az ablakon. Baumberg a szoba közepén roskadozott, varázslatos kacatjai között. Egy kis asztalkára meredt. Egyedül volt a szobában, mégis, barátai beszéltek hozzá, minden intim titkait kifecsegték. Ahogy jobban hozzászokott szeme a sötétbe, észrevette, hogy Baumberg előtt, az asztalkán két régi üvegcsé található. Mindkettő azonos méretű és színű, vastag parafadugóval lezárva. Az üvegek alján egy kevés fekete por volt. Ha barátai válaszoltak Baumberg szégyentelen kérdéseire, a por az üvegekben vadul kavarni kezdett, mintha egy aprócska tornádó tombolt volna bennük. Közöttük egy ódon szelencében a ritka Beehr-beri levél füstölgött bajjósón.

- Ez az átkozott ellopta a lelküket, vagy mi a... ? - úgy elmélyedt csodálkozásában, hogy a kérdést fennhangon tette fel magának.

Ijedtében kezeit szájára tapasztotta, de már késő volt. Baumberg meghallotta. Ahogy abbamaradt a beszélgetés, a por szépen leülepedett az üvegcsék aljára. Szegény lány nyüsített a félelemtől, ahogy kövé válva meredt be az ablakon. Láta az öregembert, ahogy az - aki előbb még háttal állt neki -, hirtelen farkasszemet néz vele. Tette ezt úgy, hogy semmilyen fizikai mozdulatot nem vitt végbe. Szemeiben az ősi gonoszság égett. Szája nem mozdult, de értette, hogy hozzá beszél. Hozzá beszél, valamilyen halott nyelven, vad rigmusokban. Értette. Már szinte nem is beszélt, hanem üvöltött a fejében. Összesen hét különböző hangot tudott megkülönböztetni, ami egyszerre döngött, visszhangzott odabent, de különbözőségük ellenére mindegyik Baumbergé volt. Feje rángott a félelemtől, amikor Baumberg előrenyújtotta csontos kezeit, és lassan hullámzó ujjakkal, markolászva, vicsorgó pofával elindult felé. Tette ezt úgy, hogy még mindig az asztalnál állt és meredten bámulta őt. A megvalósult lázalom volt ez, ahol valami természetfelettit, valami nem emberit érzett. Ettől annyira félt, hogy majd belehalt. Emberfeletti erőfeszítéseket tett azért, hogy lábait mozdítani tudja. Talán megtörheti az öreg varázslatát, elmenekülhet, mielőtt a rémség hozzáérhetne. Lassan, araszolva haladt hátrafelé. Csigatempóban ugyan, de gyorsabban, mint ahogy Baumberg tartott felé, akár egy rémálom-alak.

Szellemmása, vagy talán ő maga, mikor áthatolt a falon, az ablakon, gonosz képmása ráégett az üvegre. Ez oly mértékben fokozta a lány kétségbeesését, hogy megvilágosult. A rettegésnek ezt a magas fokát nem képes túlélni, csak ha felébred. S a felébredés ez esetben a halál. Tudta, hogy eljött számára a vég, már csak azon imádkozott, hogy minél hamarabb elragadj, vagy, hogy Baumberg ne játszadozzon vele. Rémülete kezdett örületbe váltani, kezét betapasztott szájáról levette, s a haját kezdte tépni. Baumberg fenyegetően közeledett, mint túlvilági ragadozó, ami e világi prédáját cserkészi be. Hátával az egyik fának ütközött, s ösztönösen hátranyúlt kezével. Próbált szabadulni, de kicsavarodott teste egyre jobban elnehezült. Mozgása ütemesen lassult, mint a légyé, ha a pók hálójában vergődik. Nem csak testét, de lelkét is érezte egyre jobban elnehezülni, szilárdulni. Míg végül végérvényesen beletörődött sorsába, és feladta a harcát. Ekkor a feléje tartó Baumberg megszűnt létezni; újra ott állt titokzatos szobájában, vele szemben. Ám, most nyugodt volt, olyan, amilyennek ő ismerte: egy szerencsétlen öregember, aki magáról is alig tud gondoskodni. Nyílt az ajtó, és a nagymamája lépett be. Egy üvegcsé volt nála, amit egy dugóval zárt le éppen. A professzor mögé állt, és miközben sejtelmesen nézte haldokló unokáját, elégedetten paskolta meg az öreg vállát, aki ráncos kezét a nagyanyóéra tette. Majd kéz a kézben, mosolyogtak egyet a lányra, és elhagyták a szobát.

A lány, aki előtt szép jövő és fényes karrier állt, csúnyán bevégezte. Olyanokhoz húzott, akik visszahúzták. Képmása, kicsavarodott, meggyötört teste Baumberg egyik madárcsontokkal teli fájának törzsét díszíti domborműként, a Csendeshalom-dűlőn, több tucat társával együtt.

Baumberg üvegcsegyűjteménye három új darabbal bővült azon az éjjelen.

Debrecen, 2008.

Aki a holdat figyelte

Már egy hete ömlött az eső szakadatlan. A szürke nagyváros kisemberei esőköpenyekbe burkolóztak, a sárga taxik vizet fröcsköltek a káromkodó járókelőkre. Az ég szürkévé változott, a leghidegebb fuvallatok találták meg a réseket, melyeken behatolhattak a házakba, hanyagul gombolt öltözékek alá. A madarak elrejtőztek a nap mögé, az meg a felhők mögé. Olyan elérhetetlen volt, mint aki most egy kihűlt sikátorban botorkált hazafelé. Hazafelé? Igazából, amerre vitte a lába. Az életösztön kihunyt belül, már csakis szerelme utáni vágya tartotta benne a pislákoló lelket. Két ellentétes érzés vívta véres harcát életre-halálra. Széles karimájú bőrkalapját nehéz esőcseppek verdesték, földig érő, fekete kabátja átázott. Szemmozgás nélkül, üvegesen meredt a szürke, vizes betonra, ahogy haladt előre. Hosszú éjszakákon keresztül nem bírta leemelni tekintetét a holdról, ma azonban igyekezett nem felnézni. Feltépett, gennyedző sebei elviselhetetlenül sajogtak, belsője jajveszékelt a fájdalomtól. Tudta, érezte, hogy itt a vég, az utolsó éjszaka. Csak még egyszer, utoljára látni akarta őt. Ezért vonszolta tovább lelki sorscsapásoktól legyengült testét otthonuk felé.

Egész este az ablakra meredt. Várta haza párját, a Férfit. Őt, akiben megtalálta az élet értelmét. Őt, akiért elhagyott mindent és mindenkit, feladta addigi életét, és

utána szökött az éjszakába, este, titokban. Tudta, ha ma hazajön, akkor van remény, minden jóra fordulhat egyszer. De ha nem, akkor vége, és neki is vége, hiszen nem élhet önélküle. Idegességében már a harmadik borospoharat roppantotta el gyöngé művészkezeivel. A vérrel keveredett vörösbor furcsa mintát rajzolt a drága szőnyegre, amin állt. A szemközti betonszörnyeteg száz sápadtan világító szemében békés estét látott, meleg vacsoraasztalokat, amelyekre gyertyák bársonyos fénye vigyázott. Még nagyobb magányt érzett, ahogy a látvány kifacsarta a szívét. A városra tekintett le, miközben az ereszekben lezúduló esővíz robaját hallgatta. A bejárathoz vezető kis utcát szuggerálta, melyet fűzfák öveztek. Ha beleunt a tétlen várakozásba, ujjait tördelve járt-kelt fel s alá, mint rácsok közé kényszerített vad.

Pótcselekvésekkel próbálta múltatni a szinte egy helyben toporgó időt, elfeledni az idegtépő kínzását. Egyre zavartabb lett, ahogy leült, rögtön felpattant, ahogy megállt egy sarokban, rögtön elindult valamerre. Zokogása félúton elakadt, bénult aggyal tapadt vissza a lélegzettől homályos ablaküvegre. Órák teltek el, mire kezdte végleg feladni önmagát. Az egész lakásban félhomály és elviselhetetlen csend uralkodott. Olyan csend, ami rátelepszik az ember lelkére, és a legbelsőbb félelmeket és magányt fakasztja onnan. Olyan csend, aminek ízét senki sem kívánja többé, ha egyszer már belekóstolt. Olyan csend, ami néma sikolyokat és halált szül legvégül. S ezen a csendes, hideg, esős estén hirtelen feltűnt az, akire várt. Egy sötét alak, talpig feketében, az esőben ballagva, vállain mázsás terhekkel. Úgy, ahogy

volt, szaladt le boldogan, már a kapuban a nyakába ugrott, csókolta, ahol érte, és köszönetet mondott neki. Ő szótlánul szorította meg a kezét, és meg sem állt a gyönyörű lánnyal a hálósobájukig.

Hajnali zokogásra riadtak a bosszankodó lakók. Nem amolyan gyászos zokogás volt ez. Hanem olyan kimondhatatlan, átérezhetetlen kínokkal teli, a legnagyobb bánat által sújtott. Búcsúlevél nélkül vérzett el a kádjukban. Kilehelte a gyönyörű lelkét. És még mindig esett.

Egyszerűen nem értette, hogyan létezhetett olyan dolog ezen a világon, ami kettejük hatalmas szerelmét is legyőzhette. Nem tudta kitörölni tudatából a pillanatot. S nemcsak hogy nem tudta kitörölni, az agresszíven elhatalmasodott rajta. A mély fájdalom kezdett ihletet ébreszteni, s bármennyire frusztrálta is a morbid téma, szépen ecsetet fogott, és a vászon elé állt. Megfestette az egész reggelt egy sorozatban. Azt, amikor édes kávé csábító illatára, mosolyogva kelve, a konyhában nem találja kedvesét, majd a fürdőszobában látja, ahogy fegyvert nyom halántékához. Kérleli, könyörög, rimánkodik neki. Annak, aki már csak egy roncs. A legostobább és a legszerelmesebb érvekkel kísérli maradásra bírni, de hiába. Egy utolsó pillantás, és a pisztoly dörren. Csövén halványkék füst távozik, élete értelme pedig egy kád forró vízbe zuhan. Akkor és ott őt is szíven csókolta a halál, csak még nem fogta fel. Vászonra került, ahogy szárítja és öleli meztelen testét,

felöltözteti, kifésüli haját. Robosztus tölgyfa asztalt cibál a szoba közepére törékeny testével, ráfekteti halott kedvesét, illatos mécseseket gyújt körülötte, majd pont úgy potyognak könnyei, ahogy az eső akarja elmosni ennek a városnak a bűneit.

Eltelt pár hét, és nem csak közösen megálmodott otthonuk, de ő sem hasonlított régi önmagára. Hosszú, mélyfekete hajkoronája egy rakás koszos tinccsé silányult, belelógott gyönyörű, márvány arcába. Táplálékot és folyadékot nemigen vett magához. Drogokat fecskendezett vénájába, ettől másodpercekre újra láthatta szerelmét. Láthatta az ablaknál, ahogy hazafelé tart. Kilökve a nagy lépcsőházi ajtót, azonban csak a hideg esővel szembesült, az éjszakai lombkoronák széllal folytatott különös táncával. Repedezett ajkait elevenre harapdálva festette újra a képeket. Mindig ugyanazt. A pillanat beférkőzött a legmélyebb valójába, szabadulni képtelen volt tőle. Csak ez jelentett már számára inspirációt, hiába kaparta a falat kinyitva, nem jöttek új gondolatai.

Lassan lépni sem lehetett már a festményektől a lakásban. Ő csak festett, festett, festett, mint egy programozott masina, amely csupán egy adott feladat elvégzésére való. A festészet jelentette számára a kiutat, amikor tinédzser volt, az adta a célt, amikor egyetemre ment. Sötét ihletének monotonítása azonban komolyan megrémítette. Gyakran alkotott olyan estéken, amelyeken nem volt józan. Imádta, hogy másnap egy „ismeretlen”

művel szembesülhet, ami csak kisebb korrigálásokra szorul. Ám most, mindig ugyanazzal találta magát szemben. A pillanattal, melytől szabadult volna. Olyan volt, mint egy védtelen kis állat, ami magát ellátni képtelen, egy magasabb létforma segítségére szorul, ami azonban cserbenhagyja.

A liftaknában találták meg. Alpinisták hozták fel. A tátozó szomszédok közt dörögve megjegyezte a hájas házmester, hogy milyen kár érte. Csak azt tudná, mi lesz az e havi lakbérrel...

Debrecen, 2008.

A felsőbb faj

A világmindenség egy eldugott elágazásában, az ezernyi zajló univerzum egyikében történt, hogy Atlantica nevű bolygójukon a Felsőbb Faj szembeszállt isteneivel, és új hazát keresett magának. Eónokig utaztak, alvó szellemük fénycsóvaként száguldott az éjfékete űrben, új atyák kegyeit keresve. Oly régen utaztak, hogy már haza sem találtak volna, de nem is lett volna hová. Isteneik iszonyú haragra gerjedtek, s izzó kezeik között szétmorzszolták Atlanticát. A nagy semmiben cikázó entitásokat végül az Egy Isten, a jóságos fogadta be. Azon a bolygón adott nekik otthont, ahol az első utazók is éltek, a Korai Magok. Óriási, örök vizekkel határolt földet kaptak, melyet Naltasytnak neveztek, s ahol örökkévalóságok után végre újra megtestesülhettek. Az Egy Isten mosolygott le rájuk mindennap, látva az ő tökéletességüket.

Az alig ötezernyi Vr'hillyonn nemzetség mesés birodalmat épített, a tudás, a béke és a gazdagság országát. Csodálták és tisztelték a Teremtőt, aki ilyen bolygót alkot. Ilyet, ahol minden, ami megtalálható a természetben, alkalmas arra, hogy a teremtmények kényelmét szolgálja. Vigyáztak is földjükre, hogy ne haljon meg végleg, és minden évben újjászülethessen nekik. Egyetlen, hatalmas, márvánnyal és arannyal borított várost emeltek, melyet Ghery'ytrheanak

neveztek, és egy nyelvet beszéltek, egyként cselekedtek. A születendőket atomjaira bontották, és a kiválók közül a legkiválóbbakat tették meg vezetőkné. A Ghery'ytrhea fölé magasló toronyban minden reggel a Napleány, az egyetlen köszöntötte a megszülető fényt. Kristályos énekével, lelket simító hangjával kelt a Felsőbb Faj, s aki csak tehette, megcsodálta hófehér szárnyait, hamvas testének intim domborulatait eltakaró gyémánt kagylóházakat.

Amire a Megszületés Kora után elkövetkezett a Tökéletesség Évezrede, a Felsőbb Faj, ami végtelen békében és harmóniában élt, elfeledte a repülés művészetét. Egyedül a Napleány, az egyetlen keringett néha városuk felett, aki azonban soha nem jött le tornyából. A nemzettség szerette nagyon a földet, ami teljességben kiszolgáltta őt, ám elkezdett újra vágyni a kék ég után. Ulyssoss, szent királyuk összehívta hát a fényes Ghery'ytrhea tudósait, csillagászait és varázslóit, hogy építsenek egy masinát, amivel a Felsőbb Faj újra utazhat a szelekkel.

A csudás gépeket először használó aranyhajú, világos bőrű Vr'hillyonnok a múltat elevenen idéző emlékektől könnyeket hullatván hasítottak a felhők közé. A földi anyagokból épített gépek hatalmas propellerjei a torony felé emelték őket. Csodálták és tisztelték az Egy Istent. Az ő régi isteneik olyan bolygót teremtettek nekik, ahol csak néhány dolgot vethettek szolgálatukba, itt viszont mindent. A Napleány, az egyetlen, viszont egyre

szomorúbb lett a fényes város fölött, s mivel nem tudott versenyezni a röpködő gépekkel, eljövendő tudással, szárnyait hátához szorította, úgy köszöntötte minden reggel a felkelő, életet adó fényt.

Ulyssoss, aki minden évszázadban vendégül látta egyszer az imádott Egy Istent, büszkén számolt be neki terveikről, fejlődésükről, ami gyorsabb volt, mint Atlanticán, hála Őneki. Istenük örömmel tekintett rá, de óvva intette, hogy valaha is őhöz hasonlóak akarjanak lenni. Az óriási, kikövezett, gazdagsággal borított tereken a Felsőbb Faj hosszú köpönyeges dalnokai köszöntették az életet csodás, oszlopos csarnokok teraszain, akik fölött a Napleány, az egyetlen, dalolta történetüket. A főutcán széles sorokban haladtak a sellőtáncosok, akiket virágosóval borított a nemzettség, s Naltasyt összes faja, minden lakója elégedetten hajtotta álmokra a fejét, mivel nem várhatott bosszút megbocsátó új istenüktől.

Már majdnem tízezer éve éltek itt boldogságos nyugalomban, amikor felébredt álmából Tüphón, Atlantica vénséges sarkánya, akit elrejtettek istenük elől. Ő volt az egyetlen a nemzettségben, aki más volt, aki látta és érzékelte, sőt felhasználta a létezés sötét mivoltát is, s aki régi otthonukban ellene volt a Napleánynak, az egyetlennek. Fekete művészeteket használt, s mindig próbált ellenségeskedést szítani Atlantica különböző fajai között. De az első háború sohasem jött el, az összetartó Felsőbb Faj nem engedett holmi hitvány eszméknek.

Tüphón első éber pillanata az új bolygón rögtön csillagközi repülésben végződött, s kárörvendve szállt alá, úgy kereste fel Ulyssoszt. Magával repítette az uralkodót, hogy lássa a csúfságot, a más földeken élő emberiséget, amely a mocsokban fetrengett, háborúskodott, fecsérelte javait, képtelen volt a harmóniára. A Felsőbb Faj nem értette tovább istenét, helyébe kívánt lépni. Már nem látták többé benne a tökéletes atyai bölcsességet. Sivatagi népekhez vándoroltak, és hatalmas kőháromszögeket emeltek, hogy elmozdítsák a bolygót, és rezonátoraikkal másféle energiákat gyűjtsenek. Tanították a sivatagi kiválasztott fajt, hogy idővel együtt uralkodhassanak majd az isteni síkokon is, de nem kerülhették el végzetüket. Kapzsi királyok, akiknek megadatott, hogy láthatták Ghery'ytrheat, az arany várost, háborút viseltek a nemzettség ellen. Akik voltak gyöngék az erőszakban, mivel mindig a békességre törekedtek. Tüphón álnok tanácsára felébresztették hát mesterségesen örök álomban tartott sötét sarjukat, a Wequor sereget, akik az e világ Poklának démonaihoz voltak hasonlatosak. Emberek ezreit égették el szemvillanás alatt. Megértvén, hogy Istenük kedvencei, akiket saját képére teremtett, nem érhetnek fel velük, önként visszavonultak a győztes csatákból. Soha többé nem kívántak kitekinteni Naltasyt falai mögül.

Ám eljött a Hódítás Kora, amikor is az ember nem elégedvén javaival és tudásával, más földek után szomjazott. Hatalmas gályáival elérte Naltasyt mesés

partjait. Kapzsiságuk gyilkosságig vezetett, gyilkosságuk háborúig. A Felsőbb Faj, aki mindig a harmóniára törekedett, védtelen volt az emberi gonoszság ellen. A legkiválóbbak hullottak el, amikor Ulyssoss döntött, s az emberekre szabadította immár másodszor a Wequorokat. A nemzettség nem értette, miért az Egy Istenben a végtelen szeretet az emberek iránt, ami mindenen túlmutat. Aki, végső döntésében arra jutott, elpusztítja Naltasytot. Szörnyű parancsának engedelmeskedvén a hold ellenállt a köháromszögek erejének, bolygó bolygóval ütközött, majd duzzadni kezdtek a vizek, melyekből szökött az élet. A kontinens lassú agóniája nem párosult pánikkal. Egy milliós évszázadnyi öreg faj álmos fáradtsága borult a fenséges épületekre, amelyeket sem ember, sem Istenük nem volt képes alázattal csodálni soha többé. Teljes hét napig süllyedt Naltasyt. A Felsőbb Faj, elkeseredettségében, mivel nem akart végleg eltűnni, lecibálta a toronyból a Napleányt, az egyetlen. Aki ősi valójában, halott anyagból is, egy ütemben is lévén, örök élet birtokában volt. Így, az élettelenből ősnemzéssel reprodukálták tökéletes maguk halovány másolatát, immáron harmadszor. Végleg megtört az én-elem. A megszületett Aryanok egy része sújtva az Egy Isten haragjától elrejtőztek a bolygó déli csücskén, jéggel véve körül önmagukat, s mélyen, a föld alatt alapítottak maguknak várost, amit Vrhill-Yah néven említettek. Naltasyt nemzettsége mozdulatlanul, imádkozva várta végét a hetedik napon, miközben újra figyelt, és hódolt az immár testközeli éneknek.

*Kitárom újra szárnyaim,
Balga vagy király, feletted állok.
Elrepülhetnék, de nem teszem,
Fiatalon is öreg vagyok,
Pihenni kívánok.*

*Tengeri füvek!
Ahogy süllyedek, legyetek ágyamul,
Örök álmomra simuljatok, kérlek,
S én játszok nektek szépséget.*

*Álomszínház ez itt,
Ne féljeteK.
A halál a megoldás,
Kérlek, szeressetek...*

Debrecen, 2008.

Elhagyatva

Azt hiszem, én mindig a mélységekbe utaztam. Az emberi lélek legrejtettebb tavaiban fürödtem, ahová talán csak néhányunknak van betekintésünk. Nem is volt lelki társam soha. Tinédzserkoromban, a velem egykorú gyerekek furcsának tartottak, meglepetten, grimaszolva néztek rám örökké, és magamra hagytak. Szüleim, ha csak tehették, arra kényszerítettek, hogy koromhoz méltó buta játékokkal foglalkozzak. Ó, mintha akadt volna bárki is, aki bevett volna a csapatba! Ilyenkor mindig fogtam a labdámat, s elindultam hazulról. Elkerültem mindenkit, s a közeli, erdőszéli tisztásra mentem, hol nyugodtan, a természet harmóniáját megérintve, elmerülhettem az élet nagy kérdéseiben. Elvágyódásomat ebből a világból csak fokozta ennek a fajta misztériumnak a megismerése, de egyben csillapította is. Amikor először jártam ott, rácsodálkoztam arra, ami mára már rutin lett. Pontban sötétedéskor indultam haza, s mire visszaértem a városba, már mindent beborított az éj. Vígan pattogtattam labdámat, s meg sem álltam a hideg és üres játszótérig. Amikor folytattam utamat hazafelé, csodáltam az éjszakát. Egy viszonylag kis városban éltem, kisvárosi emberek között. Este mindenki otthon volt már, egyedül én jártam az utakat, boldogan, szabadon. Hajnal felé, a fénytől és ébredő zajoktól riadva hazasiettem. Otthon, másnap, apáéknak csak egy másodperces, erőltetett mosoly kellett ahhoz, hogy

megállapítsák, minden rendben van velem, és a neveltetésemmel, s rám se hederítsenek. Jártam tehát az éjszakát, magamba szívtam édes illatát, a hazámnak tekintettem.

Így nőttem fel, s egy öreg tölgy lehajló ágán ülve, a naplementét csodálva, azon merengtem sokszor, hogy hogyan lehetséges az, hogy senki, de senki nem járt erre már több mint tíz éve... Lassan nagykorú lettem, de még mindig megmaradtam egy reménytelen álmodozónak, nem bírtam kinőni azt, amit mindenki hibának látott énbennem. Egy társra vártam, aki majd kijön a semmi közepére, hogy ott szellemével megérinthessen mindent, és onnan tudom, hogy ő az enyém, az én fajtám. De sajnos, a valóság ridegebb, mint az őszi esték, továbbra is egymagam csodáltam a narancssárga ég alját, és kutattam a legrejtettebb titkokat, egyre magasabb szirtekre jutva a Mélyebb Tudás hegyein, honnan lenézően és nagyképpen tekintettem vissza az átlagos emberekre. Nem történhetett olyan rossz, ami elérhetett volna, hiszen minden, ami valóság, nappal, az számomra csak egy fátyolos szellemkép volt, hiszen ott volt mindenre a gyógyír, a tisztás, éjszaka, egyedül. Mindazonáltal, minden napot álmosan, kómában töltöttem, ami szintén segített kizárni a külvilágot, s még jobban elidegeníteni magamtól. Letűnt korok poros életfelfogásának utolsó bátyája lettem, amit a ma embere arra sem tart méltónak, hogy leromboljon, inkább hagyja, hogy az elmúlás éles karmai végezzék ki teljesen.

Semmi sem okozott nekem nagyobb traumát az életben - még apám kínokkal teli halála sem -, mint amikor a tisztásomra érvén benzinszagú, zajos gépekkel találtam szemben magamat. Az egyik munkás felvilágosított, hogy bevásárlóközpont épül itt, és hagyjam el a területet. Úgy éreztem magam, mint a kisemmizett, akinek vagyona után a méltóságát is elvették. Szomorúan ballagtam hát haza, hol vén anyám keresetlen szavakkal fogadott, hogy mit keresek otthon ilyenkor. Ilyen korán még sohasem léptem át a monstrum küszöbét. Töréspont volt ez a mondat, az utolsó csepp a pohárban, úgy döntöttem, hogy végre azzal az egyenlettel fogok törődni, ami én vagyok, és megoldást találok rá, bármi áron. A boszorkányt otthonba adtam, a semmitmondó szülői házam fillérékért úszott el, és hamarosan újat vásároltam a néhai tisztás közelében. Szép, minden jóval felszerelt, új építésű ingatlan volt. Gyufaszál voltam egy skatulyában. Nem tudtam úgy útnak indulni, vagy hazaérkezni, hogy ne fussak össze bugyuta szomszédokkal, akik a találkozásokkor kötelező mosolyt magukra öltve olcsó, triviális kérdésekkel traktáltak. Dolgozószobám ablakán keresztül a mindenki boldog megelégedésére létesített bevásárlóközpont bámult rám minden egyes pillanatban. Bejáratánál állt egykor az én szeretett tölgyem, aminek furcsán lehajló karján annyiszor olvadtam egybe a táncoló falevelekkel és a naplementével, amit most a rusnya épület eltakart előlem. Mellette irodaházak álltak, valamelyikben az új munkahelyem. Állandó zajban és bűzben éltem, amit gyűlöltem, de nem tudtam elszakadni ettől a helytől.

Minden ide vonzott. A munka után, otthon, egyből az ablakhoz mentem és addig álltam ott, amíg végleg le nem győzött az álom, vagy az alkohol. Idővel már nem tudtam koncentrálni semmire, a munkámra sem. Folyton az ablaknál álltam, és kerestem a nem létező életemet.

Az év egyik utolsó estéjén a magas irodaház valamely ablaktalan, eldugott irodájából tántorogtam elő, és a folyosón letekintettem az aulába. A hideg üvegfal, amely egész álló nap gépies mondatokat szajkózó, egyformán kinéző és létező karrierhajászok képmását tükrözte vissza, most az esti nyugalomban színes fényekkel kényeztette fáradt szemeimet. Óriási méretű karácsonyfa állt ott lent, gazdagon feldíszítve. Kissé visszarepültem az időben, álmodozó lényem megmozdult bennem újra, ahogy régi, szeretett, és azóta is áhított vágyképek és érzések tolultak fel bennem. Merengésem azonban megszakadt, mikor észrevettem, hogy valaki más is itt éjszakázik. A vezér a túloldalon, aki önelégülten bazsalygott. A mi ügyfeleink sokkal nagyobb és szebb fát láthatnak, ha hozzánk jönnek, mint a szemközti cégnél! Bárgyú mosolyát féktelen gyűlölettel néztem. Ezen a ponton jöttem rá, mivé is lettem, mennyit tompultam, hová is húznak le a hétköznapiak. Amikor már a gondolkodás is kiveszett belőlem, és képtelen voltam fejlődni, végső elhatározásra jutottam. Illetve, nem is elhatározás volt, hanem az ösztön bénító, suttogó szava, aminek a józan ész félretéve engedelmeskedtem.

Az asztaloknál egyetlen szék, a franciaágynak csak az egyik oldala megágyazva, az ebédlőasztalnál egy teríték... A legotthonosabb otthonokban is bombák születnek, pusztítók, ördögi szemek vigyázzák létezésüket, verejték tisztítja halált hozó testüket... Azt hiszem, nem valami kellemes, ha az embert statisztikai adattá módosítják. Pedig ez történik nap mit nap. Az érzés kihalt. Mi értelme hát? Pusztuljon minden, ami él és mozog!

Merev bőrszíjak és fémcsatok feszültek. Aki velem szembejött, már a szememtől meghalt, de ha mégsem, lángszóróval segítetttem rajta. Én és a rendőrök a több kilónyi, mesterien megépített, megtört testemre erősített robbanószerkezettől szenderültünk jobb létre. Jó éjszakát. Legközelebb, kérlek Titeket, jobban figyeljetek egymásra...

Debrecen, 2009.

A valóság rideg durvasága

A táj, ahol ülök, egészen különös hatást gyakorol érzékszerveimre. A látvány, ami először eléem tárul, egyáltalán nem meleg, befogadó, de erős gondolkodásra késztet. Nem tudnám megmondani, mióta vagyok itt, vagy, hogy ki vagyok én. A legtöbb, amire emlékezni tudok, hogy egész nap itt ültem. Nincs múlt és jövő, az idő megfagyott vagy átalakult. Akár évszázadok is lepereghetnének szemeim előtt egyetlen pillanat alatt. Nincs hová és nincs miért sietni. Csak ülök és bámulok.

Egyszer csak, az egészséges kíváncsiságtól hajtva szemügyre veszem a terepet. Az első, ami szembeötlő, hogy nincsenek színek. Minden a sötét valamely komor árnyalatát öltötte magára. Egy vékony csíknyi pázsiton méléázom, ami egy fekete patakot ölel. A patak vize nagyon furcsa. Nem mozdul, nem folyik, hanem mereven áll. Nem fodrozza szellő, nincs benne élet. A sötét víz valami rossz érzést ültet belém. Tovább fürkészem a tájat. Mellettem és előttem nincs semmi. Semmi. Kozmoszok végtelenbe nyúló csendjét, élőket mardosó halálos nyugalomát érzem. Ekkor döbbenek rá, hogy itt minden halott. Legalábbis, most ezt hiszem. Nincsenek madarak, nincsenek élőlények. Hiába van itt ez az ocsmány víz. Minden áll meredten, akárcsak az idő. Az egyetlen, ami él, mozog, gondolkodik - még ha lomhán is - én magam vagyok. Ez nagyon megrémiszt... Egyedül

vagyok a világmindenség dzsungelében, a nagy
feketességben, egyedül, élve!

Istenem, azt sem tudom, mióta vagyok itt. Kínzó
tehetetlenség, egyfajta klausztofóbia fojtogat, szaggat
belül, ahogy azt kívánom, bárcsak történe valami.
Ólomgolyónak érzem magam egy gravitáció nélküli
bolygón, miközben minden mozdulatlan. A
legkegyetlenebb börtönben lettem a legmegkínzottabb
rab. S bárhogy töröm a fejem, próbálok emlékezni, nem
tudom, hol vagyok és mióta. A patak nyugtalanítóan
merev, a túlparton kirajzolódott éjsötét erdő lombjai
dermedten csúcsosodnak az égre. Feltekintek rá, ami
valamivel világosabb, mint a lenti tájak. De semmi
nyoma rajta napnak, holdnak, madárnak, felhőnek. Talán
nem is a földön vagyok! - hasít belém a felkavaró
gondolat. Olyan az egész, mintha Isten megállította volna
a vetítógépet, csupán én, egy jelentéktelen statiszta
játshanám tovább a szerepet, a kínok kínját élve át ezzel
az örökkévalóságig. Ó, ne! Eluralkodik a kétségbeesés
rajtam, ahogy arra gondolok, hogy talán a Pokolra
jutottam, s gyermekkorom legféltettebben őrzött félelmes
titka testesült volna most meg büntetésemül. Okfejtésem
nem tudom befejezni, mert végre történik valami.

Nem hallottam semmit, nem volt semmiféle felvezetése,
hanem hirtelen, magától értetődően egy kislány termett a
túlsó parton, aki ama borzalmas erdőből jött elő, amire
csak félve bírtam vetni tekintetemet. Maga a tény még
különösebb volt, mint az egész eddigi itteni

tapasztalatom. A kislány aranyszőke volt, gyönyörűen fésült, hajpánttal hátrafogott hajú. Régimódi, piros vállpántos ruhát viselt, alatta fodros, fehér blúzt. Hófehér, vastag harisnyát és tükörfényes, fekete, csatos cipőt. Makulátlan külseje, eminens megjelenése egy pillanatra elbolondított, de ahogy közelebb ért, már éreztem is a gyöngé testéből kiáradó átható hatalmát. Évezredek, mélységes iszonyatot és feneketlen gonoszsgot hordozott, amit úgy fröcskölt szerteszét, akárcsak maga a Sátán! Miután már nem tudott tovább bolonddá tenni álcájával, sokkal lényegesebb dolgokat is észrevettem. Például, hogy nincsenek szemei. Nem, nem üres szemgödrei voltak, nem hiányoztak a szemei. Egyszerűen, csak nem voltak! A maga természetes valójában állt ott úgy, hogy rajta és benne nem voltak hiányosságok azok a dolgok, amelyeket eddig annak hittem volna. Rájöttem, olyan helyen vagyok, ahol nincs kötelező, nincs norma!

A kislány erősen sántított a bal lábára. Olyannyira, hogy botra volt kénytelen támaszkodni. Ő ott állt a túlsó parton, én pedig ideát néztem őt csodálkozva, rettenve, oly hosszú ideig, ami alatt földi mértékkel mérve generációk porladnak el sírjaikban. Hirtelen felém kapta fejét - nem tudom, hogy rám nézett-e, vagy sem -, és emberfeletti agresszióval, szigorúan, hadarva, ellentmondást nem tűrően nekem szegezte kérdését:

- Hogy van a vak kiscicám?

Meglepődöttségemben majdnem lenyeltem a nyelvemet, amit egyébiránt alig tudtam mozgásra bírni, oly régen nem használtam már.

- Hogy van a vak kiscicám? - ismételte a kérdést a maga iszonyú módján.

Egyre csak darálta, mint valami ördögi mantrát. Keveredett benne a gyermeki hirtelenség, ellentmondást nem tűrés, és a legmélyebb démoni gonoszság. Levegővétel nélkül, egyre csak hajtotta ezt a pár szót, egyre és egyre dühösebben. Majd szétvetette a méreg, hogy nem válaszolok neki. Göcsörtös botjával elmebeteg módjára csapkodta, szurkálta a földet mind erősebben, míg végül olyan erőt fejtett ki, amit az általam megismert fizika törvényei szerint nem lett volna képes. Haragja kihatott a természetre is, befolyásolta azt, körülötte a fák kezdtek meghajolni. Recsegve vonaglottak és jajgatásba kezdtek. Én is mérhetetlenül féltem, nem csak a fák. Éreztem, ahogy elfehérek, ahogy lassan teljesen kimegy belőlem az erő. Rekedt, embertelen vokalitása kezdte a maradék, pislákoló életet is kiűzni belőlem, amikor megéreztem, hogy a kislány tart a pataktól. Picit távolabb állt a fekete víztől, és valóban... Egy bizonyos távolságnál, mintha falba ütközött volna. Kicsit megnyugodtam, hogy nem eshet közvetlen bántódásom, amikor a hátam mögül - az egyetlen hely volt, amit nem néztem meg valami különös oknál fogva -, valami a kislányhoz szólt. Valami ember előtti, iszonytatóan vén, testetlen, nagy hatalmú valami, amire nincsen szavam és

bátorságom, hogy leírhasam. Nem láttam, de tudtam, megéreztem, mi az, és hogy mindvégig ott volt a hátam mögött, mialatt én itt ültem a fűben. Válaszolt néhány mondatban a kislány kérdésére egy olyan nyelven, amit nem értettem és nem tudtam beazonosítani, sőt, nem hasonlított egyetlen, általam felismerhető, emberek által beszélt nyelvhez sem. Ez a jelenés történelem előtti, sokkal ősbibb és gonoszabb volt, mint a kislányban rejtőzködő rémség, és hangja olyan elképesztően mély, hogy annak tónusa már fájdalmat okozott nekem. A világon túli szavai, amelyek a Viharmélységből törtek fel, ott bömböltek mellkasomban. A mély hang szaggatni kezdte izmaimat, repedeztek bordáim. Kínomban hanyatt vágódtam és könnyörögtem valakihez, bármihez. Ami vagy aki hallja, és segíteni tud, hogy legyen már vége a kislánynak adott válaszfolyamnak. Tehetetlen voltam, végtagjaimat nem tudtam mozgásra bírni, már bőröm is felhasadt és kibuggyant a vérem, amikor végre csend lett. Csend. Az, amire vágytam. Bénult tekintetemet a kislányra vetettem. Ő rám sem hederített. Látszólag megnyugodott, jó híreket kaphatott a vak kiscicája felől. Azt mondta, hogy holnap is visszajön érdeklődni. Azzal sarkon fordult, és szép lassan, bicegve, eltűnt a koromfekete erdőben.

Én semmi mást nem tudtam, csak azt, hogy nem akarok a fekete patak innenső oldalán maradni! Nem, ott nem, ahol ez a minden bizorrral több ezer milliárd éves, hatalmas, ősi gonoszság tanyázik. Egy villanypóznára lettem figyelmes. Hollóvá változtam és felröppentem rá

pont úgy, hogy háttal legyek az erdőnek, mert a kíváncsiság most sem hagyott nyugodni. Megdöbbenésemre, a patak két partja megszólalásig hasonlított egymásra! Az örület félelemmel keveredett el bennem, amikor láttam, hogy még mindig ott ülök a fűvön, magatehetetlenül reszketek, halálsápadtan, véznán, betegesen. Mintha gonosz gyerekek kővel dobtak volna, úgy röppentem fel a kormos, egyhangú égre, és élveztem a szabadságot, a repülést, a menekülést. Az egyetlen kiutat.

Szabadabb lettem idefent. Vannak dolgok, amiket visszanyertem magamból, némely régi képességem is visszatért. Az egyik, hogy érzékelni tudom újra az időt. Ennek ellenére, nem is számolom már az éveket, amióta szelem az álombéli egeket! Beleöregedtem én is e fekete, vénséges tájba, és minden értelmét vesztette, ami vágy, vagy éppen remény. Rájöttem, bármit teszek, én mindig ugyanaz maradok: a parton ülő, remegő húsdarab, kinek egyszerűsége kiszolgáltatottá teszi felsőbb hatalmak számára. Sőt, a repülés sem az, aminek látszik. A táj nem változik, a szél nem tépi testemet, a szabadságérzet mindössze hallucináció, az én spirituális drogom. Nem vágyom a tudást, nem akarok titkokat megfejteni, meg sem próbálom uralni a környezetemet. Én inkább tudatlanságban szeretném imitálni a repülést, mintsem tarkómon érezni, ahogy megfagy rajta valami amorf, felfoghatatlanul öreg és gonosz lélek lehelete, aki minden percét élvezzi kényszerű bénaságomnak, elhítelve velem

azt, hogy fenn kell tartanom félelmemet, mert bármikor jöhet valami változás.

Ezen az éjszakán döntöttem úgy, hogy nem ébredek fel soha többé.

Debrecen, 2009.

Belső ösvény – az utazás

Hosszú és kimerítő utazás várt még Leslie Kronnbergre. A gépe egy sötét, viharos reggelen szállt le a bécsi reptéren. Este vonattal ment tovább Budapestre, ahol szintén eltöltött néhány röpké órát városnézéssel, s csak aztán kelt útra ismét. Első alkalommal lépett az öreg kontinens földjére, de a kiégett elméjére telepedett felhőket nem tudta maradéktalanul elhessegetni az újdonság varázsa. Az orvos unott, monoton közlése arról, hogy kezdődő tüdőrákja van, beférkőzött minden pillanatba. Furcsa volt ez, hiszen törtető karrierista lévén először szembesül azzal, hogy nem tud mindent akarátának alárendelni. A maratoni vonatút velejárója, a langyos álmoság szállt fejére, miközben görcsösen forgatta ujjai között ceruzáját. Az üres papírjára meredt, majd onnan az ablakra. Az európai nagyvárosok, a rohanó táj egy merően új világot jelentett számára, mégsem hozott neki ihletet. Egy bombasztikus cikket akart írni, valami nagy durranást, ami után elégedetten vonulhat vissza, és hagyhatja másra életművének, a lapjának igazgatását. Lassan körülnézett a fülkében, gondosan szemügyre véve az intelligens arcokat, választékos öltözetüket. Munkájára gondolt és azokra, akiknek az óceánon túl tartozik. Ha sikerülne jó pénzért túladni az örökölt ingatlanán, azon túl, hogy megszabadulhatna felettébb kellemetlen hitelezőitől, még

maradna is arra, hogy drágább klinikákban vizsgálthassa ki és kezeltesse magát.

Unalmában elővette, és újra elolvasta a levelet és a mellékelt iratokat, amelyek hírt hoztak neki arról, hogy utolsó Kronnbergként őt illeti a kis hegyi falu határában húzódó telek, s a rajta üresen álló vén fogadó minden ingóságával. A finom papírra írt, helyenként rossz angolsággal fogalmazott mondatok karcsú betűi póklábakként keltek életre, átfonva őt, finoman mélyre rántva az álmok világába. A kalauz ébresztette, rövidesen megérkezik. Álomittasan kapta össze dolgait, felkapta kalapját, és sietett le a vonatról. Hirtelen eszébe ötlött álma, ami rendkívül jó érzéssel töltötte el lelkét. Szerelemről álmodott. Egy több évtizede nem látott, régi, kedves visszatérő álomalakkal, akit szinte már el is felejtett. Kába volt, úgy érezte, álom és valóság, múlt és jelen, mind összekeveredtek benne. A megyeszékhelyen találkozott az ügyvéddel, majd rövid tárgyalás következett, aztán a vasútállomáson kibérelt egy régi konflist, azzal indultak meg a vadregényes hegyi ösvényeken. Amikor az egyik domb tetejéről már látni lehetett a falu nyugati határát, úgy döntött, gyalog teszi meg az utat. Úgy vélte, hogy a friss levegő és a mozgás jót tesz majd neki, és talán a gondolatai is felgyorsulnak. Rövid séta után azonban lepihent, és fáradtan nyúlt el a fűvön.

Kora esti tücsökzenére ébredt. A békés szürkület az ismeretlennel együtt járó félelmet hintette el benne.

Gyorsan összekapta magát, és rátérve a kitaposott ösvényre, sietve jutott el a második domb tetejére.

A tisztásra érve azonban veszített tempójából, hiszen a látvány, ami eléje tárult, lassú ámulattal töltötte el. Egy tiszta, fiatal lányra kacsintott az álmos természet, aki mit sem törődött a közelgő sötéttséggel. A nyakában lógó, gyönyörű, ősi nyaklánc végén egy cizellált ezüst hold volt, melyet sejtelmesen simogatott a csillagok fénye. Virágokat gyűjtött, táncolt és énekelt, úgy forgott egyre beljebb a sűrű erdőbe, látszólag minden cél nélkül. Kronnberg áhítattal leste őt egyik fatörzs után a másik mögé szökkenve. Valami tiszta, rég elveszett gyermeki érzést ébresztett benne a puszta látvány, amit megfogni nem tudott. Szívesen követte volna még ezt a tarka ruhákba bújt angyalt, azonban ő túl gyors volt, és az út is kezdett eltűnedezni a háta mögött. Úgy döntött hát, hogy visszafordul, amíg el nem téved.

Este érkezett meg a pár száz lelkes, eldugott helységbe. Erős mellkasi fájdalmai voltak, de nem törődött vele. Sem ereje, sem kedve nem volt már ahhoz, hogy felmenjen a Bánya-hegyre, ahol szállást bérelt, és ahol már várt rá egy helyi vevő, így a falu központjában álló Vadász Panzió és Étterem táblájába kapaszkodott. Kicsit pihent, bevett néhány gyógyszert, majd eltántorgott a tölgyfából épült épület bejáratáig. A nap folyamán már megérkezett csomagjait ellenőrizte, majd szokás szerint egy bárszéken kötött ki. Fél üveg skót whisky után úgy döntött, valami helyit iszik, valami magyart. Mézes

pálinkát kapott, gonddal főzött szeszt, a környékbeli vadászok által hűvös reggeleken oly nagyon kedvelt nemes párlatot.

Háta mögött az étterem szinte teljesen kihalt. Egy-két helyi maradt csupán, aki az utolsó italát hörpintve méla mozdulatlanságban várta, hogy elaludjon cigarettája. Az asztalokon friss abroszok holnapra, a székek szoros ölelésben a tölgy asztalokkal. A kívül-belül fából épült helyiség falait díszítő agancsokra, bekeretezett hímezett terítőkre és kikészített bőrökre az éjszaka jótékony nyugalma szállt. Félhomály-ruhájukat csak a vaskos gyertyák, és régi olajmécsesek szemtelen fénye lebbentette fel egy-egy pillanatra. Lassú táncba kezdett minden, elmosódott képmások és szellemképek gúnyolódtak az összes szerencsétlen sorson, amivel szembenéztek. Halk, ritmikus zene szólt bágyadtan valahonnan, fokozva a magányt és az elhagyatottságot. Az ivópult végén a pincérnő egymagában ült egy rossz széken, fejét egy oszlopnak támasztva, a távolba bámulva. Elkenődött sminkje mögött felrejtett igazi képmása, fiatal arcának éjszakázás okozta barázdái. Rá volt írva; egy jobb sors elszalasztott lehetősége, tovaszökött álmok, amelyek utáni vágy mindig a legrosszabbkor tör az emberre. Poharából úgy fogyott az erős alkohol, hogy már nem is érezte, nem is érzékelte, hogy mikor és mennyit iszik. A fáradt hajnali muzsika monoton, magányos dallama bódulatba hívta. Az eszméletlen bódulatba. A szakács és az éjszakás pincér

vonszolta fel a kanyargós lépcsőn a szobájába. A pincérnő végre zárhatott, és mindnyájan hazamehettek.

Gazdag, másnapos turistáknak előzékenység jár, szemérmes hallgatás és a kínos dolgok palástolása, mintha meg sem történtek volna. Egy hűsítő zuhany, és a mindennél jobb gyógyír, a friss levegő utáni vágy, ami miatt reggel kivetette az ágy. Fél tizenegy volt, alig hat órát aludt. Hangyák másztak agyában, zsibbadt, sajgott mindene. Ám, amikor fuldokolva kilökte a zsalugátert, új erőt kapott a látványtól. A levegő tisztább volt, mint valaha, a csend pedig, nos, csendben most volt része igazán először. Azt látta, amit eddig a felhőkarcolók és a szigorú irodaházak eltakartak előle: az igazi életet, amit a nagyvárosok rég kiszorítottak magukból. A Vadász tizenkét szobájának legnagyobbikából kijöve széles, kacskaringós falépcsőn támolgott lefelé. Az étteremben reggelit csomagoltatott magának, amit előre kifizetett, és végre kilépett a falucska poros utcájára. Felnézett a kék égre, a simogató napra. Mélyet lélegzett a kristálytiszt, édes levegőből, és lassan, kijózanodva mindenből, elindult a főúton. A lassú élet, kimondhatatlan nyugalom, amit örök életében keresett, most itt volt előtte. Átéltette. Teljesen egygyé vált a kis faluval. Embertömeg, szmog és gépek hideg, idegen zaja helyett néhány helyivel találkozott csupán, akik kalapjukat emelve barátságosan köszöntötték, mintha mindig is ismerték volna. Messziről kutyák ugatása hallott, a kapukban az emberek a tiszteletes szép déli beszédét dicsérték. Könnybe lábadt szemmel szívta magába az elmúló vasárnapi ebédidő

húsleves és rántott hús illatát. Együtt dobogott szíve a pezsdítő nótaszóval. A gyerekek vidáman szaladgáltak az utakon, mezítláb, nem zavartatva semmitől. Pattogó labdáktól csirkék és libák röppentek, a kis kunyhók családias füstjének illata romantikus érzéseket ébresztett. A gazdag ebédet megkoronázandó, pödört bajszerű, erős karú, régi világ férfijai ültek ki a házak elé padokra, taplót vettek elő és tisztességesen megtömött pipákat gyújtottak. Élvezték a délutáni pihenést, pöfékeltek apró, kék felhőcskéket, melyek pajkos táncra keltek az egyre vakítóbb napsugarakkal. A falucska egy völgyben feküdt, elzárva mindentől, ami lényegtelen, és összezárva mindennel, ami lényeges. A kapuk és az ajtók nyitva voltak, mindenki mindenkinek ismerőse volt, és őt is úgy kezelték, holott most látták először. A pici főtéren álló kútból éppen az öreg Futóné vitte a vizet a templomba, amikor odaért. Az asszony annyira öreg volt, hogy emlékezett mindenre, a dédapjára is, aki hajdanán a falu első fogadóját építette, ami mostanra üresen és porosan áll. Szeretett volna beszélgetni vele a múltról, de figyelmét túlságosan lekötötte unokája, aki öreganyja elé sietett, hogy segítsen neki. A vörös hajú, mosolygós lányban felismerte azt, akit múlt éjszaka látott az erdőben. Szíve hevesebben kezdett verni, mint valaha, ha csak rá gondolt. Szerette volna, ha elkalauzolja őt a szállásáig, de merszéből csak annyira tellett, hogy utat kérjen a Borostyán Vendégház felé. A füstös falucska végére érve egy nem túl meredek lejtő kitaposott ösvényére ért, ami a sűrű erdő mellett haladt el. Fülében még csengett a lány hangja. Visszagondolt biztató

pillantásaira, és hosszú idő után újra mosoly szaladt a szájára.

Olyan embereket és tájat látott, amit soha azelőtt. Újságíróként a világ vezető országában, azt hitte, nem érhetik meglepetések. Most viszont egy új világ tárult elé, egy olyan, ahová mindig is menekült volna, ha rossz napja volt, de máshová nem tudott, csak az éjszakai magányba. Ahol nem csak az alkohollal megöntözött esték jók, hanem a nappalok is. Ahonnan nem vágyik el sehová sem. Lehet önmaga. Balján egy jókora rét terült el, s csak messzebb kezdődött a sűrű erdő, amitől óva intették a babonás helyiek. Megeskették, hogy nem vág keresztül rajta, hanem inkább megkerüli, ha egyáltalában meg kívánja tekinteni az öreg fogadót és a telket. De óva intették attól az épülettől is, hiszen mindenki tudja errefelé, hogy átkozott hely az, szellemek tanyája. Sokkal többet nem tudott megérteni a beszédekből, nem is érdekelték a babonák. Az első dombra felérve nem bírt tovább menni. Egy gyönyörű, vadvirágos tisztást talált, amiről letekinthetett a tájra. Körös-körül óriás, erdővel borított hegyek őrizték titánokként a pici, füstös falucskát, amit csak egyetlen út szelt keresztbe, aminek most a keleti oldalán állt. A végtelen csend és nyugalom aláfestő hangjait egy öreg farönkre telepedve élvezte. Hús szellő lökte simogatva a fűszálakat, vadmadarak és apró rovarok válaszolgattak egymásnak e csodaszép napon. A meglehetősen meleg délutánon megizzadt testének jól esett a hideg fuvallat, a tücsökzene, amit becsukott szemmel zárt magába. Két óra után megéhezett

és elővette élelmét. Úgy sietett, hogy még borravalót sem hagyott, mégis, bőségesen ellátták. Jóízűen ette a finom, helyi asszonyok keze által készített étkeket. A kenyeret, a sonkát, a főtt tojást, a puha sajtot. Jobban esett neki, mint bármelyik bostoni üzleti ebéd méregdrága fogása. A friss kecsketej vérré vált benne, eszébe sem jutott a délutáni brandy a szivar mellé. Kezeit a térdén pihentette. Háta mögött már látszott az országút, de annak zaja azonban nem ért el ideáig. Fölötte, a Bánya-hegyen ott tornyosult a Borostyán Vendégház, a környék legnagyobb és legkedveltebb turisztikai szállóhelye. A Kronnberg unoka azonban álmaiba és gondolataiba merült, arccal a falunak, és az azt övező gyönyörű tájnak. Őzek és vadnyulak rohantak át előtte, lassú béke járta át. Nem aggasztotta semmi. Nem nehezedtek rá kötelezettségek, amelyek miatt odahaza aludni sem tudott, nem voltak holnapra megbeszélte találkozók. Nem szakították ki önmagából telefonok, és be nem fejezett munkák, nem kellett újabb öltönyt vásárolnia. Nem invitálták az irodájukba befektetői üres szónoklatok végighallgatására, ami kizárólag a hatalom gyakorlását szolgálja. Szabad volt, olyan, amilyennek minden ember születik. Újra és újra könnybe lábadt szeme, amidőn eggyé vált a természettel, és mindenről megfeledkezve arra gondolt, hogy itt akár új életet is kezdhetne. A szavak erején gondolkodott. Semmit sem tudott eddig a világról, sem önmagáról. S a környezetében mindenki hozzá hasonlatos volt, mert így válogatta meg őket. Senkinek nem voltak nagy meglátásai, kirívó ötletei, melyekkel gondolatot ébreszthetne. Mindenki mindenkinek a

kópiája volt, és mindannyian elhitték, hogy ez így jó, hiszen ez az élet. A csodabogarakon - így ítélték azokat, akik nem tudtak középük illeszkedni - közösen nevettek. Immár zokogva fordította arcát a tiszta ég felé, és kérdezte az Istent fennhangon, hogy miért nem nyitotta fel az ő szemét hamarabb. Még egy óra eltelt, és nem csak egy új világot, érzést ismert meg, hanem egy új Leslie Krownberget is. Végre meglátta önmagát, az élet valóját, a benne élő Istent. Értette a szavak igazi jelentését. Ehhez az kellett, hogy az igazán fontos dolgokról ne vonják el a figyelmét az emberi sallangok.

Szürkület. Az állatok lassan eltűnedeznek, a falucska kéményeiből egyre vastagabb füstcsóvák kezdenek gomolyogni. Az új erőre kapó fáradtság elhatalmasodik, a gondolatok terhe alatt elnehezednek pillái. A sűrű erdő közelsége félelmet kelt, veszélyes lenne itt éjszakázni, tovább kellene indulni. A hold halvány körvonalai már látszanak. Ha nagyon hunyorog az ember, a csillagok is. A magány valami borzasztó dolog a nagyvárosban. Itt viszont jóleső, simogató érzés, hiszen kapukat nyit az újdonság. Egyszerűen nem akaródzik lábra állni. Elhomályosult látása, s meglepődve tapasztalja, hogy öntudatlanul egy nevet rajzolt a porba. A lány nevét. Amikor a feje is majd lebukik, a legédesebb hangra lesz figyelmes, ami valaha ostromolta füleit. S ami furcsamód ismerős neki.

- Idegen! Idegen! Idegeen! - kristálytisztá kuncogással kísérve.

Álomittasan vizsgálta az erdősélet, ahol egy fehér ruhás lányt pillantott meg. Mintha már látta volna évekkal ezelőtt, mégis ismeretlennek tűnt.

- Idegen! Gyere, mutatok valamit! - hívogatta az ujjával, majd eltűnt két hatalmas tölgy lehajló karjai között.

Felpattant, s amennyire tudott, rohant a tölgyek irányába, hátrahagyva csomagját. A fák között szembesült a félelemmel. Koromsötét volt, tehetetlenül haladt előre. Vissza sem találta, gondolta, mikor újra hallotta őt.

- Erre idegen. Kövesd a hangomat, és nem érhet baj! - újabb kuncogás, melynek édes titokzatossága mágnesként vonzotta őt a lány irányába.

Teljesen besötétedett már, és teljesen eltévedt. Távoli, ezüstös csillogásra lett figyelmes. Célba vette, és hamarosan el is érte. Az utolsó bokor ágát félrehajtva egy csodálatos, hegyi tisztás nyílt elé a Kopár-hegyen, ahol ősei otthona állt. Két-három méteres monolitok övezte félhold alakú tavacskához ért, ami a csillagos ég és az óriás hold alatt áttetsző fényben úszott, és lágy párával takarózott. Partján egy karcsú lány térdelt fodros ruhában, egyik ujjával a hűvös vizet cirógatta játékosan, közben népdalokat dúdolgatott. Döbbenetes volt a megvilágosulás.

- Amarilla, te vagy az?

Válasz nem érkezett a döbbenetre. Lassan indult el, nehogy elijessze a gyönyörű teremtet. Félelme tovaszállt, a lány mellé térdelt. Szorosan, amennyire csak lehetett. A lány nem tanúsított semmilyen érzelmet. Így kuporogtak a hegy tetején éjfél előtt fél órával. Az ezüstös tavacska hűen tükrözte a gyönyörű lány szomorú szemeit, elé hulló játékos, fekete tincseit. Göndör haját a feltámadó szél simogatta, hófehér vállainak finom báját a félhomály sejtette. Nem tudta, mennyi időt töltött el itt, de ez a némaság neki élete legszebb élménye volt. Egyre jobban érezte a lányt, habár nem ért hozzá. A vére pokolian felforrósodott, úgy futott végig ereiben, mint vad, kiömlő láva, menekülésre készítve gyenge szívét, ami majd kiugrott testéből. Kedves emlékek támadtak benne, gyermekkori álmok, elveszett mesék visszatérte kényeztette.

- Nagyon rossz volt ám nélküled. - törte meg a csendet a titokzatos szépség végül. Csak lebegtem a semmiben, téged keresve. Elárulnád, hol jártál? A te mértékeddel mérve harminc évig vártam rád. Csak rád.

- Ó, Amarilla! Köszönöm! - hirtelen minden világos lett.

A kegyetlen mostohaszülei miatt egyenes út vezette az álmok világában. Álmodozó lett, de egy magasabb szinten. Tudatos álmokat élt át, ezernyi hulló univerzumban kalandozott esténként. A valóság és az álmovilág csodáiból megteremtette Amarillát. Fiatal kora

titkos menedékét, az Álomföldek gyógyító erejét.
Mennyit álmodott vele! Minden gondolata ő volt, alig
várta, hogy vége legyen a napnak. Egészen addig, míg
meg nem kapta azt a zsíros állást, és végre a maga ura lett
Bostonban, távol a szülői háztól, átalakulva.

- Én köszönöm, hogy végre időd szakítasz rám. Tudnád-e
még csodálni művészetemet?

Mutatott lágyan, hullámszó karokkal végig a tavat övező,
faragott monolitokon.
Az oszlopokat ábrák és jelképek díszítették olyan
földöntúli harmóniában, amit csak egy igaz álmodozó
álmodó érthetett, csak ő tud szárnyalni mondanivalójával,
földi ébrenlét bűneitől megtisztulva, és fölbukkanva
hűvös forrásaiban.

- Ó, Amarilla! Nem jöttél többé!

- Mert nem értelek el. Minden ajtót bezártál belsődben.
Két kézzel dörömböltem határaidon évekig, körmeim
véresre törtek, úgy kapartam gonosz falaidat, melyek
tövében annyit őrzöngtem a hiányod okozta kínoktól. De
én mindig, mindennél jobban szeretlek. Belőled
születtem, a te esszenciád része vagyok, és te vagy az
istenem. A legszentebb, ami nekem adathatott. Egy
napon majd magammal viszlek, ha te is akarod, és nem
zárkózol be újra a valóságodba.

Keserű könnyek fodrozták azon az estén a kis hegyi tavacskát. A hold képmása hullámozni kezdett, és mindent összezavart Leslie Kronnbergben.

Kivételesen csípős volt az éjszakai fuvallat, ami ébresztette. Kimerülten, álmosan kereste az ösvényt, ami kivezet az ijesztő erdőből. Jó érzések töltötték el belsőjét, de nem értette, hogyan törhettek rá újra a régi emlékek, hiszen oly régen nem volt már tiszta álma sem. Azt gondolta, ha akarna, sem tudna újra tudatos álmot látni anélkül, hogy ne gyakorolna több hónapig. Aztán mindent érteni vélte, ahogy az öreg Futóné unokájára gondolt. Felmelegedett a vonzalomtól, amit a fiatal lány iránt érzett. Negyed három volt, amikor a vaksötét aszfalton jóval előtte megállt egy kocsi félbeszakítva szerelmes kalandozásait. Nagyvárosi ösztöne veszélyt jósolt, de nem törődött már vele. A lombkoronák fekete sapkája alatt a kedves fiatalemberhez lépett, aki a legfiatalabb Kézdy volt, és felvitte őt a vendégházba, amelyet a szülei vezettek. Olyan magaslatban volt, ahonnan nem láthatta a füstös falucskát. Edit fogadta, egy mosolygós, középkorú nő, akinek összes furcsasága abból fakadt, hogy húsz éve nem hagyta el a Bánya-hegy csúcsát, és kizárólag a vendégekkel érintkezett. László a fűtéssel foglalatoskodott, de jutott idő a hosszas bemutatkozásra. Erdei álma oly valóságosnak hatott, hogy pironkodva a Kristály tóról és a monolitokról kérdezősködött, de ilyen helyet egyikük sem ismert erre felé.

Egyszerűen nem hitt a szemének, ahogy órájára tekintett, de este fél hétkor ébredt. Nyugodtan, szabadon, a megfelelő értékekkel a szívében. A kedves, mosolygós, szőke hölgy bizonyára minden nagyvárosi bűntől mentes. Úgy beszélt vele, mint egy ártatlan kislány. Lászlóval rendezte előre számláját, majd kicsit összebarátkozva borozásba futott az éjszaka. Kezdte kínosnak érezni, de csak felemlítette újra a monolitokat, az ezüstös tavicskát, félúton balra az erdő mélyén. De most is, mint később, nemleges fejrázás volt a válasz, s az, hogy ilyen tisztás nincs a környéken.

Teltek a napok, és nem akart távozni. A vevőket mind elküldte. Otthonának kezdte érezni a füstös falucskát. A falu legidősebb lakója, az öreg Futóné száznyolc éves korában hunyt el. Minden akadály elgördült, hogy a korosodó újságíró, és a tizenkilenc éves lány szerelme kiteljesedjen. A titkos találkákat nyilvános randevúk követték, amelyeket a falu egyre erősödő rosszallása kísért. A régi Kronnberg fogadó egy pici szobáját rendbe hozták, oda költöztek be. Varázslatos hetek következtek a legtisztább szerelemben, ami csak lehetséges férfi és nő között.

Elérkezett egy újabb utazás kezdete. Három hónapra vissza kellett mennie az Államokba, hogy ottani életét lezárja, és újra kivizsgáltassa magát. Amerikai tulajdonát rendkívül jó áron tudta értékesíteni, az orvosoktól is remek híreket kapott. Állapota stagnálni látszott, a

vizsgálatok szerint nincs oka egészségének romlása miatt aggódni.

Örömmel és szerelemmel tért haza párjához, aki immár halott volt. Egy különös kór támadta meg, és két hete el is vitte álmában. Nyugalomra a régi Kronnberg fogadó mellett helyezték, a Kopár-hegy tetején.

A helyiek összesúgtak mögötte, ahogy egy rég halott lány nevét dörmögte maga elé folyton, botladozva a porban, részegen. A lezüllött idegen nem akart már semmit ettől a világtól. A megyeszékhelyről hetente csak egyszer látogatott át a doktor, aki minden alkalommal romló egészségi állapotot diagnosztizált, és sürgette a kórházi kezelést. Mindhiába. Kronnberg megszállottan a déli harangszót akarta hallani, összeaszott teste remegni akart az élvezettől, ahogy a déli ebédek illatát szívja magába, elfeledett álmokat ébresztve ezzel. Beszéd tárgyává vált a gazdag amerikai, ahogy éjszaka a hegyeken kóborol, mint holdkóros, aki sohasem érhet haza. Érkezése után pontban két évvel, reménytelen betegségétől kifacsarva, két őszöreg tölgy lehajló karja között pihent meg lihegve. Puskáját eldobva indult meg felfelé, maga sem tudta, hova, csak el innen. A déli, napsugaras táj hűvös, esti imához hasonlított, lassan, de biztosan éjfekete, zokogó hegedűszó monotonitását hallotta. Elkecseregettségében a halált kívánta már, amikor is a Kristály tó látványa állította meg céltalan futását. Partjára térdelt és zokogva, könnyeit hullajtva az ezüstös vízbe, valakire várt. Remegve kulacsához nyúlt, majd egy utolsó kortyot ivott

a finom vörösborból, és a hideg vízbe vetette magát.
Amarilla anélkül, hogy magyarázatot várt volna, ajkaira nyomta mutatóját, majd kézen fogta, és fejest ugortak az univerzumok végtelen masszájába, hogy egy új, jobb világot keressenek, ahol együtt lehetnek örökké, egy olyan dimenzióban, ahol mindketten otthonra lelhetnek. Világok és tejutak örvényében hasított lelkük egymásba fonódva, örökké, az idők legvégéig.

A túlsúlyos Árvay doktor izzadva és lihegve állapította meg a halált és annak okát félúton, a falu és a Borostyán között, a tisztáson. Nem volt nehéz dolga. Hiszen az alany tüdőrákos volt.

Debrecen, 2009.

A színésznő és a halál

Homlokára hidegvizes kendőt szorított, úgy kóválygott ki, a társalgó felé. A teljes cselédség kimenőt kapott mára, szabadon lejtethett végig hálóruhában, smink és frizura nélkül. Még az arisztokrata arckifejezést sem kellett magára öltetnie, amire nem is tudja, mikor volt utoljára példa. A csodálatos premier utáni ünnepély zajai zúgtak még fülében. Lehuppant egy kényelmes bársonyszékbe, s hosszasan pihent az egyik pálma lehajló levelei alatt. Amikor kissé összeszedte magát, egyik kezével vakon tapogatózni kezdett a dohányzóasztalon. Megannyi apró tárgyat levert, mire kezébe akadt a friss újság, amit a főkomornyik készített oda. A Pesti Műsor 1928. évi első száma volt, amelynek interjút adott a premier után. Ellenőrizni akarta a szavait, jobban mondva a riporter ígéretét.

Negyedóra múltával nyugtázta, hogy a kedves fiatalember nem hazudott. Semmi kompromittálót nem írt, csak azt, amire megkérte, sőt, burkoltan utasította. Kivételes riport volt, az ünnepelt színésznő eddigi életének története. A színésznő és a halál. Ez volt a főcím, amely alatt elolvashatta a nagyérdemű, hogy miként szökött el a szegény falusi kislány a Tisza mellől Budapestre szadista apjuk elől, s miként ért el karriert. Miként vált az ország ünnepelt dívájává, aki minden jelentős színház deszkáin kitörő sikert arat. Elvárják az

első hangosfilmet, amelyben őt látnák legszívesebben, mint főszereplő. Aki most van pályája csúcán, lévén ő játssza a jelenést minden idők legsikeresebb színpadi darabjában. Abban a darabban, aminek kéziratát négy éve fedezték fel Ambrose Bierce hagyatékában, amit eltűnése előtt nem sokkal, 1912 körül írhatott. A cikk végére jött a szokásos dicsőítés, amit nemcsak hogy megszokott az évek során, de el is várt. A színésznő és a halál.... Aki a visszatértet játszva minden este tucatszor próbál újra meghalni, visszakerülni a túlsó partra, de nem sikerül, folyton itt ragad. Feladatát, be nem végzett dolgait nem leli, így melankolikusán kóborol el minden szürkületkor a temetőig, ahol jéghideg síremlékeken gubbasztva az elmúlásra vár, ami mindig elkerüli őt. A cikk írója az egekig magasztalta személyét és játékát, a borzongást, mint újdonságot ajánlva mindenkinek, aki a nézőtérrel akarja élvezni e páratlan Gerő Délia előadást.

Eldobta kezéből az újságot, és a kor divatjával szembeszegülő derékig érő mélyfekete haját kezdte simogatni. Ő maga semmit sem tudott Bierce-ről, de azon kezdett töprengeni, hogy írhatott olyan történetet, ami oly hasonlatos az ő sorsához. Vajon hány és hány szem szánthatott végig e sorokon, anélkül, hogy tudnák az igazságot őróla?

1938 tele volt. Zordabb, mint valaha. Nem volt immár semmije. Sikerei szertefoszlottak. Megrészegedve szórta vagyonát, mágnásokat megszegyenítő tételekkel játszott a kártyaszobákban. A reggelig tartó mulatozások, a

mértéktelen alkoholfogyasztás mély barázdákat vésett arcára. Halovány mása lett önmagának, remegő kezével a próbák szüneteiben eldugott flaskák után kutatott. Egyre több színházból tiltották ki csúfos bukásai miatt, vászonra kerülni esélye sem volt. Később egy nyirkos, budai padlásszobában húzta meg magát. A háziúr cafkája volt, aki füstös hajnalokon, féktelen tivornyákon énekelt és táncolt szakadt alakoknak és katonatiszteknek. Az idő vasfoga alaposan elbánt vele, hazaérve, a félhomályban korgó gyomrát erős pálinkával áztatta. Féleszméletében mindig régi sikereiről álmodott, mindig arról, mikor ünnepelték. Ahogy hatalmas, modern, meseautóján hazagurul, hogy meglátogassa szülőfaluját, a poros, lenézett, Tisza menti falut. Már a határában rongyokba öltözött gyerekek, és munkájukat félbeszakított emberek veszik körbe a kocsiját, levett kalappal integetnek neki. Látja apja szemeit, a felsőbb szörny alázatos szolgává vedlését, aki alamizsnáért könyörög, de ő cserébe gúnyosan arcon köpi, és sarkon fordul. Este cigányokat bérel, akik az amúgy is szegény ember maradék javát elvéve, házát porig égetve félig agyonverik, de vigyáznak, hogy a nincstelen életben maradjon, nyomorékon, nyomorultan. Egy ilyen bódulat után az ébredés keserű számára. Ebben a helyzetben csak arra gondolhat, hogy talán a sors igazságszolgáltatása ez, ami rá mérettetett.

Egy különösen hideg éjszakán sietett hazafelé, amint egy józan pillanatában rájött, hogy eltévedt. Igyekezett kijutni a veszélyes pesti sikátorokból, de útját állták. Olyan fiatalok, akiké most a világ, gazdagok, apjuknak politikai hatalma van, nem dolgoznak, és mégis mindent megtehetnek. Már majdnem mind a négyen bevégezték a megalázott egykori nagysággal, amikor revolver dörrent. Mindent hátrahagyva menekültek a semmirekellők. Az átfagyott, zokogó nő félrepillantott a sikátor vége felé, ahol a hó és könnyfátyolon át régimódi cilindert és hosszú kabátot viselő alakra lett figyelmes.

A férfi ráterítette a kabátját sürgetve a detektívek által, és az automobiljához kísérte. Ott Délia ösztönösen elnyúlt a hátsó ülésen, és álomba akart merülni, hogy vége legyen ennek a napnak, de nem sikerült. Sárga fények, és a pesti éjszaka neonjai különös hangulatot szültek, az utcai zajok régmúlt fogadásokat ébresztettek, zenekarral, óriási festményekkel, rangos emberekkel. Minden jó itallal, finom dohánnyal, pazar lakomával. Bouillon, balatoni süllő, rántott csirke, párolt özgerinc, kelvirág, körített liptai, gyümölcs, fagylalt, török kávé...

Egy budai, romos utcában álltak meg. Felismerte a környéket, itt lakott, azt hitte, hazahozták. De a férfi magához vitte, a saját lakásába. Karjában volt, amikor a lépcsőn leesett fejéről a cylinder, ráncos arca és megritkult haja ellenére is felismerte a fiatalembert, aki egykor cikket írt történetéről, s a sorok közt kiolvasta az őszinte hódolatot, ami oly jól esett szívének akkoriban.

Fel volt készülve a legrosszabbra. Mindig azok szerették a legjobban megalázni és kihasználni, akiknek egykor elérhetetlen volt. De most nem ez történt. Érezhette volna már az érintésből. Egy jómódú nagypolgár lakásában volt. Egy olyan helyen, amely emberi lényeknek volt való, amit már oly régen nem látott. A férfiú minden ízében úriembernek bizonyult, olyan tisztelettel illette őt, amit már el is felejtett. Elbúcsúzott tőle éjszakára, és magára hagyta. Meleg fürdőt vett, amitől a mennyekben érezte magát, közben gyümölcsöt evett, majd cigarettázott. Puha ágyban aludt el a nyirkos padló helyett. Amikor felkelt, szinte visszanyerte önmagát. Szinte, mert az alkohol utáni legyőzhetetlen vágya kihajtotta szobájából. A folyosóról kifordulva, a nappaliba érve a fiatalúr kifogástalan megjelenése fogadta, aki illedelmesen visszautasította szobájába, nehogy a cselédek így lássák. Pár perc múlva fiatal szolgálólány kopogott a szobáján és lépett be lehajtott fejjel, méltóságos asszonyomnak szólítva. Öltöztette, csinosította, ez volt a dolga. Mikor Délia a tükörbe nézett, nem hitt a szemének. A szavak nélküli csend nyomasztó volt a cselédlánynak, hogy vajon szidást vagy dicséretet kap-e. Ő a csodálattól maradt szótlán. Fiatal, harmatos szépsége nem tért vissza ugyan, de minden ízében úrinőnek látta magát. A szerény szolgálólány előítéletek nélkül tüntette el összes hibáját, és ettől újra királynőnek érezte magát. Szavak nélkül rontott ki szobájából, hogy köszönetet mondjon jótevőjének, aki mindezt lehetővé tette számára.

A férfi, akinek neve Thúry Balázs volt, imádta, hogy újra láthatta a lelkes hölgyet, akit egykor szeretett. Imádta mindenestől. Így alakult, hogy Délia nem volt hajlandó többé kimozdulni a lakásából. Esténként, mivel mindennél jobban hiányzott neki a színpad, csak neki játszott és a cselédségnek. A nappaliban elhúzták a bútorokat. A sarokba tolták a zongorát, amin a főkomornyik minden éjszaka kezdetén kimérten, majd egyre szenvedélyesebben játszott. Délia pedig táncolt, énekelt, forgott, a publikum pedig rivallt, minden este, hónapokon át, a szomszédok rosszállása ellenére. Érezte, itt minden őerte van, soha többé nem akart kiszakadni ebből. Nappalait bódulatban töltötte, szintúgy, mint régen, hiszen Balázs minden áldott nap bejárt a szerkesztőségbe. A cselédség bérét megemelte, akik egy régmúlt idők ünnepelt színésznőjét szolgálhatták, olykor történeteit, pletykáit hallgathatták. Ez volt az életük értelme.

Ebben a lakásban újra az lehetett, amire mindig is vágyott, mindenki a lábai előtt hevert. Áldotta a sorsot, hogy ez életében másodszor is megtörténhet vele. Újságokat nem vett a kezébe, óvatosan étkezett, és lassan visszanyerte régi formáját. Gazdag szobák tapintatos magányában ismerte meg a fiút. Órákon át tartó beszélgetésekben nyílt meg neki. Egy rangos, társasági ember, aki belül mindenhol egyedüllétet érez, még zsúfolt termekben is. Aki mindig csak egyre gondol, egy régmúlt szerelemre, egy színésznőre. Déliának eszébe jutott mocskos múltja, és arra gondolt, hogyan

lehetséges, hogy ő már szinte mindenkinek odaadta magát, csak pont ennek a fiúnak nem. Beszélgetésük során soha nem ültek közel, sőt, a lehető legtávolabb voltak egymástól a nappaliban. Hosszú hetek mindent feladó lelki kitárulkozása után a jótevő is megismerhette istennőjének legféltettebb belső vágyait és kényszereit. Később, minden előadás után, amikor a cselédek elmentek, egyre közelebb ültek egymáshoz. Néhány hónap múlva a két vaskos szék már olyan közel került egymáshoz, hogy könnyedén érinthették volna a másik kezét. A félhomályban ki nem mondott titkok cseréltek gazdát, olyan mondatokat váltottak, amelyeket kevesen e földön. 1944. egy hűvös éjszakáján a világi örömöktől elzárt nő egyik estén megragadta a férfiú kezét, és hálósobájába vonszolta. Érezni akarta a hús fizikai közelségét, és érezte is. Levedlették az úriember és az úrinő ruháját, maszkját. Három napig nem keltek ki az ágyból. Akkor is azért, mert Balázsnak jóakarói érkeztek. Befolyásos emberek, akik a holnap reggelt emlegették, szűrődő hangjuk, a sajnálom szó nyílvevő volt a szívbe. Tovább már ő sem tud kibújni a faji törvények és azok minden következménye alól. Lett volna lehetősége külföldre szökni, amire Délia térdén állva, zokogva kérte is, de nem volt rá hajlandó. Imádta ezt az országot, történelmét, hagyományait, itt akart meghalni.

Együtt akartak elmúlni, senki mással, ezért ördögi tervet eszeltek ki. Egy utolsó fellépést, egy óriási sikert, magával ragadót. A hajnalban az ajtókat betörő detektívek és katonák mindenkit holtan találtak. Az újságok beszámoltak egy különös esetről, ahol halott volt a háziúr, a személyzet, és ahol találtak még valakit. Egy ismeretlen asszonyt, akinek személyazonosságára sohasem derült fény.

Debrecen, 2010.

Az ónixhenger

Kilenc hónapja, hogy képmásom az ablakra fagyott.
Szobám foglya vagyok, és próbálok a messzeségbe látni,
a dombon túlra. A betegség napról napra csak növekszik
bennem. A láz hetek óta eluralta elmém. Gonoszán
testesedő homály öleli körbe a házam.
Tehetlenségemben fojtogat a felém osonó hajnal, kivet
ágyamból, majd a rút halál feltűnik az illatos lugasok
alatt. Léptére hervad és fonnyad, pusztul minden, mint
nyavalyától tört lényem. Hosszú kabátom lobog az éjben,
ahogy szemébe nézek.

Éjjeli vonatok ballagnak álmosan sárga szemekkel
északnak, keletnek. Délnek, nyugatnak. Céltalanul
kanyargó síneken szikrázik a harmat, sűrű erdők
elmosódnak, mint óriási zöld takaró, álmokat ígérnek.
Elfáradt, monoton kattogás, fémszörnyek hordják és
viszik a meséket. Hang nélküli nevetések, beszélgetések,
és arc nélküli emberek, összefolyt alakok kint és bent,
ismerős városok szürke állomásai, szertefoszló tömegek.
Mindenhol ugyanaz vár. Könnyörtelenül elmúlt pillanatok,
vissza nem térő, régi, szép emlékek. A nagyvárosi
forgatag együtt mozdul, és hidegen telepszik rá az
érdektelenség.

Utolsó pénzemen a hegyekbe indulok. Apró, füstös
falucskába, egy völgyben megbúvó menedékbe. Amit

alig szennyezett a külvilág, kedvesek az emberek, és reggeli után kecsketejet isznak. Omlós a vadhús, édes a bor mellé, a kertek alatt hegyi patak csörgedezik. Csend van és harmónia, libák sétálnak az úton, és az idegenek rám köszönnek. Nincs rohanás, késés és idegesség. A vadászok üdvözlnek egymást, a gyerekek óriási fákra aggatott hintákon játszanak. Az öreg néni most is az aprócska templomot takarítja, és mindenkihez van egy kedves szava, aki arra jár. A Bánya-hegy felől dúdolva száll alá az őszevi szél, és a Borostyán falai közül kilopott titkokról suttog.

Elfáradok nagyon, félúton, a réten lefekszem a fűbe, ahol utoljára veled jártam. Csendes, vasárnap délelőtt van, odalent a falu összezsugorodott. Az ég felé fordítom arcom, a fénybe nézek. Kinyújtom kezem, mint veled tettem, ujjaim között megtörik a napfény, megsokszorozódik. Nyugalom jár át, csak az erdő neszez a pici rét körül. A zsebembe nyúlok, kivesszem onnan utolsó emlékedet, az ónixhengert. A legfurcsább ékszered volt a rengeteg ezüst közt, sohasem hordtad. Annyit mondtál vele kapcsolatban egyszer, hogy csak a fényt kövessem, és rád találok. Te szélesen mosolyogtál, én nem értettelek, de nem kérdeztem semmit. Ösztönösen a napfénybe emelem a medált, amely forró lesz, szívmeleg. Bíborvörös jelek születnek rajta, lüktetnek és elhalnak, majd újra lüktetnek. Néhány jel csupán, a mi közös nyelvünk. Csak mi értettük, senki más ezen a Földön. Elolvasom a szavakat, és minden eszembe jut: ketten egyek. És fent, az öreg úton megjelensz. Arany a hajad és

hullámszik, mint rég, csillog, mint a víztükör. Nyakad körül táncol és fordul, hűvös szélre simul a hosszú, színes sálad, mint a levelek a szélben. Mozdulnék feléd, de nem tudok, valami megbénított. Te nem szaladsz hozzám, mint rég, kényelmesen lépkedsz, és közben szélesen mosolyogsz. Fölém hajolsz, eper a szád és meleg a nyelved. Jobb kezedd arcom érinted, a ballal kezemet kulcsolod, mint rég. Mellettem fekszel, kezemet fogod, és a felhőket nézzük, mint rég.

Béke van. Elalszom. Így talál ránk a fátyolos tél. Léptek és bántó szemek nem zavarnak, vígyáz ránk az erdő. Pergő végtelenség borul rám, és egyetlen pillanat alatt változik minden. Felgyorsulva rohan az idő, minden tűnik, illan körülöttem, hogy fel sem fogja agyam. De a nyugalom bennem állandó, kitörölhetetlenül állandó. Rád néznék újra, nem tudok. De bennem dobog a te szíved is, és látlak mégis, és érzem a közelséged. Látom azt a tiszta, igaz szempárt, amibe mindig öröm volt nézni, ami gyógyította beteg lelkem minden nap. Az idő értelmét vesztette, mint rég. Őzek hajolnak le hozzánk, megnyalják az arcunkat, majd tovafulnak. Hosszú, színes sáladat még mindig szeretik a tarka lepkék, szárnyukat finoman ringatva pihennek meg rajta. Sárga és barna falevelek hullnak ránk, némelyik tovább utazik a hideg széllel. Éjszaka minden csillag színezüst, és nekünk forognak a feketeségben, mint szobád falán, régen. Hallom a szuszogásod, és érzem az illatod, a mély éjszakát. Hallom a hangod is, ezt az édes, őszinte muzsikát, ami mindig elvarázsolt, erőt adott, és az enyém

volt. Ami úgy hiányzott mostanáig. Testedből ömlik
felém a szeretet, lelked puha bársony, szétnyitod, majd
rám teríted, mint rég. Elindulsz, felfelé az öreg úton.
Béke van, álmodom. Örökké.

Tatabánya, 2012. március 11.

Víz lesz koporsóm

A régi faház homályos ablakainál ültem minden sötétedéskor, erősödött bennem az elvágyódás és valami megmagyarázhatatlan, bizsergető izgalom. Nem ez a városka volt eredeti célom, de amikor alkalmi sofőröm rátért az öreg útra, megállásra szólítottam fel, s csomagomat felkapva kipattantam az autóból. Valami megállásra készítetett, a város felett állva láttam a tavat, melynek szépsége megbabonázott. Itt akartam tölteni a nyár utolsó napjait.

Minden este ellátogattam a partra, amikor a helyiek már aludtak, s a turisták sem zavarhattak. A csendben feltöltődtem a hosszú éjjelek alatt, többet gyógyultam, mint azelőtt. Volt valami a helyben, mintha ereje lett volna a tónak, de talán az újdonság varázsa hatott így rám. Jó döntésnek bizonyult, hogy megszakítottam az utazást, és végül itt maradtam. Lelkileg rendezetten térhetek vissza lakhelyemre, gondoltam, pedig az utolsó éjszaka még hátra volt.

Tekintetem a horizonton pihent, a fényeken, az apró neszekre figyeltem, hanyatt fekvé az eget kémleltem. Megszerettem ezt a helyet, élveztem, hogy nem zavarhatnak fürdőzők, és minden zárva volt már ilyenkor a közelben.

Aztán a lebbenő szív elakadt hirtelen egy rövidke pillanatra, a kifeszült létben ösztönösen felültem.

Néhány lépésnyire tőlem, a nagy kövön ült, engem nézett. Nem szólt, de magához hívott. Nedves ruhája mindenhol rátapadt testére, tincseiből a tó vize csöpögött, az arcunk nagyon közel volt egymáshoz. Néztam őt. Smaragdszemei többet mondtak nekem, mint ajkai tudtak volna. Mélyen egymásba tekintettünk. Láttam benne a magányosan csörgedező benső patakot, amely csillagok alatt ringó végtelen óceánná duzzadt, parttalan vizekké, amerre a szem ellát. A békés, hangtalan világban édig érő vitorlákat bontottam. Befogadott, magáénak kért. Távol akart lenni a víztől, kikerülni vonzásából.

Otthonomba vittem őt. Emlékszem, még megérkezésünkkor is nedves volt a ruhája és a haja. A napfényt hozta el nekem a szívembe, folyton vele voltam. A szóttalan, boldog nappalok alatt lelkünk ölelkezett, éjjelre testünk összeforrt, eggyé váltunk. Végláthatatlan szeretkezésekkel festettük szépre az éjszakát, nem kívántuk a világot. Szinte el sem hagytuk menedékünket, mindenünk egymást karolta. Így szálltak el hetek, hónapok.

Egyik este szemem felpattant, magamra maradtam. Óriáspókrok szótték rút hálóikat az utcák alatt, a csillagok lehulltak a járdára, amelyekben minduntalan megbotlottam, és elestem. Megütöttem magam.

Kerestem a megszokott helyeken, nem találtam. Egyre távolabb, talán az időben is vissza. Ahogy az utolsó busz begördült a kisváros éjszakai épületei közé, a szívem már kibírhatatlanul zakatolt. Útnak indultam, egyenesen a tóhoz. Az oda vezető út végén trónolt a hold. Felfelé siettem. Majd lefelé. Tudtam, hogy kellene, de nem volt erőm ahhoz, hogy elengedjem.

Már messziről láttam alakját. A nagy kövön ült, mintha a nyugodt, csendes, szinte mozdulatlan víz szólította volna magához. Nesztelenül közelítettem hozzá, s leültem mellé. A távoli partokon végig, apró kis bogarak voltak a házak, az osonó autók fényei. Tekintete a horizonton pihent, majd mélyen a tóba meredt. Nyári ruhája mellette, melynek apró ráncaiba szökött a hús, esti szél, óvatos keringőre hívva azt. Amikor megunta, a lányt simította végig lágyan, de hirtelen, s rendre felborzolta az apró kis pihéket meztelen testén. A hófehér vállát néztem, amelyen rajzolt a holdsugár. Régóta ülhetett itt, fázni kezdett, meztelen térdét magához húzta, kezeit összekulcsolta. A szél most a haját fonta, hol oldalra lökte, hol hátra, hol pedig meseszép kollázst varázsolt arcából. Arcából, amely mozdulatlan volt, ajka kőmerev. Lassan felém fordította fejét. A szél láttatni engedte a meseszép arcot. Smaragdszemei többet mondtak nekem, mint ajkai tudtak volna, mögöttük szépen, lassan felépült a szerelmünk mauzóleuma. Mélyen egymásba néztünk. Mindent elmagyarázott. Megéreztem benne a falakat. Arcunk közel volt, szája számhoz ért, és minden felforrósodott. Majd arcomra is csókolt, felállt, és

elindult. Kecses mozdulatokkal haladt a tó irányába, lába nyomán jajgatott a föld. Karcsú testének megnyíltak a habok, szép szerelmem sötét színpadának bársonyfüggönye. A víz mohón, de védelmezően ragadta meg a rég elvesztett lány testét, kéjes imádattal üdvözölte. Végül az egész testéről lemosta csókjaimat, hosszú, ében haja békésen terült szét a felszínen, felvette otthona hullámozását. Majd eltűnt a fekete mélységben.

Sokáig ültem még a nagy kövön. Próbáltam szólni utána, visszahívni őt, de nem tudtam. A szavak nehéz kövekké formálódtak számban, nyelvem megbénult. A rossz színű felhők hatalmas, rút csomókban hullottak alá.

Csak nőtt és nőtt bennem az elmúlás. Mintha egy átok egyre csak kimosta volna a színeket a világból, el-eltűnt szememből a fény is. Álom és valóság mezsgyéje érzékelhetetlenné vált, az erő átadta magát egy külső akaratnak, testemet, lelkemet egyre szabadabban lökdösték ide vagy oda a kegyetlen pillanatok, a vadászó képzetek, amelyek játszani kívántak prédájukkal, mielőtt végleg beteljesítik végzetét.

Az én történetem itt ért véget. Ruháim az övéi mellett pihentek, melyekkel a szél vidáman játszott. Nem volt szívem ahhoz, hogy elengedjem őt.

Kisvárd, 2014. december 28.

Kiegyensúlyozás

Annyira szép a pillanat, fájón egész, hogy bele is halhatnék akár...

Még csak nem is neszez a világ, olyan korán van. Tulajdonképpen csak fordultam, de a másodpercnyi ébrenlét elég volt ahhoz, hogy ne vágyjak vissza az Álomföldekre. Arcod arcomhoz közel, érzem táncoló pihéid, meleg lélegzetedet lélegzem. Békében álmodsz, hullámnzó szemhéjad belső mosolyra késztet. Szád sarka huncut, minden tincsed kósza, szíved, mint porcelán, enyémhez közel, biztonságban dobog. Mellkasodból árad felém az élő szereteted, felfogom mind. Enyém. Enyém vagy. Létezel. Nekem létezel. Valóságom vagy. Vagy. Édesen szuszogóm, vékony napsugárban ringó könnyeim issza a párnánk.

Puha kezedet érintem, gyöngye válladat, fenséges arcodat. Lábbal, karral, testtel, lélekkel fonlak. Megtaláltalak. Emberré tettél. Újra emberré. Kinek köszönhetnék... csakis a jó Istennek! Nem vágyom sehová, semmilyen szépsége az életnek nem vonz el innen. Otthon vagyok gyönyörű arcodban. Hálás vagyok a Mindennek, hogy hozzám vezetett. Hálás vagyok Neked, hogy melletted lehetek. Apró mozdulataid is a legszebbek, s arra gondolok, bárcsak Veled lehetnék éberén és álomban is, egyszerre.

Vágyam, szerelmem és bűnöm vagy Te, aki bölcsen vezérel, miattad akarom a következő percet is. Hajad csiklandozza orrom, meseszép szíved belém pumpálja az éltető vért. Hajléktalan lényem felemelted, tényleg azt hittem, nem jössz már. Most itt vagy, nem képzelgem, nekem vagy. Amíg Te vagy, addig én is lenni akarok, lényedbe simuló varázsként építeni Téged. Tekintetem rabul ejted, nem vágyom mást látni, csak Téged, Téged, Téged...

Pilláid kecsesen megemelkednek, szád, mintha mindent tudnál, cinkosra nyúlik, majd súgod nekem: hallottam ám minden gondolatodat. Majd mielőtt bármit szólhatnék, száddal számra forrsz, magadhoz húzol. Lehet még jobban.

Budapest, 2017. július 9.

Tartalomjegyzék

Belső világ.....	3
Az éjszaka szeretetéről	4
Ismerősek ezek a képek?	7
Hol a láthatatlan azonosság?.....	10
És mondd, mi van, ha elbuktál?	11
Nem ismertem fel.....	13
Madárcák	14
A másik fél	16
Vonatút a félhomályba	18
Élményörvény.....	19
Külvilág.....	23
Az álmodozókról.....	24
Ami körülvesz	28
Tűzasszony	32
A legrégebbi város	33
Operatív megbeszélés	36
Aljaváros fattyúnyelve	38
A múltból.....	42
Ott, a zebránál	43
Az igazi halál.....	47
Szárnyak nélkül	54

Képzeld engem újjá	59
Szavak nélkül	62
Isten sirat valakit	65
Gyermekkor	68
Lerágta a kisegér	69
Palackposták.....	73
 Otthont	74
 Palackposták I.	75
 Palackposták II.	82
 Palackposták III.	88
 Zsarátnok.....	92
 Megér(in)t	94
 Esti lélek	96
 Néhány sor	99
 Szavak a semmibe - a vágató szív.....	101
 Lelkem rengeteg	103
 Csak a palackban, csak az éjszakában	106
 Szombat este.....	107
 Éjféli levelek	109
 Zarándokutam	110
 Éjféli levél	115
 Krisztinának	117
 Szombatok.....	120
 Pebble.....	122

A csend	125
A kövek nem beszélnek	127
Az egyforma szobák.....	129
Mezítlábas királylányok, őszi varázslók	134
Dobozban	138
Napszilánkok.....	141
Úgy hiányzik.....	153
Elveszett	155
A játék ismét véget ért	158
Varázs	161
Holdon.....	163
Vonaton	165
Holdvarázssal, napmagánnyal	167
Egy hónap, tengernyi levél	170
Egy kíváncsi lánynak	201
Egy melegszívű, mindenkre figyelő lány	202
Vízió.....	205
Hullócsillag és Ossian	206
Laura szíve.....	223
Az álomisten	247
A sötét titok szobája	262
Aki a holdat figyelte.....	277
A felsőbb faj.....	282
Elhagyatva	288

A valóság rideg durvasága	293
Belső ösvény – az utazás	300
A színészről és a halál	316
Az ónixhenger.....	324
Víz lesz koporsóm.....	328
Kiegyensúlyozás	332

Köd És Ború. Prózák, első kézirat.

Íródott Öszfalvy László által, aki minden jogot fenntart magának. A dokumentumot a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény védi. Előzetes engedély nélkül nem terjeszthető sem nyomtatott, sem digitális formában. Sem részben, sem egészben.

novemberimesek@gmail.com
oszfalvyaszlo@estvilag.hu

Ezen sorok a kisvárdai, debreceni, tatabányai, budapesti és a végtelen éjszakában
születtek 2005-2018-ig.

Színes álmokat!